

БЕЪР ГРИЛС ЛОВЪТ

Част 3 от „Уил Йегер“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2018

chitanka.info

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Тази книга е вдъхновена от делата на дядо ми, генерал-майор Уилям Едуард Харви Грилс, кавалер на Ордена на Британската империя, служил в 15/19 Кралски хусарски полк и командир от Целевите части — секретна част, създадена по искане на Уинстън Чърчил в края на Втората световна война. Това били едни от най-тайните агенти, събирани някога от Военното министерство, и мисията им била да проследяват и защитават секретни технологии, оръжия, учени и високопоставени нацисти за каузата на Запада срещу новата световна свръхсила — Съветския съюз.

Никой в семейството ни нямаше представа за тайната му роля като командир на Целевите части. Научихме за нея много години след смъртта му и разсекретяването на информация след седемдесетгодишна давност според изискванията на Закона за държавна тайна — откритие, което вдъхнови написването на тази книга.

Дядо ми не беше от приказливите, но имам скъпи спомени за него от детството си. С димяща лула, загадъчен, ироничен и обичан от онези, които водеше.

За мен обаче той винаги си е бил просто дядо Тед.

„Дейли Експрес“, 21 май 1945 г.

СЕКРЕТНА АРМИЯ СЕ Е БОРИЛА СРЕЩУ АТОМНА БОМБА НА НАЦИСТИТЕ

ЧЕТИРИМА ДУШИ СЕ КРИЛИ ТРИ МЕСЕЦА В БЕЛИЯ АД

Вече може да се разкрие, че в продължение на пет години британски и германски учени водели своя война във войната. Те се надпреварвали в създаването на атомна бомба, която със своята невиджана до този момент експлозивна сила би осигурила категорично превъзходство на една от страните.

Но това не била само война на теоретици. В нея се сражавали и британски, и норвежки парашутисти срещу хора от вермахта и техните поддръжници в белия ад на платото Хардангер в Норвегия.

Германците започнали битката през лятото на 1940 г. Няколко седмици след влизането им в Норвегия те поели контрола върху огромната водноелектрическа централа при Рюкан. Комплексът, захранван от прочутия водопад „Димяща каскада“, осигурява огромни количества електроенергия. А електроенергията била жизненоважна за германския план и за завода за оръжия, който възнамерявали да изградят в Рюкан.

Планът им бил да разделят успешно атома.

В Рюкан норвежците произвели големи количества вещество, известно като „тежка вода“.

Тежката вода съдържа водородни атоми, които имат два пъти по-голяма маса от тази на съдържащите се в обикновената вода...

Учени от целия свят експериментирали с тежката вода и смятали, че ако третират с нея уран под въздействието на голяма сила, ще успеят да разделят атома на метала.

И по този начин да освободят огромни количества енергия, предизвиквайки катастрофална експлозия.

Съществуват множество технически трудности за постигането на тази цел, но германците са били на път да ги разрешат.

Мейл Онлайн, Алан Хол. 10 юни 2014 г.

ДАЛИ САЩ СА ИНСЦЕНИРАЛИ САМОУБИЙСТВОТО НА ВЪРХОВЕН НАЦИСТ И СА ГО ОТВЛЕКЛИ, ЗА ДА СЕ ДОБЕРАТ ДО СЕКРЕТНАТА ВОЕННА ПРОГРАМА НА ХИТЛЕР?

Генерал Ханс Камлер от СС, чиито ръце са изцапани с кръвта на хиляди, се самоубил през 1945 г., в последните дни на хитлеристка Германия.

Такава поне е официалната версия за съдбата му. Виновникът за ужасите в лагерите на смъртта получил точно това, което заслужавал.

Днес обаче се твърди, че Камлер останал жив след войната и тайно бил прехвърлен в Америка, където бил снабден с нова самоличност от американските власти.

Генералът бил не само експерт в техническите подробности на робството и клането в индустриални мащаби — той бил тясно свързан и с нацистката програма за секретни оръжия. Според един телевизионен документален филм американците били твърдо решени да се сдобият със знанията му и да не допускат той да се озове в ръцете на руснаците.

И САЩ, и Съветският съюз след войната се опитвали да привлекат на своя страна учени на Хитлер, за да развият своите космически и военни програми. Твърди се обаче, че миналото на Камлер било толкова чудовищно, та смъртта му трябвало да се инсценира и да му се даде нова самоличност.

„Цялата история със самоубийството е фалшива — твърди берлинският историк Райнер Карлш. — Има документи, които ясно показват, че Камлер е бил заловен от американците“.

Експертът Матиас Ул от Германския исторически институт в Москва казва: „Сведенията от Америка са по-

достоверни от онези на приближените на Камлер за самоубийството му“.

Роден през 1901 г., в края на Втората световна война Камлер бил влиятелен почти колкото шефа на СС Хайнрих Химлер и министъра на въоръженията и военната промишленост Алберт Шпеер. Той имал достъп до най-високите технологии на нацистите, включително до „оръжията на отмъщението“ — ракетите Фау-1 и Фау-2, причинили смърт и разрушения във Великобритания, но появили се твърде късно, за да обърнат хода на войната.

Освен това бил един от създателите на лагерите на смъртта и проектирал крематориумите в Аушвиц, в които били изгорени телата на около 1,2 милиона души, убити в концлагера в окупирана Полша.

Официалната история твърди, че един ден след капитулацията на Третия райх на 9 май 1945 г. той или се застрелял, или погълнал отрова в бившия германски град Щетин, днес Шчечин в Полша. Тялото му така и не било открито.

„Цялата история със самоубийството му била инсценирана от двамата му най-близки помощници, които му били предани до смърт“, заяви Карлш пред германската телевизия ZDF.

В края на войната, наред с участието си в наказването на много високоставени нацисти в Нюрнбергските процеси. Америка стартирала секретната си операция „Кламер“, целяща тайно прехвърляне на нацистки учени в САЩ.

В документалния филм на ZDF се казва: „Източници твърдят, че Камлер бил заловен и разпитан от американското контраразузнаване. Разпитът бил проведен от Доналд Ричардсън, приближен на върховния командващ, на съюзните сили генерал Дуайт Д. Айзенхауер“.

Синовеите на човека от тайните служби разказали на авторите на филма, че баща им отговарял за германския военен експерт след 1945 г.

Единият от тях, Джон Ричардсън, казва: „Този инженер донесъл специално съкровище от Третия райх в Съединените щати. Той ни предложил модерни оръжия.

Баща ми бил натоварен със задачата да прехвърли въпросния «полезен» германец в Съединените щати, за да не попадне в ръцете на руското разузнаване“.

Не се разкрива под какво име е живял Камлер и кога е умрял, макар че в някои архивни материали се споменава за „специален гост“, намиращ се под закрилата на Ричардсън.

„Дейли Телеграф“, Джъстин Хъгър, 22 януари 2015 г.

**НАЦИСТИ „ИЗГРАДИЛИ ПОДЗЕМЕН КОМПЛЕКС ЗА ПРОИЗВОДСТВО ЯДРЕНИ
ОРЪЖИЯ, ИЗПОЛЗВАЙКИ РОБСКИ ТРУД“**

**АВСТРИЙСКИ АВТОР НА ДОКУМЕНТАЛНИ ФИЛМИ СМЯТА, ЧЕ Е ОТКРИЛ
ЗАПЕЧАТАН ПОДЗЕМЕН КОМПЛЕКС ТУНЕЛИ, ПО-ГОЛЯМ, ОТКОЛКОТО СЕ
ПРЕДПОЛАГАЛО ДОСЕГА, В ГРАДЧЕТО, КРАЙ КОЕТО СЕ НАМИРАЛ ПРОСЛОВУТИЯТ
КОНЦЕНТРАЦИОНЕН ЛАГЕР „ГУЗЕН II“.**

Излязоха наяве нови данни за възможен подземен комплекс за производство на ядрено оръжие, построен от нацистите и останал в тайна от Втората световна война насам.

Австрийският режисьор Андреас Зулцер представи документални доказателства за съществуването на запечатан подземен комплекс тунели, построен от нацистите в Австрия с използването на робски труд, който може би е много по-голям, отколкото се смяташе досега, и вероятно е включвал ракетни силози.

Г-н Зулцер и по-рано е твърдял, че по-високите от нормата нива на радиация в района са свидетелство, че комплексът е използван за разработването на ядрени оръжия, макар че местните власти са оспорили резултатите от измерванията.

Възможността нацистите да са били на път да създадат атомна бомба към края на Втората световна война

си остава един от въпросите без отговор в историята. Открай време е имало упорити слухове за секретна ядрена програма от последните години на войната, но без никакви доказателства.

Г-н Зулцер смята, че е намерил тези доказателства в комплекса тунели край градчето Санкт Георген ан дер Гузен в Горна Австрия, който останал до голяма степен непокътнат от 50-те години на миналия век.

Недалеч от градчето се намирал прословутият концентрационен лагер „Гузен II“ от групата „Маутхаузен — Гузен“, където затворниците били принуждавани да работят до смърт. Смята се, че там са изгубили живота си около 320000 души.

Концлагеристите от „Гузен II“ били принудени да построят огромния подземен комплекс, в който се произвеждали ракети Фау-2 и първият реактивен изстребител в света „Месершмит Me 262“.

Г-н Зулцер е убеден, че откритата от него мрежа тунели е отделен комплекс в рамките на проекта „Бергкристал“.

Но докато основният комплекс „Бергкристал“ е бил подробно проучен от съюзниците след края на войната, нацистите очевидно са положили много по-сериозни усилия да скрият втория комплекс, като запечатали входа му с огромни гранитни плочи, поради което той останал до голяма степен непокътнат.

1.

Австрия, 24 април 1945 г.

Празнуваха от часове.

Съюзническите оръдия може и да обстрелваха германските позиции на няма и трийсет километра на запад, но тези младежи в елегантните униформи на „Хитлерюгенд“ пиеха така, сякаш няма да има утре.

Патриотични песни къртяха между влажните стени, изсечени в скалата. Най-любимата от всички беше „Дяволската песен“, чийто рефрен се повтаряше отново и отново.

*СС навлиза във вражеска земя
и пее дяволската песен...
Сражаваме се за Германия,
сражаваме се за Хитлер...*

Петната от бира отдавна бяха изсъхнали, но шнапсът продължаваше да се лее, чашите се стоварваха върху голите дървени маси и трясъците отекваха като изстрели от грубите стени.

Макар да се преструваше, че е с приповдигнат дух, генерал Ханс Камлер от СС — с орлово лице, хлътнали очи и руса коса, сресана назад — не беше пийнал нито капка.

Проницателните му очи оглеждаха огромното помещение, осветено от десетки фенери. Оръжейната система, скрита в недрата на тази планина, беше поглъщала електричество като истински звяр, но преди четиресет и осем часа токът беше прекъснат и машината бе замлъкнала; това беше и причината за трептящото осветление сега, което хвърляше гротескни сенки върху извитите стени.

Събралите се младежи вдигаха тост след тост. Заредени с нацизъм и шнапс, те нямаше да трепнат пред онова, което предстоеше. Нямаше да има възражения и нерви в последния момент. А и Камлер

определено не можеше да си позволи подобни неща, защото по-навътре в сенките на подземния комплекс беше скрита най-голямата тайна на райха.

Тя бе плодът на усилията на най-добрите учени на нацистка Германия — „Уранверайн“. Заедно те бяха създали *Wunderwaffe* — оръжието чудо, нямащо равно на себе си.

Големият план на Камлер и може би най-коварната операция на върховното командване на СС — разчиташе на запазването на труда на „Уранверайн“ в тайна от напредващите съюзници. Това беше и причината за предстоящото жертвоприношение — абсолютно необходимо според генерала.

Той погледна за момент нагоре. Тясна вентилационна шахта се издигаше почти отвесно към звездното небе. Утре през нея щеше да влиза дневна светлина, когато шейсетте младежи щяха да се събудят с най-ужасния махмурлук на света. Но махмурлукът щеше да е най-малкият им проблем, мрачно си помисли Камлер.

Високият, строен генерал се изправи на крака. Взе церемониалната си сабя, чиято дръжка беше украсена с характерния СС череп, и почука с нея по масата. Постепенно глъчката затихна и се смени с нов вик:

— *Das Werwolf! Das Werwolf! Das Werwolf!*

Повтаряха го отново и отново, все по-силно.

Тези фанатични млади нацисти вярваха, че се готвят за смъртна схватка със съюзниците. Бяха получили името „Върколаците“ и техен лидер беше самият генерал Камлер от СС — *Das Werwolf*, организаторът на днешното събиране.

— *Kameraden!* — извика Камлер, мъчейки се да въдвори тишина.
Kameraden!

Постепенно скандирането затихна.

Kameraden, пихте добре! Тостове, достойни за герои на райха! Но сега е време празненството да свърши. Настъпва моментът за началото на Великата съпротива. Днес, в този час, вие ще нанесете славен и паметен удар. Това, което опазихте тук, ще ни донесе пълната победа. С вашите героични усилия ще го заврем отзад на врага! С вашите усилия ще вдигнем оръжие, което ще ни направи непобедими! С вашите усилия враговете на райха ще бъдат унищожени!

Отново се надигнаха бурни овации, които отекнаха от стените.

Генералът вдигна чашата си за последна на здравица.

— За грабването на победата от челюстите на поражението! За Хилядолетния райх! За фюрера... Хайл Хитлер!

— Хайл Хитлер!

Камлер стовари чашата си на масата. Силната напитка изгори гърлото му. Нужна беше подхранвана от алкохола смелост за онова, което предстоеше частта, която изобщо не му се искаше да настъпва.

Но до нея още имаше време.

— По местата! — извика той. — Пет сутринта е и след малко ще взривим детонаторите. — Погледът му обходи множеството. — Ще се върна. *Ние* ще се върнем. И когато дойдем да ви освободим от това място, ще го направим с неудържима сила. — Той замълча за момент. — Най-тъмният час е точно преди зората на утрото — и то ще бъде утрото на славно и ново нацистко надмощие!

Последваха още одобрителни викове.

Камлер тупна решително с длан по масата.

— Да действаме! За победата!

Последните чаши бяха пресушени и младежите забързаха насам-натам. Камлер следеше със студени очи движенията им. Навсякъде кипеше трескава активност, точно както искаше. Не можеше да позволи някой войник да размисли или да се опита да се измъкне.

След като направи още една проверка в недрата на пещерата, за да се увери, че масивните стоманени врати са затворени и залостени. Камлер тръгна към потъналия в мрак изходен тунел, където други мъже се бяха навели над макари и кутии с детонатори, заети с последните си приготовления.

С последни окуражителни думи генералът излезе от Тунел 88, както беше известен гигантският комплекс. В действителност Камлер нямаше представа колко са тунелите на това място. Стотици хиляди концлагеристи бяха измрели тук, докато копаеха плетеницата проходи, пронизващи недрата на планината.

Не че му пукаше. Той беше архитектът на голяма част от масовото убийство. Геният зад него. Онези, които бяха измрели тук (евреи, славяни, цигани, поляци — *Untermenschen*, подчовеци), си бяха получили заслуженото. По негово мнение това беше тяхно рождено право.

Не, наричаха го Тунел 88 по съвсем различни причини. Н беше осмата буква от азбуката и съответно 88 беше кодът на СС за НН — Heil Hitler. Името беше дадено по лично искане на Der Oberste Führer der Schutzstaffel, върховния командващ СС — самия Хитлер. Тук щеше да бъде запазено най-великото постижение на нацистка Германия — нещо, което може би щеше да вдъхне нов живот на Хилядолетния райх.

Камлер спря за момент, за да нагласи фуражката си. Като че ли се беше килнала по време на партито. Докато я оправяше, пръстите му докоснаха СС *Totenkopf*, мъртвешката глава на кокардата ѝ — празни очни гнезда, загледани нанякъде, уста без устни, замръзнала в маниакална усмивка.

Емблемата беше повече от подобаваща за онова, което предстоеше.

2.

След като нагласи фуражката си, Камлер се обърна към човека до себе си, който беше в униформа на щабен сержант на СС. Той също не беше близнал и капка алкохол.

— Конрад, колата ми, ако обичаш. Веднага щом се взривят детонаторите, се махаме оттук.

Шарфюрер Конрад Вебер тракна с токове и се отдалечи с бърза крачка. Стар за ранга си — почти на възрастта на Камлер, — той никога не беше се женил и нямаше деца. Райхът, и по-конкретно СС, беше всичко за него. Заместител на семейство.

Камлер се обърна към планината, извисяваща се пред него. Първите синкави нюанси на утрото вече озаряваха небето и му напомниха за необходимостта планът да бъде приведен в изпълнение. Точно сега, в този час на вещици, малцина щяха да забележат експлозиите — не че беше особено вероятно да има някакви свидетели. Още преди дни Камлер беше наредил на войниците си да претърсят терена от всички страни и да го разчистят от случайно залутали се цивилни.

Зад себе си чу хрущението на гуми по единствения черен път, който водеше до това затънтено място. Фарове с капаци, предназначени да ги скрият от евентуални мародерстващи нощни изстребителни на съюзниците, пронизаха мрака.

Камлер се усмихна. Отлично — винаги верният Конрад седеше зад волана на щабната му кола.

Фаровете осветяваха мястото пред него и хвърляха дълги сенки. Гъста борова гора пълзеше по долната част на склоновете и правеше входовете на Тунел 88 — серия еднакви отвори от двете страни на планината — почти невидими. От всеки от тях излизаха жици.

Камлер изчака шофьора да паркира колата, забележа как той оставя двигателя да работи, както му бе наредено. Шарфюрер Вебер беше добър човек и се бе доказал като напълно лоялен служител.

Помежду им се беше установило негласно разбиране, инстинктивно съпричастие.

Жалко, като се имаше предвид какво предстои.

От мрака се появи ръка — шарфюрер Вебер му подаваше слушалката на полевия телефон.

— Господине.

Камлер я взе.

— Благодаря. Чакай в колата. Щом приключа разговора, тръгваме — по същия път, по който дойдохме.

— Слушам, хер генерал.

Вратата на колата се затръшна.

Камлер заговори в слушалката.

— Хер оберщурмфюрер, готов ли сте?

— Да, хер генерал.

— Отлично. Започнете, когато видите колата ми да спира в края на поляната. Но ми дайте време да сляза, за да видя с очите си славния спектакъл.

— Слушам, хер генерал. Разбрано. Хайл Хитлер.

— Хайл Хитлер.

Камлер отвори предната врата, седна на черната кожена седалка и даде знак на шарфюрер Вебер да тръгва. Двигателят „Хорш V8“ изръмжа гърлено и колата потегли. Минута по-късно, когато стигнаха мястото, където черният път навлизаше под дърветата, Камлер даде знак да спрат.

— Тук ще бъде добре.

Спусна излъсканите си ботуши на земята и се изправи, обърнат към стръмния склон. Първите лъчи на изгряващото слънце надникнаха зад планините на изток и озариха скалите пред него в златисто бронзово.

Камлер се облегна на вратата, като събираше сили за онова, което щеше да последва. Дебелият му кожен шинел се разтвори малко, разкривайки компактния „Валтер РРК“ в кобура на кръста.

Докосна го, както беше направил с фуражката си, за да се увери, че му е подръка.

Оставаше още малко.

Камлер отвори широко уста, като даде знак на шофьора да направи същото, и двамата есесовци се обърнаха към планината,

заяпнали като риби на сухо. Дори на това разстояние трябваше да вземат предпазни мерки — взрив с подобна мощност можеше да спуска тъпанчетата им.

Експлозията оправда всички очаквания на Камлер.

Серия взривове последва навън от началната точка на Тунел 88, детонаторите се задействаха с такава скорост, сякаш го направиха едновременно. Широката четиристотин метра скала буквално се стопи, превръщайки се в кипнала маса чакъл.

Целият склон сякаш се надигна за момент, докато се разпадаше в разпрашен гранит и камънак. Взривът изхвърли стотици тонове скална маса, която се понесе надолу като смазваща лавина.

Миг по-късно ударната вълна връхлетя двамата наблюдатели, като разлюля колата на ресорите ѝ и задържа пешовете на дебелия шинел на Камлер, преди да достигне гората зад тях. Почти веднага я последва звуковата вълна — невъзможен грохот и рев, който се понесе над тях и ги разтърси.

Накрая ревят утихна и Камлер се изправи. Силата на експлозията го беше накарала да приклепне — не че двамата с шарфюрер Вебер се намираха в опасност. Той изтупа шинела си от фината бяла прах, довята от взрива.

Погледът му не се откъсваше от планината. Когато прахта най-сетне започна да се разнася, Камлер откри, че се възхищава на гледката. Точно както беше възнамерявал, картината пред него приличаше на огромно скално свлачище, помело цялата страна на планината.

Тук-там се виждаха тъмночервени ивици, бележещи местата, където някаква богата жила минерали — най-вероятно желязо — беше откъсната от недрата и запратена по склона. Изкоренени дървета лежаха като разхвърляни кибритени клечки, смазани под тежестта на камъните. Но най-важното беше, че не се виждаше абсолютно никаква следа от комплекса тунели, скрит под стената от останки, както и от шейсетте млади мъже, погребани в него.

Камлер кимна удовлетворено.

— Добре. Тръгваме — обяви просто той.

Шарфюрер Вебер се настани зад волана и натисна клаксона. Камлер седна до него, хвърли последен поглед към покритата с прах местност и даде знак на щабния сержант да потегля.

Тъмната гора ги погълна. Няколко минути пътуваха мълчаливо, или поне в относителна тишина. Дори в този час в далечината можеше да се чуе грохотът на артилерия. Проклетите американци обожаваха да се перчат с военното си превъзходство над вермахта.

Вебер пръв наруши мълчанието.

— Накъде, хер генерал? След като излезем на главния път?

— Накъде наистина, Конрад? Накъде? — замислено отвърна Камлер. — Американците и англичаните са от едната страна, руснаците от другата. Къде могат да отидат двама есесовци?

Известно време Вебер сякаш се колебаеше как да отговори и дори не беше сигурен дали изобщо се очаква да го направи. Накрая явно реши, че трябва.

— При върколаците, хер генерал? Да намерим щаба им?

Много добра идея, Конрад — отвърна Камлер, докато се взираше в тъмните дървета. — Чудесно предложение. Разбира се, ако те имаха такова нещо. Щаб. Но подозирам, че такъв няма.

Шарфюрер Вебер изглеждаше озадачен.

— Но хер генерал, движение като на върколаците... Несъмнено...

Камлер погледна шофьора си. Младият мъж определено беше в отлична форма, така че трябваше да е внимателен.

— Несъмнено какво. Конрад?

Пръстите на Вебер се свиха по-плътно около волана.

— Ами, хер генерал, колко време могат да издържат нашите *Kameraden* под планината? Ще трябва да бъдат освободени. Изкопани. Както им обещахме.

— Не, Конрад. Поправка. Както *аз* обещах. Ти не си обещавал нищо.

Вебер кимна, без да откъсва поглед от пътя.

— Разбира се, хер генерал.

Пътят завиваше, за да прекоси каменисто речно корито. Шарфюрер Вебер трябваше да е по-внимателен тук, за да не спуска гума или да не повреди ос.

Камлер се взираше с пронизващи очи в горския сумрак.

— Би ли спрял някъде тук, Конрад. — Усмихна се фалшиво. — Дори на генерал от СС понякога му се налага да пикае. — Той посочи речния брод. — Може би, след като стигнем от другата страна.

— Разбира се, хер генерал.

Запълзяха бавно напред, колата стенеше и подскачаше при всяко завъртане на колелата. След като прекосиха, Вебер спря и Камлер слезе, направи няколко крачки към гората, сякаш искаше да се облекчи на спокойствие.

Щом се отдалечи достатъчно, той извади пистолета от кобура и свали предпазителя. Беше готов.

3.

Камлер се настани обратно на мястото си.

— Да продължа ли, хер генерал? — попита шарфюрер Вебер.

Камлер не обърна внимание на въпроса му.

— За съжаление, Конрад, на никого от онези младежи в тунела не му е писано да оцелее. Подобно на мнозина други, те ще трябва да дадат живота си за славата на райха.

— Но хер генерал, ние им казахме...

— Пак грешка, Конрад — прекъсна го Камлер. — Аз им казах. Ако са били подведени, това не е по *твоя* вина.

— Разбира се, хер генерал. Но...

— Искаш да знаеш защо. Добре. Ще ти обясня. Камлер посочи напред. — Тръгвай, ако обичаш.

Вебер превключи на скорост. Слънчевите лъчи проникваха през гъстите клони на дърветата и изпълваха купето с резки светлини и сенки.

— За съжаление никой, който е видял къде е скрита *Uranmshine*, не може да остане жив поде Камлер. — Причината е проста. Врагът ще накара пленените да проговорят, точно както бихме направили и ние. А това не бива да се случва.

Вебер превключи на втора и увеличи скоростта, когато пътят се изравни. Стреснат от появата им елен побягна в гората.

— Предстои организирано и тихо измъкване на старшите рангове на СС — продължи Камлер. Планираме го от доста време, откакто стана ясно, че врагът ще спечели тази фаза на войната. Ще изчезнем, за да възстановим силите си и да продължим да се борим. Това ще отнеме време, може би десетилетия. Готвим се от много месеци — пари, оръжия, хора — ключови учени и лидери, се извеждат във внимателно подбрани убежища. Кръстихме тази операция „Верволф“ — дългосрочна стратегия за обновление на райха. *Ние* сме истинските върколаци.

Камлер замълча за момент. Под шинела се увери, че патронът е вкаран в цевта. Показалецът му докосна студения метал на спусъка.

— Колкото до някаква съпротива, боя се, че такава няма да има — посочи той. — Не остана никой, който да се бори. Хвърлихме всичко в отбраната на родината — стари, млади, ранени и сакати, жени, дори момичета. Но всичко се оказа безполезно. Операция „Верволф“ предлага единствения истински шанс за крайна победа.

Щабният сержант го погледна с крайчеца на окото си.

— А онези младежи? На които обещахте...

— Обречени — студено и прозаично го прекъсна Камлер. — Нито ще се задушат, нито ще умрат от глад. Водата им ще свърши преди това. — Той сви рамене. — Само няколко десетки изгубени живота в името на райха. Малка жертва, не мислиш ли, Конрад? Всички трябва да сме готови на жертви.

Шарфюрер Вебер кимна. Нещата бавно започваха да му се изясняват.

— Да, хер генерал, разбира се. Щом е за доброто на райха... Той погледна отново командира си. — Кажете ми, как мога да бъда част от тази операция „Верволф“? С какво мога да служа?

Камлер въздъхна.

— Добър въпрос. Разбира се, един заловен есесовец едва ли ще получи добро отношение от врага. Всички сме чували историите, особено онези за проклетите червени. Ние сме избраниците на фюрера и затова руснаците ни мразят. А и англичаните и американците едва ли ни харесват особено... Поради което най-вероятно ти правя услуга, Конрад.

С тези думи генералът извади скрития пистолет и застреля шофьора в главата. После бързо избута тялото настрани, грабна волана и колата спря — кракът на мъртвия шофьор вече не натискаше педала на газта.

Камлер погледна окървавения труп.

— Боя се, че никой означава никой. Никой, който би могъл да проговори... Ти, скъпи ми Конрад, направи върховната жертва, но трябва да изпълниш още един последен дълг.

Той слезе от колата, отвори вратата на шофьора и извлече тялото навън. Свали окървавената униформа на Вебер и я облече.

След това нагласи бившия си шофьор в собствените си дрехи, като пхна портфейл и документи в джобовете му. Командването на СС беше подготвено добре — книгата представляваха подправени лични документи на самия Камлер със снимка на шофьора.

Когато приключи, СС генерал Камлер носеше изцапаната с кръв униформа на човек шестнайсет ранга под неговия. Ако бъдеше заловен от врага — макар че той не възнамеряваше да попада в плен, щеше да има добри шансове да избегне евентуално разпознаване и разплата.

Завлече трупа от другата страна на колата и го сложи на мястото до шофьора. После седна върху изцапаната с кръв седалка и потегли.

След половин час колата излезе от черния път на асфалтово шосе. Камлер продължи по него, докато не видя завой, който изглеждаше подходящ. Спря и намери тежък камък. Премести тялото на шофьорското място, застана пред колата и изпразни пълнителя на пистолета — общо осем патрона — в предното стъкло.

Един случаен наблюдател — а и дори що-годе разбиращ от работата си военен следовател — би решил, че колата е попаднала на засада отпред, стъклото е било надупчено при стрелбата и шофьорът е бил убит.

Камлер затисна с камъка педала на газта, превключи на скорост и автомобилът продължи несигурно напред.

Като постепенно ускоряваше.

На стотина метра по-нататък, вече набрала скорост, колата стигна острия лесен завой, изхвърча от пътя и продължи по склона, преди да се удари в едни канари и да се преобърне.

Камлер погледна доволно падналия на една страна автомобил. За всички СС генерал Ханс Камлер току-що беше загинал, попаднал в засада на неизвестни нападатели.

Продължи пеша, а версията постепенно се оформяше в главата му. Ако попаднеше на германци, щяха да го вземат за сравнително възрастен човек, принуден в последния момент да се включи в отбраната на райха. Сражавал се е доблестно — кръвта го доказваше, — но изгубил бойните си другари в суматохата.

Ако попаднеше на врага, историята му щеше да е горе-долу същата. С по-малко доблест. И доста повече шок и объркване. СС униформата можеше да се посочи като доказателство, че вермахтът изпитва сериозни трудности и е можел да му предложи само такава

облекло. Да не дава бог някой да си помисли, че е член на ужасяващата СС.

Да, в общи линии всичко можеше да мине добре.

Но ако късметът не му изневереше, всичко това нямаше да е необходимо. Планът му беше да стигне до една затънтена колиба в планината, заредена добре с продоволствие. Оттам щеше да установи контакт с онези събратя от СС, които също като него се изнизваха.

Вече се бяха обърнали към чужди правителства. Имаше сключени сделки. Огромни нацистки богатства бяха прехвърлени в дискретни банкови сметки, за да гарантират, че пътищата за бягство на избраниците ще си останат открити. Камлер не се съмняваше, че го очакват екзотични планове и ново бъдеще.

След време унижаването на Германия щеше да бъде отмъстено.

След време СС събратята щяха да възстановят славния райх.

4.

Наши дни

Откриването на Ерих Иселхорст се оказа детска игра.

Хайделберг, където живееше, беше очарователен немски град с богата история, доминиран от едноименния замък на върха на хълм. Тесните криволичещи улички и кафенетата по тротоарите на стария град помагаха много на Ирина Нарова да се спотайва, да се придвижва незабелязано и да дебне целта си.

Беше планирала набега си, както би планирала всяка военна операция. Наблюдаваше целта си дни наред, запомняше къде ходи, какви са всекидневните му занимания и прегрешения. Знаеше, че е жена от неговия тип — руса, синеока, стройна и в отлична форма, и ще привлече интереса му, особено ако намекне, че споделя неонацистките му възгледи.

В средата на четиресетте, Иселхорст беше необвързан и без деца. Може би тепърва му предстоеше да намери перфектната арийска *Frau*, която да споделя крайната му идеология и да е готова да си затваря очите за по-тъмните му дела. Съдейки по начина, по който той се държеше в момента, Нарова реши, че в мисълта му именно тя е въпросната жена.

Опита се да не потръпне, когато той я придърпа към себе си в таксито. За щастие, пътуването през гъстата гора покрай река Некар, основната артерия на Хайделберг, до дома му — модернистична постройка от стъкло и стомана с каменна облицовка, гледаща към реката, се оказа кратко.

Иселхорст живееше в най-скъпия квартал на Хайделберг и къщата сигурно му бе струвала малко състояние. Той обаче определено можеше да си я позволи и точно източникът на средствата му беше основната причина Нарова да избере да играе ролята на съблазнителка тази вечер.

Усети как гърдите му се надигат и отпускат, докато я притискаше към себе си. Нямахше съмнение, че се поддържа в добра форма. Висок

почти метър и деветдесет, с гъста руса коса и с донякъде надменно поведение, той определено нямаше да бъде слаб противник.

Нарова го беше наблюдавала от скривалището си в гората как вдига тежести в домашния си фитнес салон. Отделяше на упражненията по цял час, като започваше точно в единайсет, след което излизаше на крос край реката. Движенията му бяха бързи, стабилни и енергични.

Тя беше десет години по-млада от него, но той тежеше поне с една трета повече от нея. Трябваше да го държи на разстояние, да удря силно и да не му дава абсолютно никакви шансове да я доближи достатъчно, за да ѝ нанесе удар.

Нарова остро си даваше сметка, че този път действа напълно самостоятелно, без никаква подкрепа. Но все пак тя имаше едно важно преимущество пред противника си — Иселхорст беше погълнал значително количество алкохол, докато тя само се преструваше на пияна.

Опиянението ѝ беше постановка.

Разбира се, можеше да сподели подозренията си с другите членове на „Тайните ловци“ — Питър Майлс, чичо Джо и Уил Йегер, неформалната група ловци на нацисти, която можеше да проследи произхода си до годините на войната. Съмняваше се обаче, че някой от тях щеше да ѝ повярва.

Че Ханк Камлер може да е все още жив и да възнамерява да си отмъсти — въпреки че на пръв поглед всички доказателства сочеха обратното. Нарова обаче беше сигурна, че синът на генерала от СС Ханс Камлер, може би най-влиятелната фигура в Третия райх след Хитлер, не е умрял толкова лесно.

Е, тази вечер щеше да стигне доста далече, за да го докаже.

Иселхорст се наклони към нея. Тя долови дъха му, миришещ на алкохол.

— Още малко остава... Ще видиш, че имам малко особен вкус към обзавеждането... леко носталгичен. Към годините от войната. Към времето, когато Германия е била наистина велика. Една държава, един народ. Надявам се, че няма да го намериш за отблъскващо.

Нарова събра сили.

— Точно обратното. — Тя го погледна в очите. — Хората още се страхуват дори да произнесат името му. Аз обаче намирам

първоначалните стремежи на Хитлер за странно привличащи. — Замълча за кратко. — Всички знаем що за човек е бил той. Какво ни е завещал. Какви са уроците му за идните поколения. Дори днес можем да се учим от тях.

— Именно. Точно това исках да кажа — ентузиазизирано отвърна Иселхорст. Говореше на английски и леко заваляше думите. Нарова още не беше показала, че владее отлично немски. Той въздъхна доволно. — Толкова се радвам, че се срещнахме — прошепна в ухото ѝ. — Съдбата, боговете сигурно ни се усмихват.

— Я какъв безнадежден романтик си бил — подразни го Нарова.

— Може би. И ако изпаднем в настроение... Имам някои носталгични униформи... изключително дръзки и елегантни... — Думите му увиснаха многозначително във въздуха.

— Малко костюмиране? — Нарова се усмихна. — Ерих, палаво момче такова. Но защо не? Кажи ми, случайно да имаш пилотско яке като на Хана Райч? Това би било страхотно.

Пред онези, към които не изпитваше специална връзка, Нарова можеше да играе съвършено всякаква роля. Дори хамелеон не можеше да се сравнява с нея. Но не успяваше да измами онези, с които се чувстваше близка. Това превръщаше връзките ѝ в предизвикателство. Но не и сега. Сега беше просто. Иселхорст беше от хората, които тя презираше от цялото си сърце, и тази измама не ѝ струваше никакви усилия.

— Скъпа, не преставаш да ме изумяваш — промърмори Иселхорст, докато галеше косите ѝ. Значи знаеш за Хана Райч? Господи, каква жена! Какъв пилот. Какъв герой на райха.

— Говориш така, сякаш си обсебен от нея. Или от паметта ѝ. — Нарова се разсмя. — Но Ерих, имаш проблем. Днес тя щеше да е на сто и четири години. Да си влюбен в Хана Райч би било огромна загуба за мъж с твоята... потентност.

Иселхорст се засмя, но преди да успее да отговори, таксито спря сред дърветата пред дома му. Той имаше чистачка и икономка — древната фрау Хелингер, чието лице беше като издялано и сякаш щеше да се напука, ако случайно се усмихне, но Нарова знаеше, че в този час къщата ще бъде празна.

Беше наблюдавала от гората кога домашната му прислужница идва и си отива. Знаеше, че разполага с време до десет сутринта,

когато тя щеше да дойде, за да се захване със задачите си за деня.

Иселхорст плати на шофьора и двамата тръгнаха към къщата.

Вътре всичко беше излъскан метал, гранит и дърво, с изчистени, минималистични линии. Но не това поразяваше всеки посетител, а картините и нацистките експонати по стените. Мястото приличаше повече на галерия или музей — може би дори светилище, отколкото на нормален дом.

Нарова се престори на изненадана. От скривалището си беше видяла някои от безценните картини, но не и портрета в цял ръст на Адолф Хитлер, който висеше в антрето. Поставен в тежка позлатена рамка, той представяше фюрера във великолепа униформа, застанал наред бойно поле, със строга и героична физиономия, загледан към далечния хоризонт.

Под него имаше черна свастика в златен кръг, със заострен връх в единия край и дръжка в другия; Нарова предположи, че е част от някакъв церемониален нацистки жезъл. Тя се обърна, сякаш беше напълно смаяна, и забеляза колко се забавлява Иселхорст, докато я гледа.

В един шкаф срещу портрета имаше обковано в сребро издание на „Моята борба“ — изпълнените с омраза брътвежи на Хитлер, записани в годините преди войната. Над него беше кацнал изваян от дърво орел с разперени криле и нокти, сякаш се канеше да грабне великия труд на фюрера и да го издигне победоносно в небесата.

От всичко това на Нарова внезапно ѝ призля, но тя успя да сподави напъна си да повърне. Беше вътре. И се намираше тук, за да изтръгне най-тъмните тайни на Иселхорст.

Той посочи металното стълбище към дневната, която се намираше на горния етаж.

— След теб.

Докато се изкачваше по стъпалата, Нарова усещаше как погледът му се плъзга по фигурата ѝ.

Нека гледа, спокойно си каза тя. Оставаше още малко.

5.

Иселхорст я отведе до прозореца с дебело стъкло, който изпълваше цяла стена на дневната. След натискане на копче тъмните завеси се дръпнаха настрани и градът се откри пред тях — течението на Некар и прекрасните стари мостове над реката, които хвърляха оранжева светлина върху водите.

По всяко друго време Нарова щеше да намери гледката за пленителна. Но не и тази нощ.

Иселхорст се отдръпна и след малко се върна с две чашки. Шнапс, доколкото можеше да определи по аромата.

Той погледна през прозореца и вдигна своята.

— За красотата. За красотата на този свят. За нас.

— За нас — повтори тя и гаврътна огнената течност.

Иселхорст се усмихна одобрително.

Определено пиеш като Хана Райч. — Посегна към бутилката и наля по второ питие, след което се наведе към нея. — Е, ще ти издам една малка тайна. Спя в легло на Хитлер. Онова от Бергхоф. Купих го наскоро на един доста необичаен търг. Струваше майка си и баща си, както май беше вашият израз. Искаш ли да го видиш?

— С удоволствие измърка Нарова, — но първо бих искала да поздравя Оскар. Обичам животните, както явно и ти, щом къщата ти е в гората.

— Искаш да се запознаеш с кучето ми ли? Разбира се. Ела. — Иселхорст я поведе към една врата. — Каж ми обаче, откъде знаеш за Оскар? Аз ли споменах нещо?

За момент Нарова се уплаши, че е оплескала нещата, но бързо се окопити и кимна към антрето.

— Нашийникът и поводът са там, надписани с името му.

Иселхорст се усмихна.

— Много си наблюдателна. И не по-малко умна и красива. Ела. Ще те запозная с Оскар. Много е голям, но е и много любвеобилен, както ще откриеш.

Нарова беше гледала как Иселхорст извежда кучето си — едра и силна немска овчарка, — когато правеше крос. Макар че обожаваше животни, не това беше причината да поиска да види кучето му. Беше важно да го направи в компанията на господаря му, така че Оскар да я приеме за приятел.

Минаха покрай голяма маслена картина, за която Нарова реши, че би трябвало да е на Матис. Несъмнено открадната от първоначалните собственици евреи през военните години и сега висеше на стената на свръхбогат немски юрист. Огромна част от заграбеното от нацистите така и не беше върнато, до голяма степен благодарение на такива като Иселхорст.

Тя спря пред картината. На нея беше изобразена гола жена, излегнала се на кушетка на жълти и зелени райета и клатеца провокативно крака над облегалката. През скута ѝ беше наметнато парче лек плат, нещо като шифон, което скриваше интимните ѝ части.

— Прекрасно. Пленително — отбеляза тя. — Познавам ли художника?

Иселхорст се поколеба само за миг.

— Това е Матис — изфука се той и устните му се извиха арогантно. — „Жена във фотьойл“, рисувана през двацет и трета.

Нарова се престори на изумена.

— Оригинален Матис? Еха! Какъв точно юрист си ти?

Иселхорст ѝ отправи съвършена блестяща усмивка.

— Много талантлив. И някои от клиентите ми избират да ми плащат подобаващо.

Продължиха към кухнята, където Нарова беше представена на определено сънения Оскар. Тя имаше едва ли не магическа връзка с животните. Открай време беше така. Двамата с немската овчарка бързо се сприятелиха, но Иселхорст не след дълго я дръпна и я поведе към спалнята с леглото на Хитлер — изгаряше от нетърпение да започне с истинската програма на вечерта... онази, за която вярваше, че са тук.

Точно преди да прекратят прага, Нарова спря и кимна към салона.

— А шнапсът? Хайде! Само още по един.

Личеше си, че Иселхорст, който не беше от хората, свикнали да му отказват, започва да губи търпение. Но в същото време той като че ли изпитваше тръпка от явно дивата си гостенка. Усмихна се.

— Защо не? Едно за из път, както казвате...

Иселхорст беше убеден, че Нарова е американка. Тя му го беше казала и напоследък това беше горе-долу вярно. Неотдавна беше получила американско гражданство, но всъщност бе родена в Англия и беше прекарала младостта си в Русия, защото семейството ѝ беше руско.

Беше му спестила тази част. Руснаците и нацистите никога не са били първи приятели.

Той напълни отново чашите. Докато подаваше питието на Нарова, тя се престори на пияна и чашата се изплъзна от уж вцепенените ѝ пръсти. Падна на земята и се разби на малки парченца, а алкохолът се разля по мрамора.

За миг Нарова видя как по лицето на Иселхорст премина гняв, граничещ с ярост. Той успя да го потуши моментално, но тя вече бе зърнала човека зад маската. Беше точно такъв, какъвто си го бе представяла — лишен от всякакъв морал, звяр, червив с пари и влияние, и най-вече маниак на тема контрол.

Но се прикриваше добре.

— Няма проблем — сви рамене той. — Имам домашна прислужница, фрау Хелингер. Тя ще почисти на сутринта.

Обърна се към бутилката и извади нова чаша, и докато го правеше, за момент остана със заети ръце и малко извън равновесие.

Преди да успее да се обърне обратно и Нарова да попадне в полезрението му, тя атакува като змия, напред и нагоре с дясната си ръка в един плавен, но поразяващ удар, като заби месестата част на дланта си точно под челюстта на Иселхорст.

Беше практикувала движението хиляди пъти, когато бе служила в руските Спецназ — специалните части. Ударът беше нанесен с цялата сила и трупана омраза и тя усети как долните зъби на Иселхорст се забиха в горните и изтракаха.

Той залитна назад, плюейки кръв. Миг по-късно бутилката шнапс и новата чаша също се присъединиха към парченцата стъкло и разлетия алкохол по пода на дневната. Този удар обикновено поваляше повечето мъже, но Иселхорст някак успя да остане прав.

Нарова не се поколеба. Нанесе десен удар с отворена длан точно на желаното място — отстрани на врата, на три пръста под ухото, където сънната артерия изпомпваше кръв в мозъка.

Времето сякаш спря за момент; после очите на Иселхорст се обърнаха в гнездата си, коленете му се подгънаха и той се строполи на пода.

Нарова го погледна, останала без дъх. Той беше в безсъзнание, от устата му течеше струйка кръв и се смесваше с локвичката шнапс.

Тя изчака няколко секунди, за да се успокои, след което се зае със следващия етап от плана си.

6.

Уил Йегер не можеше да отрече, че се забавлява.

Когато деветдесет и пет годишният му прачичо предложи пътуването за първи път, той изпита съмнения. Но трябваше да признае, че се нуждае от почивката, а какво по-добро място от онова, на което е започнало всичко?

Хотел „Цум Туркен“ в Берхтесгаден беше в общи линии толкова близо, колкото в наши дни човек можеше да стигне до Бергхоф, планинското леговище, от което Хитлер командвал нацистка Германия. Хотелът се намирал на един хвърлей от Бергхоф и по време на войната бил държан от нацистите. Дори бил свързан с леговището чрез мрежа тунели под планината, но докато Бергхоф бил разрушен от въздушните удари на съюзниците, хотелът до голяма степен бе успял да оцелее.

Днес в района преобладаваха силни антинацистки настроения. Собственичката на хотела Андрея Мюнш беше тяхно олицетворение. Когато Йегер се обади да попита дали могат да резервират стаи, тя го беше предупредила, че хотелът едва ли ще им хареса. За момент дори му бе минала мисълта, че „Цум Туркен“ се е превърнал в някакво светилище на извратената нацистка идеология, ала Андрея бързо беше разсеяла тревогите и заблудите му.

През 1933 г. Мартин Борман, известен тогава като „банкера на Хитлер“, сложил ръка върху хотела и дългогодишните му собственици, родителите на Андрея, били изритани от мутрите му. В края на войната те се върнали и открили само гола и ограбена черупка. Решили да възстановят хотела, но да го запазят в състоянието, в което го заварили в края на войната, като мемориал за загиналите от ръката на Хитлер. Затова тук нямаше модерни нововъведения, никакъв Wi-Fi или друг интернет и единственото озвучаване се осъществяваше от стар грамофон. Това беше и причината за предупреждението на Андрея.

Онази сутрин тя отведе Йегер и чичо Джо в тунелите през мазето на хотела. Оттам се спуснаха дълбоко в недрата на планината по

бетонни стъпала и железни стълби, закрепени за стените, като прескачаха локви жълтеникава вода, които се задържаха упорито във влажната среда.

Подземната мрежа беше толкова голяма, че баварското правителство още я проучваше с намерението да я превърне в постоянна изложба, посветена на тъмните ексцесии на нацисткия режим.

В един момент спряха, за да може чичо Джо да си поеме дъх, и Андрея използва почивката, за да им разкаже една история. Тя говореше безупречен английски и много страстно се стремеше да пази живи тези спомени от войната.

Махна към тунела около тях.

— Когато Борман заграбил хотела, нищо от това не е съществувало. По-късно хотелът станал щабквартира на СС и основно средство за упражняване на контрол. В резултат тук са ставали невъобразими неща. Може би го усещате във въздуха? Много посетители твърдят, че го долавят. Някакво чувство за стаено зло.

Йегер се замисли над думите ѝ. Даде си сметка, че се беше почувствал неспокоен още с влизането в тунелите — чувство, което се засилваше с навлизането им в планината.

— Родителите ми станали свидетели на един от първите ужаси — продължи Андрея. — Борман заграбил дома на местен човек за себе си. Собственикът бил много разстроен и изчакал конвоя на Хитлер да слезе от Бергхоф, застанал пред колата му на един завой и се обърнал направо към него, като го умолявал семейството му да си запази дома. Хитлер го изслушал уж със съчувствие и му отвърнал, че на следващия ден въпросът ще бъде уреден. Човекът се върнал при семейството си с добра новина — лично фюрерът щял да се намеси. На следващата сутрин пристигнали от Гестапо. Арестували го, замъкнали го в тези тунели и го изтезавали, след което го пратили в концлагер. Това е само един пример. — Андрея замълча. — От хиляди.

Обиколката из подземния лабиринт отне по-голямата част от онази сутрин, тъй като се движеха с темпото на чичо Джо. Същия следобед Йегер излезе да потича по една от живописните пътеки в планината, като остави чичо си да подремне.

Беше дошъл тук с очакването да се сблъска с атмосфера на потисничество и мрак, но откри точно обратното. Пленителната

красота на стръмните върхове и долини всъщност повдигна духа му.

А точно сега той определено имаше нужда от това.

Последните няколко месеца изобщо не можеха да се нарекат леки.

Преди четири години жена му Рут и осемгодишният му син Люк бяха отвлечени. Йегер беше преобърнал света в опит да намери похитителите им. Следата го отведе до сина на бивш нацистки генерал, издигнал се до най-високите ешелони в американските разузнавателни служби след войната. Макар и нацист, генералът бил привлечен заради борбата със засилващия се Съветски съюз — германците били единствените, които имали опит във войната срещу „червените“.

Онзи нацистки генерал беше отдавна мъртъв, но синът му Ханк Камлер имаше основателни причини да мрази Йегер — причини, които се кореняха дълбоко в миналото. Камлер беше отвлякъл жената и сина на Йегер, за да си отмъсти, и беше намерил начин да изтезава Йегер от разстояние с изчезването им, като му пращаше видеозаписи на пленниците си — вързани, на колене, молещи за помощ. Всеки подигравателен имейл завършваше с едни и същи смразяващи думи — *Wir sind die Zukunft* — „Ние сме бъдещето“.

След гонитба, продължила по целия свят, Йегер беше спасил семейството си, но преди това Камлер ги беше заразил със супервирус, с който възнамеряваше да избие по-голямата част от човечеството, за да положи началото на прекрасен нов свят — Четвъртия райх. Избраните малцина бяха ваксинирани, за да оцелеят от т.нар. *Gottvirus*.

В последния момент Йегер и екипът му бяха осуетили плановете на Камлер и военните и правоприлагащите органи по целия свят го бяха погнали по петите. В подземния му команден бункер беше открито изгорено тяло, за което по-късно се потвърди, че има ДНК на Камлер. Изглеждаше, че е постъпил като Хитлер и се е самоубил, вероятно чрез самозапалване.

Но това не сложи край на страданията на Йегер. Люк се възстанови, но не и Рут. Тя бе останала в мрака, завладял ума ѝ, сякаш безнадеждно потънала в него завинаги.

Накрая Йегер я настави в една лондонска клиника, която се беше специализирала в работа с жертви на травми. Лечението ѝ вече продължаваше месеци, но нямаше особен напредък. Тъкмо обратното,

резките промени в настроението на Рут, непредсказуемостта ѝ и изблиците на насилие само се влошаваха.

Нямаше съмнение, че Йегер определено се нуждаеше от тази почивка.

7.

Травмата, която бе преживяла жената на Йегер, беше ужасна. В продължение на три години тя била подлагана на невъобразим психологически и физически тормоз от Камлер и се бе превърнала в сянка на някогашната Рут.

Все още ѝ правеха различни изследвания, но нямаше никакво съмнение, че страда от ПТСР — посттравматично стресово разстройство, съсипващо психическо заболяване, причинено от преживяването на огромен ужас. Макар да се беше възстановила физически, душевните ѝ рани бяха много по-дълбоки.

Йегер се беше зарекъл да бъде търпелив, съчувствен и оптимист, да понася безропотно пристъпите ѝ на ярост и изблиците на насилие.

Но в действителност всичко това му се отразяваше зле.

Радваше се, че Люк ѝ техният наскоро осиновен син Саймън бяха в държавно училище с пансион в провинцията и им бяха спестени по-екстремните избухвания на майка им.

Саймън Чъкс Бело, сирак от копторите в Източна Африка, беше изиграл ключова роля в побеждаването на Камлер и неутрализирането на *Gottvirus*. Люк винаги беше искал брат и тъй като Саймън нямаше родители, семейството на Йегер реши да го осинови.

Но точно сега Рут се нуждаеше от пространство, за да се възстанови, и Йегер отчаяно жадуваше за почивка — което и беше причината за тази импровизирана екскурзия до Бергхоф.

Седеше на терасата на хотела, потопен в безметежността и поразителната красота на мястото. Това беше последното, което бе очаквал — да намери утеха там, където Хитлер е замислял толкова много злини.

Хрумна му и друга мисъл, докато погледът му се рееше по острите гънки на покритите с гори склонове. Как беше възможно някой да гледа цялата тази красота на планините Унтерсберг и да замисля масовото убийство на милиони?

Немислимо.

Любезно покашляне го върна в настоящето. Той се обърна и видя Андрея с вечерното меню.

— Чичо ви още ли го няма? — попита тя. — Ще идва ли? Ако не, може да вечеря в стаята си. Сигурно е уморен след тунелите. Чудесен човек. На колко е години, ако мога да попитам?

— На деветдесет и пет... но гони двайсет и една — шеговито отвърна Йегер. — Не се безпокойте, той ще приготви вечерята. Аз само ще поръчам бира и шнапс. Чичо Джо не би го пропуснал за нищо на света.

Андрея се усмихна.

Чухте ли за новото откритие? Всички медии са гръмнали. Някакъв австрийски кинорежисьор наскоро открил наблизно напълно неизвестна система тунели на нацистите.

— Наистина ли? Здравата са копали, а?

— Така изглежда. Но голямата сензация е какво може да е *скрито* там. Оказва се, че става въпрос за свръхсекретен оръжеен комплекс. Там нацистите скрили най-модерните военни машини на онова време.

Андрея взе един вестник и го подаде на Йегер. Погледът му се плъзна по публикацията.

— Секретни нацистки открития — замислено рече той. — Подобни неща винаги гарантират сензация.

Андрея се усмихна.

— Така е.

И тогава вниманието му бе привлечено от познато име — SS-Oberstgruppenführer Hans Kammler.

— Интересно — отбеляза той. — Какво пише за генерал Камлер?

Андрея зачете на глас, като превеждаше в движение:

— Открит е секретен завод на Хитлер. Огромен подземен комплекс, в който нацистите разработвали свръхсекретни оръжия... Целият комплекс с площ трийсет хектара е дело на генерал Ханс Камлер от СС, който привлякъл учени да работят върху секретна военна програма в края на войната... Австрийският кинорежисьор Андреас Зулцер казва, че обектът е „може би най-големият секретен военен комплекс на Третия райх“. Камлер, който е автор на плановете за крематориумите и газовите камери в Аушвиц, бил начело и на ракетната програма на Хитлер. Експерти твърдят, че нацистите

вероятно са разработвали вариант на Фау-2, оръжие за масово поразяване.

Йегер поклати глава.

— Смахната работа. Чудно ми е колко ли истина има във всичко това.

— Е, намира се в Санкт Георген ан дер Гузен, градчето не е много далеч. Може би два часа път с кола. Защо не идете да видите лично?

Йегер кимна замислено. Не можеше да отрече, че новината беше събудила любопитството му. Възможността генерал Камлер да е замислял някакво супероръжие като последно средство за спечелване на войната и то да е останало скрито до днес определено бе интригуваща.

— Ще го обсъдя с чичо Джо. — Той зърна силуета му зад Андрея. — За вълка говорим, а той в кошарата!

Чичо Джо прекоси терасата. Белият перчем се вееше над блестящите му като мъниста очи, тънкият тръстиков бастун беше единствената отстъпка пред възрастта му. Йегер си помисли, че ще бъде щастлив, ако доживее до деветдесет и пет и запази поне половината от жизнеността и духа на Джо.

Двамата седнаха и обсъдиха откритието в Санкт Георген. По принцип трябваше да заминат обратно за Англия на следващата сутрин, но Йегер реши, че нищо не пречи да удължат ваканцията с още два дни. Можеха да посветят утрешния ден на посещение на секретните пещери и след това да потеглят по дългия път към дома.

Програмата се очертаваше тежка, но осъществима. Възможно бе чичо Джо да не издържи цялото ходене, но винаги можеше да се паркира в някой местен бар или ресторант в градчето.

Когато приключиха с вечерята, планът им вече беше готов.

Йегер беше обхванат от тръпката на вълнението — завещанието на генерал Камлер винаги го беше привличало по един мрачен начин, но в същото време изпитваше и известно безпокойство. Беше обещал да вземе Рут от клиниката веднага щом се върне в Англия. Нямаше представа как тя щеше да реагира ма подобно забавяне.

В последно време Рут Йегер можеше да бъде експлозивно непредсказуема.

8.

Нарова гледаше как пленникът ѝ идва на себе си.

След като беше взела раницата от скривалището си в гората, тя се бе върнала в къщата, беше спуснала всички щори и бе наместила Иселхорст в един от дизайнерските му столове с метални рамки, след което го беше завързала здраво с тиксо.

Обичаше тиксото, защото беше абсолютно надеждно и функционално. Бързо, лесно за използване и напълно сигурно.

С Иселхорст тя бе особено старателна. Закрепи с тиксо целите му ръце и китките за плоските дръжки на стола. Глезените и краката му също бяха приковани към металните крака. Беше използвала цялата ролка, за да омотае гърдите, раменете и врата му към почти отвесната облегалка.

И за всеки случай беше натъпкала парцали в устата му и я беше залепила с тиксо, ако случайно му хрумнеше да се опита да вика за помощ — не че някой можеше да го чуе.

С две думи, Иселхорст не можеше да помръдне — нещо, което е невъзможно да постигнеш, ако използваш само въже.

Така пленникът се оказваше изцяло в ръцете на похитителя.

Тя посегна, отлепи края на тиксото върху устата му и го дръпна рязко. Иселхорст щеше да извика от болка, ако не беше натъпкала парцалите чак до гърлото му. С известно отвлечение тя хвана края на окървавеното парче плат, издърпа го и го пусна да падне на пода.

Иселхорст тръсна глава, за да я проясни, пръскайки кръв и парченца от зъби. Когато очите му се фокусираха, той осъзна къде се намира, как е обездвижен и кой стои пред него.

— Какво, за бога... — изпъшка той.

— Млъквай. Аз ще говоря.

Сега тонът на Нарова беше различен. Студен. Безмилостен. И говореше на безупречен немски. Иселхорст пък фъфлеше и мънкаше, докато се мъчеше да продума през счупените си зъби.

Тя му показа пистолета си. Компактна „Берета 92FS“ — оръжието, което винаги вземаше със себе си на операции. Това беше цивилната версия на модела М9, който до неотдавна беше личното оръжие на американските морски пехотинци.

Комбинацията от невъзможността да се движи, оръжието на Нарова и студения, чист немски като че ли постигна желанния ефект — пленникът ѝ млъкна, опулен невярващо на случващото се.

— Цяла вечер слушах егоистичните ти глупости. Сега е мой ред — каза тя. — Ти си Ерих Питер Иселхорст, внук на генерала от СС със същото име. Дядо ти също е бил юрист и е бил начело на *Einsatzkommando* на Източния фронт. Избил е десетки хиляди руснаци, евреи, поляци и други така наречени врагове на райха. След края на войната бил осъден от съюзниците за военните му престъпления и екзекутиран от френски наказателен отряд.

Тя се взираше в Иселхорст с ледени сини очи, сякаш напълно лишени от изражение и емоции.

— Грешка. Екзекуцията на дядо ти така и не била изпълнена. Бил е спасен от ЦРУ. Сражавал се е срещу руснаците и американците смятали, че бивши нацисти с подобен опит могат да бъдат полезни през Студената война. С две думи, хер Иселхорст, ти не би трябвало да съществуващ.

Нарова обърна гръб на пленника си.

— Ти си отклонение. Родът ти би трябвало да е изчезнал с екзекуцията на дядо ти. — Тя се завъртя на пета и изгледа уплашената му физиономия. — Така че, каквото и да стане тази нощ, то ще се случи на човек, който не би трябвало изобщо да се е раждал.

Иселхорст зяпна. Нарова със задоволство отбеляза, че онази съвършена усмивка, сякаш взета от опаковка на шоколад, вече я няма.

— Коя си ти, за бога? — едва разбираемо попита той.

— Най-лошият ти кошмар — отвърна Нарова с равен и лишен от емоции тон, който правеше отговора ѝ още по-страховит. — Знам всичко, което има да се знае. Познавам проклетия ти род. Наясно съм с какво си се занимавал през последните години. Нацисти и масови убийци, преследвани за военните им престъпления, са се обръщали към теб, за да ги защитаващ. И ако не си успявал да ги опазиш от закона, си намирал други начини да избегнат наказанието си.

Тя посочи картината на Матис.

— Отчаяните хора правят отчаяни неща, за да си купят оцеляването. Подобни произведения са безценни, но трудно могат да бъдат предложени на пазара, защото наследниците на законните им собственици още са тук. Въпреки усилията на дядо ти някои от определените за лагерите на смъртта са успели да ги избегнат.

Иселхорст се намръщи.

— Никой е нямало да успее, ако...

Нарова го фрасна здраво с ъгловатата цев на пистолета през лицето, като строши деликатните костици около дясната му очна ябълка. Иселхорст зави от болка и напрегна всичките си сили да се освободи.

— Казах ли ти да говориш? — тихо, с леден глас попита тя. — Казах ли ти да скимтиш? Когато искам да те чуя, ще го разбереш.

От дълъг опит знаеше, че трябва да удря противника си с всичко, освен с голи ръце. Костта трошеше кост. Счупената кост нараняваше плътта. Ударът беше нанесен чака, че да причини минимални поражения. Човек винаги трябваше да внимава в тази игра. Именно постоянното, педантично внимание и подготовката я бяха опазили жива. Заедно с обучението ѝ.

— И тъй, имам един въпрос към теб. Само един. — Тя погледна безстрастно Иселхорст. — Отговорът ти ще определи дали ще живееш, или ще умреш.

Той я изгледа кръвнишки с преливащи от омраза очи.

— Наскоро си поел нов случай — продължи тя. — Необичаен дори за теб. Много спорен. И именно участието ти в него привлече вниманието ми към теб. Ото Маркс срещу „Юстиц Щифтунг“. — Тя замълча за момент. — Маркс твърди, че е потомък на Адолф Хитлер. И като такъв, предявява претенции за хонорари от книгата, която си изложил в антрето си. Хонорарите на Хитлер за „Моята борба“ за повече от седемдесет години.

Тя отново замълча.

— Само тази година „Моята борба“ оглави списъците с бестселъри в Германия. В Индия, Турция и редица арабски страни, където вероятно призивите ѝ за изстребване на евреи се посрещат добре, тя с бестселър от години.

Както знаеш, фондацията „Юстиц Щифтунг“ държи тези хонорари до изтичането на авторските права на Хитлер, в случай че се

появи негов законен наследник. Неотдавна срокът на въпросните авторски права изтече. Фондацията обяви плана си да дари парите на благотворителни организации, които се борят срещу нацизма. И точно тогава се появи твоят клиент Ото Маркс. Сумата, за която претендира хер Маркс, възлиза на много милиони долари.

Нарова замълча пак и остави тишината да увисне тежко във въздуха.

— Всичко това ми е известно. А сега въпросът ми. Каква е истинската самоличност на човека, когото твърдиш, че представляваш? Предполагам, че също като теб той е потомък на виден член на СС. На някого от Братството на мъртвешката глава.

При споменаването на Братството Иселхорст видимо се вцепени. Нарова не обърна внимание на реакцията му. Имаше толкова много неща, които знаеше. Беше посветила целия си живот на тази борба, при това поради много особени причини. Но смяташе да ги запази за себе си до самия край на разпита на хер Иселхорст.

— И тъй, името му. Истинското му име. Не онова, което си използвал в документите, представени в съда.

Иселхорст се опита да поклати глава, но беше омотан здраво за стола и почти не можеше да помръдне.

— Не знам името му. Пази го ревниво. Познавам го само като Ото Маркс. Не лъжа. Ти самата каза, че животът ми зависи от това. Нима бих рискувал да излъжа? А?

Нарова отново остави мълчанието да се проточи. После бръкна в раницата си.

— Това ще реши въпроса. — Тя извади две спринцовки и му ги показа. — В едната има суксаметониев хлорид. Паралитик. Другата е пълна с налоксон хидрохлорид, който е анти опиоид.

Тя замълча. На лицето на Иселхорст беше изписана смес от страх и объркване, докато се взираше в иглите.

— Не разбираш ли? Казано просто, това — тя вдигна първата спринцовка — е респираторен депресант. Ще спре дишането ти. Оставаш в пълно съзнание, но не можеш да дишаш. — После вдигна другата спринцовка. — А това прекратява действието на първото.

Нарова отново замълча.

— И аз контролирам времето.

Тя го погледна със студени очи и ледено спокойствие.

— Останеш ли прекалено дълго под въздействието на първата инжекция, няма да се възстановиш. Може и да оцелееш, но с мъртъв мозък. Зеленчук. А може и никога да не започнеш да дишаш отново. Така или иначе, ще бъдеш в пълно съзнание, така че ще усетиш какво е да умираш. Отново и отново.

— Казвам ти, не знам кой е! — изтърси Иселхорст. — Не зная! Има обаче следи. Други средства. Телефонът ми. Снимах го по време на последната ни среща, докато вечеряхме. Това може да ти помогне. Както и следващата ни среща. Насрочена е за след три дни. Отидеш ли, ще го видиш с очите си.

Нарова погледна телефона на Иселхорст. Беше го отделила, докато преравяше джобовете му, с намерението да го прегледа покъсно. Сега го взе, застана зад пленника си и го задържа пред здравото му око, докато прехвърляше снимките.

— Ето! Това е той! Ото Маркс, или каквото е името на кучия син.

Нарова се загледа в снимката за няколко секунди, като увеличи лицето на мъжа.

Възможно ли беше? Чертите му й изглеждаха познати, но някак не съвсем. Очите обаче бяха най-убедителни.

Те бяха неговите, в това нямаше никакво съмнение.

9.

Нарова отново застана пред Иселхорст и взе спринцовките.

— Като за начало става. Но ми трябва повече. Адреси. Телефони. Имейл. Всичко.

— Нямам нищо повече. Само той се свързва с мен, не аз с него. И когато се обажда, номерът не може да се проследи. Никога не съм се сблъсквал с подобна потайност, дори при най-параноичните ми клиенти.

Нарова извади турникет и започна да стяга ръката на Иселхорст. Виждаше го как отчаяно се опитва да се съпротивлява, да се освободи и да ѝ попречи. Но усилията му бяха безсмислени — не можеше да помръдне.

— Стой мирен — промърмори тя, сякаш говореше едва ли не на себе си. — А, добре. Хубава изпъкнала вена. — Доближи иглата до ръката на Иселхорст.

— Казвам ти, не знам! — извика Иселхорст. Ужасът му беше очевиден. На чатала му имаше тъмно петно — беше се напикал от страх. — Срещата. След три дни. В Дубай. Моля те. *Моля те*. Там ще го намериш.

Нарова изкопчи от него всяка подробност за предстоящата среща — място, цел, дата, час. Осъзна, че ще ѝ се наложи да бърза. Изобщо не обичаше да приближава цел, без преди това да я е проучила подробно.

След като приключи с разпита, тя проведе един последен разговор с хер Иселхорст.

— Има още нещо за дядо ти, което искам да знам. През четиресет и четвърта е бил прехвърлен от Източния фронт в щаба на СС в Страсбург. Там е отговарял за концлагера „Нацвайлер“. Любопитно ми е — чувал ли си за него?

— Не. Честно. Никога.

Тя го погледна право в очите.

— Малцина са чували. Бил е построен на френска земя, на място, което преди е било прекрасен ски курорт. В началото на войната баба ми се включила във френската съпротива. Била заловена и затворена в „Нацвайлер“ по личната заповед на дядо ти.

Замълча, като се взираше в Иселхорст със странна, смущаваща безстрастност.

— Разбираш ли, в известен смисъл ние с теб си приличаме. Аз също не би трябвало да съществувам. Аз съм плод на единението на две неща, които изобщо не е трябвало да се събират.

Тя доближи уста към ухото му, както беше направил той в таксито.

— Баба ми, Соня Олшаневска, била много красива руска еврейка. Била изнасилена от есесовски офицер в „Нацвайлер“. Неведнъж. Въпросният офицер бил моят дядо и аз... аз съм внучката на онова изнасилване.

С тези думи тя взе раницата си, запуши отново устата на Иселхорст, прибра телефона му в джоба си и излезе от стаята. Зад себе си го чу как хлипа изтощено.

Отиде в кухнята, като спря при печката и развъртя кранчетата на газта. После взе ремъка на Оскар, закачи го за нашийника и привика кучето да излезе от кошницата си. Преди да излезе от къщата, запали три дебели восъчни свещи в изящен сребърен свещник.

Свещите пламнаха. Тя остави свещника на рафта и затвори вратата, следвана послушно от Оскар. Песът сигурно се чудеше с какво ли е заслужил подобна рядка награда — нощна разходка.

Спря веднъж, докато вървяха по чакълената алея. Нарова беше изпуснала нещо. Оскар задърпа ремъка и изскимтя, но тя му направи знак да продължи, оставяйки опърпания, прояден портфейл с лична карта на името на някой си Леон Киел.

Киел беше един от известните дребни престъпници в Хайделберг. Нарова го беше наблюдавала как преджобва туристи по тесните криволичещи улички на града. Не преливаше от радост, че го натопява за това престъпление, но залогът беше много по-голям. Не можеше да позволи властите някак да свържат палежа с нея или със събитията, които предстояха.

След като пусна портфейла. Нарова метна раницата на гръб и забърза към гората. Тичаше в тръс, следвана от Оскар. Десетина

минути по-късно нощното небе зад тях се озари от мощна експлозия; синкави пламъци разкъсаха тъмнината, а във въздуха се разлетяха парчета стъкло и стомана.

Газта беше проникнала от кухнята в цялата къща, изпълвайки коридорите и стаите. Накрая беше стигнала до свещите.

И в този момент къщата и собственикът ѝ Ерих Иселхорст престанаха да съществуват.

10.

Йегер се изтегна, качил крака на леглото. Хотелът беше обзаведен с чудесни мебели от началото на миналия век. В другия край на стаята имаше полирана дъбова ракла — точно на мястото, където биха оставили ковчег преди погребението.

Надяваше се това да не е някакво пророчество за насоката, която щеше да приеме разговорът с жена му през следващите няколко минути.

Даваше си сметка, че вината не е на Рут. Бе наясно, че поведението ѝ се дължеше на годините тормоз, които бе преживяла. Но Йегер не беше светец. Колкото и да се опитваше, не можеше да поема ударите и да обръща и другата си буза. В някои моменти просто му се искаше да се махне.

Трябваше да оставят миналото зад себе си, иначе с него щеше да е свършено. Беше копнял жена му да се върне при него — жената, за която се беше оженил. Но може би това вече беше невъзможно.

Спомни си какво го беше привлякло най-напред към нея. Тя беше абсолютно пленителна със своята гарвановочерна коса и изумрудени очи. Имаше огнен темперамент, наследен от ирландските ѝ предци, както и типичното гадно ирландско чувство за хумор.

Иначе казано, тя беше красива, секси, умна и винаги в центъра на всяко събиране. Всъщност се бяха запознали на празненство у един приятел, където тя беше същинска кралица — не че той си падаше особено по компанията, която се навърташе около нея.

Като фанатичен природозащитник, Рут беше заобиколена от разни типове от „Грийнпийс“, които невинаги допадаха на Йегер и приятелите му. Елитните войници и прегръщачите на дървета бяха малко като маслото и водата — трудно се смесваха.

Разбира се, Йегер беше донякъде изключение. Дивата природа го привличаше открай време. Всъщност, той споделяше някои от най-силните страсти на Рут. И предполагаше, че именно това ги бе привлякло един към друг.

Отначало тя го намрази. Изправи се на нокти срещу мъжкарското му поведение. Първосигнално прие, че е мачо, щом е от САС. После съдбата ги запрати един към друг. Рут трябваше да посети едно провинциално училище в Девон, където да изнесе беседа за „зелен живот“. Йегер предложи да я придружи. Извинението му беше, че иска да види приятели от Тренировъчния център за командоси в Лимпстоун. Тя караше през по-голямата част от пътя. В действителност той просто искаше да прекара известно време в компанията ѝ и да се опита да проникне зад красивата ѝ, но студена външна черупка.

Поработи здраво през онзи дълъг уикенд. Както можеше да се очаква, прибягна до хапливия си хумор, за да пробие защитите ѝ. И накрая успя. На връщане към Лондон спряха в провинциалната къща на родителите ѝ и накрая се озоваха в свободната спалня.

Официално Йегер беше прекарал нощта на канапето, което ставаше на легло.

В действителност страстта ги беше погълнала изцяло.

Казват, че противоположностите се привличат. И онази нощ беше доказателство за това.

Но сега — къде беше отишло всичко? Какво беше станало с любовта? Кога точно онази невероятна страст и радостта от присъствието на другия бяха изсъхнали и умрели?

Йегер просто не знаеше. Беше сигурен само, че е на път да не издържи. Тя беше майката на сина му. Той се страхуваше, че това е единствената причина да са заедно и че тя просто не е достатъчна.

Събра кураж, взе мобилния телефон и набра номера. Беше късно вечерта и както можеше да се очаква, се включи гласова поща. Рут като че ли прекарваше повечето време в сън. Може би заради лекарствата, които ѝ бяха предписали в клиниката, за да ѝ помогнат за травмата.

— Рут, аз съм. С чичо Джо решихме да поостанем. Искаме да видим някои неща. Ще се върна един-два дни по-късно от планираното, в четвъртък вместо във вторник. Ако това е проблем, обади се на Джини да те вземе. Така или иначе, звъни ми.

Замълча смутено.

— Чао засега.

Това в общи линии обобщаваше положението. Не можеше дори да завърши обаждането с обичайното им „Обичам те“. Почувства се

ужасно виновен. И най-вече защото дълбоко в себе си знаеше, че се влюбва в друга жена.

Рут го подозираше. Бог само знаеше как. Наречи го женски инстинкт. Шесто чувство.

Йегер остави телефона до леглото си и отиде да се измие. Утре възнамеряваха да тръгнат рано и той щеше да кара през целия път. Нуждаеше се от добра почивка.

Беше в банята, когато чу как телефонът иззвъня. Излезе и погледна екрана. Беше Рут. Е, това беше някакво подобрение. Поне си беше направила труда да му върне обаждането. Рядкост напоследък.

— Рути, как си? — попита той, след като вдигна.

— Жива — отвърна тя. Нямаше дори едно „здрости“. Тонът ѝ беше отчужден, недостъпен, какъвто бе винаги в последно време.

— Разговаряхме с Джо — обясни Йегер — и решихме да посетим едни наскоро открити тунели. Някакъв секретен нацистки обект за разработка на оръжия.

Последва дълго мълчание, наситено с емоции.

— Бих искала да си до мен. — Гласът на Рут звучеше измъчено, сякаш се намираше на някакво наистина лошо място. — До мен, а не на някакво смахнато търсене...

Йегер въздъхна виновно.

— Става въпрос само за още два дни.

— Откачам, Уил. Наистина. — Мълчание. — Както казах, наистина бих искала да си до мен...

Йегер се помъчи да се пребори с изкушението да се предаде. Тя можеше да е такава — деликатна, далечна, мъчително обаятелна, а после изведнъж да избухне и да му се нахвърли. Не, нуждаеше се от още няколко дни почивка, а зовът на тунелите — на тайните на Камлер — беше прекалено примамлив.

— Само два дни — увещаващо каза той. — Направили са ново откритие. Съвсем наблизо сме, може да не ни се удаде друга такава възможност.

— Да търсите разни стари нацистки останки... — Последва поемане на дъх, изпълнено с тъга и отчаяние. — Това явно означава, че си определил приоритетите си. — Мълчание. — Кажи ми, Уил, кога всичко между нас... тръгна на зле?

Йегер долови как гласът ѝ се пречупва. Беше мъчително. Той прекара длан по челото си.

— Знаеш ли, още щом те видях, разбрах, че ще се влюбим един в друг. И оттогава винаги съм те обичал. Но... — Той замълча за момент. — Вече просто не зная.

— И си *изненадан*? След всичко, през което преминах. В очакване на спасение, което така и не дойде. В очакване на теб. — Мълчание. — Кога изобщо си направи труда наистина да се опиташ да разбереш? Да опознаеш новата мен? Онова, което ме кара да вървя напред. И което ме преследва...

Думите ѝ замряха и тя заплака. Йегер беше свикнал с пристъпите на разкъсващи ридания. И ако беше до нея, тя започваше да го блъска с юмруци в гърдите, докато не се наложеше да я накара насила да престане.

— Хората се променят — през сълзи каза тя. — Аз се промених. Мислиш, че се харесвам такава ли? Не съм искала това да се случи. Мълчание. Наситено с емоции. — А ти, ти просто си остана същият. Същият като преди.

Вярно беше. Йегер открай време си беше същият, а за него постоянството беше нещо добро. Сила. Но явно не и за нея. Според Рут той също трябваше да се промени по някакъв неопределен начин, за да не изостава от новата ѝ самоличност.

Е, а къде оставяше всичко това момчетата? Никъде. В пълна каша.

Не. Йегер нямаше съмнения. Щеше да си остане същият заради Люк и Саймън. Трябваше. И ако това означаваше да изгуби Рут... Всъщност той се боеше, че вече я е изгубил.

— Виж, ще говорим, когато се прибера — каза той. — Опитай да си починеш. Само два дни.

— Искаш да кажеш, вземи си хапчетата — изхлипа тя. — Почини си. Сякаш това ще промени нещо. Нямам нужда от още хапчета.

— Виж, ще се върна в четвъртък — каза ѝ той. — Това е най-доброто, което мога да направя.

— Е, в четвъртък може би вече няма да съм тук. Може да съм си отишла. Имам чувството, че би ти харесало. Да изчезна.

Йегер беше свикнал с избухванията ѝ. Със заплахите. В повечето случаи те не означаваха нищо. Бяха предимно викове за помощ, не че той имаше чувството, че може да ѝ помогне повече. Тя се нуждаеше от професионална помощ, това беше ясно.

— Ще се видим в четвъртък — повтори той. — Това са само два дни повече. — И затвори.

Беше свикнал с непредсказуемостта ѝ, с резките промени на настроението. Но чувството, че я губи, все още му причиняваше болка. Вече не знаеше как да стигне до нея. Жената, която беше обичал навремето, сякаш беше изчезнала напълно и осъзнаването на това му дойде като гръм от ясно небе.

Осъзна, че това е върховното отмъщение на Камлер.

11.

— Ехо? Има ли някого?

Гласът на Йегер отекна от скалистия склон. Отговор не последва. Ако не друго, местността тук беше по-скалиста и от Бергхоф. Йегер забеляза, че няма абсолютно никакъв сигнал на телефона си. Огромни върхове се издигаха в безоблачното небе от двете му страни.

Стигна до оградено място. Лентата трептеше на вятъра. Бяха поставени обичайните табели на немски: „*ACHTUNG!* Изкопни работи. Влизането забранено“. Йегер се мушна пол лентата и тръгна към скалите, които се извисяваха пред него.

Гъста гора скриваше онова, което би трябвало някога да е било вход в пещерите. Тежки ботуши бяха отгъпкали пътека — снимачни екипи и копачи, движещи се в двете посоки.

Реши, че ако попадне на работен екип, ще се престори на глупав англичанин, който не е разбрал предупредителните знаци. Съмняваше се, че ще му повярват, но от опит знаеше, че австрийците са по принцип безкрайно любезни и възпитани хора.

Намирането на мястото се оказа доста лесно — през гората се виеше черен път. Наложил се да остави сребристия си „Рейндж Роувър Евок“ няколко километра по-назад, тъй като беше стигнал до заключен с катинар портал, но преходът пеша на шарена сянка се оказа истински тоник за душата му. Открай време така се чувстваше най-щастлив. Сам, заобиколен от неподвижната тишина на живописна дива природа. Това събуждаше спомени за времето в планините на Уелс, докато траеше селекцията за САС.

Тоест хубавите преживявания от нея...

Беше оставил чичо Джо в „Гиншерт Гастхоф“ в центъра на Санкт Георген. Хотелът се оказа толкова приятен, че си резервираха стаи за през нощта. Утре щяха да се върнат в „Цум Туркен“, а на следващата сутрин смятаха да потеглят обратно към дома.

Йегер беше запазил маса за двама в ресторанта на хотела и бе обещал да разкаже всичко на чичо Джо на вечеря, както и да направи

снимки с телефона си.

Излезе от хралациите и входът зейна пред него. Поправка — два входа. Единият отляво, другият отдясно и си личеше, че и през двата има трафик.

Йегер спря и се замисли за възможностите. Усети как пулсът му се ускорява. Кой от двата да избере?

Пред десния имаше струпано оборудване — лопати, кирки, ръчни колички, дъски. При левия нямаше нищо, ако не се брояха релсите, които изчезваха в мрака. Йегер реши, че потях са минавали вагонетките, с които са изнасяли изкопаната земна маса.

Като че ли трябваше да избере левия тунел.

Извади няколко неща от раницата си. Отхапа си австрийската наденица, прокара хапките с глътки вода и за всеки случай хапна и малко хляб. Някак не му се искаше да обядва в тъмен тунел.

После се спусна по насипа и пристъпи в сенките. Включи закрепения на главата му фенер с две ксенонни лампи и погледна напред. Двата синкави лъча пронизаха мрака.

Гледката беше поразителна — още повече, защото различи в далечината естествена светлина. Тънкият светъл лъч се намираще на около двеста метра навътре, което му даде представа за мащаби те на това място.

Сечението на тунела беше приблизително полукръгло. Йегер прецени, че таванът е на петнайсетина метра над него в най-високата си точка, като ширината беше горе-долу същата. Загледан напред, той прецени, че СС генерал Камлер би могъл да вкара тук цяла танкова дивизия и пак да остане свободно място.

С каква цел е било проектирано и построено това нещо? Какво е било скрито тук?

Андрея беше споменала, че наблизо е имало концентрационен лагер — „Маутхаузен — Гузен“. Твърдеше се, че около 320000 лагерници са загинали при прокопаването на този тъмен лабиринт и при строежа на други обекти за нацистите.

Числото му се беше сторило немислимо, но сега Йегер разбираше защо жертвите са били толкова много. Взривяването, копаенето, укрепването и оформянето на тавана и пода, е било изключително тежко начинание. Нищо чудно, че построяването на

подобна мрежа от тунели под планината е било съпроводено с толкова много смърт и страдания.

Продължи напред в мрака, стъпките му отекваха зловещо в тишината и вдигаха малки облачета прах. Това място беше потискащо. Задушаващо. И сякаш в него се спотайваше някакво черно зло.

Шестото му чувство крещеше „опасност“, но той го приписа на случилото се тук в миналото на мрачното завещание на това място. Беше го изпитвал неведнъж през живота си. Зло, увиснало тежко във въздуха като погребален саван.

Тук то беше в прахта под краката му.

Крещеше от влажните бетонни стени.

Беше невъзможно да се обясни рационално, но го имаше.

Разпознаваше усещането. Все пак си каза, че всичко това е в миналото. Сега тук не можеше да има опасност.

Спря за момент и се заслуша. Намираше се на петдесетина метра навътре в тунела. Абсолютната неподвижност на това място беше поразяваща. Никакво раздвижване на въздуха или птича песен не нарушаваше покоя.

Някъде напред и отгоре можеше да се чуе едва-едва капеща вода. Като се изключеше този шум, всичко гънеше в мъртвешка тишина.

Продължи напред. По пода на тунела почти нямаше отпадъци. Копачите си бяха свършили добре работата. Някаква купчинка обаче привлече вниманието му. Тя лежеше в сенките точно там, където извитата стена се срещаше с пода.

Йегер се наведе да я разгледа — малка купчина парцали, не по-голяма от детска обувка. Махна камъчетата и прахта. Нещо проблесна сред мътното сиво. Разпозна го моментално. Кост. Човешка кост. Метакарпална — от онези, които образуват предната част на юмрука, с която удряш противника в ръкопашен бой.

Йегер гледеше скелетните останки на човешка ръка.

Каза си, че не би трябвало да е особено изненадан. Щом 320000 души бяха загинали тук, попадналият на това място няма как да не се натъкне на човешки останки. Това обаче не беше всичко — двата лъча осветиха още нещо, което проблесна на светлината.

Той посегна и го взе. Нямаше как да го сбърка — дебела нашивка с характерните сребристи руни на СС.

Йегер остана загледан известно време в нашивката. Какво правеше тя тук, сред останките на загинал човек? Може би ръката я беше откъснала в последен акт на неподчинение, преди войникът от СС да е убил нещастника. Или нещастницата.

Нямаше как да разбере. Това беше един от изгубените за историята моменти. Изправи се и пъкна нашивката в джоба си.

Продължи нататък. Струваше му се, че върви цяла вечност. Накрая — и без видима причина — тунелът внезапно свърши. Йегер се озова пред стена от бетон, от която стърчаха големи стъпала. Можеше да ги изкачи, но нямаше смисъл.

Беше стигнал до края на този тунел.

12.

Нарова нямаше друг избор, освен да разчита на обучението си.

В град като Дубай — гъсто населен, с небостъргачи, високи технологии и буден денонощно — човек нямаше къде да се скрие.

Но Спецназ имаха принцип — във всяка мисия, по всяко време и навсякъде използвай всичко, което ти попадне. Сега тя си го припомни, докато събираше сили за онова, което предстоеше. Беше решила да се крие пред очите на всички.

Спомни си също и максимата на Уил Йегер, едно от малкото смислени неща, които бе казал, докато бяха работили заедно, когато не я дразнеше и не се правеше на глупак: „Провалиш ли подготовката, подготвяш провала си“.

Тя беше педантична в подготовката — или поне толкова, колкото можеше да бъде, като се имаше предвид с колко време разполага. Намирането на работно светлоотражателно яке и панталони не беше особено трудно за жена с нейните способности. Достатъчно беше малко купонясване, леко прелъстяване, доза рохипнол — силно упойващо вещество — и след това кражба на комплект работни дрехи.

Рутинна задача.

Като бонус, върху биещото на очи яке беше изписано името на сервизната компания „Браун, Смит и Хъдсън“, обслужваща сградата, която беше нейна цел.

Алпинисткото оборудване беше купила от местен магазин. И сега го носеше със себе си върху костюма имаше ремъци и навито въже, както и някои необичайни добавки, които щяха да ѝ бъдат много полезни.

За обикновения наблюдател всичко това беше стандартна сервизна екипировка. Прибрала коса под оранжевата предпазна каска и с фигура, скрита от широкия костюм, тя изглеждаше безполова не можеше да се познае, че е жена, поне от разстояние.

А тя не възнамеряваше да позволява на никого да я доближи дотолкова, че да може да се вгледа по-добре в нея.

„Браун, Смит и Хъдсън“ имаха договор за външна поддръжка на кулата „Ал Мохаджир“. Тя далеч не можеше да се нарече най-високата сграда в Дубай, но все пак представляваше седемдесет и седем етажен високотехнологичен монолит от подсилено стъкло и стомана. Вътрешната сигурност беше отговорност на друга компания, но Нарова нямаше намерение да се появи на срещата, като влезе през главния вход.

Беше прекалено очевидно. Щеше да има твърде много охранители, които щяха да я спрат.

Това беше и причината да пристигне тук рано сутринта и да се качи с външния асансьор, с който работниците по поддръжката се изкачваха до горните етажи. Лесно беше успяла да измъкне от пияния работник кода за достъп до асансьора, особено като се имаше предвид увереността му, че Нарова е съгласна да мърсува с него на седемдесетия етаж.

Седемдесетият, защото той бе най-горният, до който стигаше асансьорът.

Последните седем етажа се издаваха навън и „Ал Мохаджир“ приличаше на цъфнало цвете. Кулата беше проектирана така, че горните етажи да хвърлят охлаждаща сянка върху по-долните. Освен това във вътрешността на цветето имаше огромна градина на покрива, включваща истинска гора от тропически папрати.

Отвън тези горни етажи, надвиснали над града, можеха да се достигнат само с катерене. Отначало Нарова смяташе просто да се престори, че почиства или проверява стъклото, като виси от другата страна на помещението, където трябваше да се проведе срещата.

Имаше обаче един проблем. Нуждаеше се от запис на гласа на човека, когото преследваше, за да е абсолютно сигурна.

Колкото повече изучаваше снимките на Иселхорст (беше прехвърлила няколко от телефона му на лаптопа си, за да ги разгледа на възможно най-висока резолюция), толкова повече се убеждаваше, че на тях наистина беше мъжът, когото търсеше. И в същото време той се беше променил. Малко, но достатъчно, за да не бъде разпознат лесно.

Нарова имаше добра представа как е постигнал тази хитроумна трансформация, но тя правеше разпознаването му донякъде по-трудно. Очите му — очите на убиец изглеждаха непроменени, но не можеше да

е абсолютно сигурна. Тайната беше гласът му — каквото и друго да бе променил, гласовите му струни биха си останали същите.

А това означаваше, че трябва да го запише.

Нямаше начин да го направи през няколко сантиметра закален звуконепроницаем стъклопакет. Трябваше да влезе в помещението на срещата или най-малкото да вкара микрофон в него.

По принцип строгостта на охрана в „Ал Мохаджир“ намаляваше с височината. На партера тя беше направо като охраната на Форт Нокс — детектори за метал, подборна проверка на документи, скенери, обиск на влизащите и камери на всеки ъгъл. Качването в асансьорите беше също толкова трудно.

Но когато стигнеш седемдесет и седмия етаж, от всичко това не оставаше почти нищо. Философията като че ли беше, че щом си стигнал толкова високо, по подразбиране имаш пълното право да си тук.

И това беше причината за сегашния ѝ план.

Нарова се пресегна от клетката на асансьора и прикрепил първото от двете вакуумни смукала към стъклото, като хвана здраво яката алуминиева дръжка между двете чашки. След като нагласи и двете, тя завъртя заключващите дръжки, които закрепваха устройството на място.

Създадени за строителните работници, вакуумните чашки позволяваха сравнително безопасно пренасяне на големи стъклени панели, което беше жизненоважно при строежа на сложен небостъргач. Военният елит обаче беше проявил типичното си успоредно мислене и бе осъзнал, че подобни устройства могат да бъдат много полезни за изкачване на иначе недостъпни сгради.

Нарова се пресегна по-нагоре, закрепил другите две чашки и ги изпробва дали издържат тежестта ѝ. Всяко устройство беше проектирано да издържа натоварване от сто килограма; високата метър и седемдесет и пет Нарова тежеше малко под шейсет.

Закрепи още едно устройство на височината на бедрото си, като постави дръжката хоризонтално, за да я използва като стъпало. После се набра нагоре, докато не направи три точки на контакт със стъклото краката на долното устройство и тънките катерачески примки, които беше прокарала през дръжката на средните чашки, поддържаха

тежестта ѝ. Тя взе последното устройство, пресегна се колкото може по-нагоре и го закрепил.

После внимателно се прехвърли над бездната.

Идеята беше проста — двете чашки в средата поемаха тежестта ѝ, докато стъпваше на долната дръжка. След това се повдигаше нагоре и напред, пресягаше се максимално и закрепваше горните чашки. После прехвърляше тежестта си върху тях и преместваше долните.

И след това повтаряше упражнението.

Катеренето отнемаше време и изискваше да се движи спокойно и ефективно, като оставяше краката и чашките да вършат основната работа. В противен случай щеше да се измори бързо.

По този начин тя запълзя нагоре по стъклото, като внимаваше да не закача обемистата екипировка, която бешекрепила на гърдите си, за да има лесен достъп до нея. На гърба си носеше по-малка раница, но ако всичко минеше по план, тя нямаше да ѝ е нужна. Стъклената стена се издаваше навън под ъгъл от трийсет градуса. Изкачването на седем етажа — може би около трийсет метра — под такъв ъгъл беше много изтощително.

Но беше осъществимо, ако намереше подходящото темпо и пълзеше нагоре като някакъв гигантски паяк.

13.

Докато изкачваше седемдесет и втория етаж, Нарова забеляза едва видима синкава ивица на хоризонта — до зазоряване оставаше може би около час. Предостатъчно време да стигне до върха. В този град никога не ставаше наистина тъмно — сиянието от джунглата ярко осветени небостъргачи ѝ беше достатъчно, за да се катери.

Беше избрала да действа през нощта най-вече заради температурата. С настъпването на утрото жегата щеше да стане непоносима. Слънчевата светлина щеше да се отразява от стъклото и да прави задачата ѝ почти невъзможна.

Поне в този час все още беше относително прохладно.

Тя усети как сърцето ѝ се разтуптява по-бързо, докато се отдалечаваше от безопасността на асансьора. Внимаваше винаги да има поне три опорни точки, но въпреки това си беше плашещо да висиш на стъклена стена.

Беше научила тази техника на катерене в Англия благодарение на Уил Йегер. След мисията им да спрат Камлер, Йегер беше поканен на парада по случай приключването на обучението на група кралски морски пехотинци в Тренировъчния център за командоси в Лимпстоун, Девон, известен просто като ТЦКМП.

Осемнайсет млади мъже току-що бяха приключили изтощителния трийсет и две седмичен курс по селекция и трябваше да си получат така желаните зелени барети.

Йегер, който беше бивш офицер командос, бе поканил Нарова да дойде с него на церемонията. Възнамеряваше да вземе жена си, но в последния момент си даде сметка, че поведението ѝ е прекалено непредсказуемо за подобно нещо.

След спасяването си Рут Йегер се затваряше все повече в себе си и странеше от близки и приятели. Йегер беше споделил това с Нарова по време на един от по-спокойните им моменти. Не ѝ беше казал, че Рут става все по-мрачна и склонна към насилие, но Нарова го разбра от

приказките на други. Болеше я от мисълта, че Уил Йегер понася толкова много психологически — а и физически — страдания.

С изсечените си черти, сравнително дълга тъмна коса, сиви очи и вълче поведение, Уил Йегер беше благословен с мършава, сурова красота. С времето Нарова беше лапнала здраво по него. Беше хлътнала до уши.

Жадуваше за него. Мечтаеше за него. Вярваше в него.

А после жена му се върна от другия свят.

Е, подобни гадости се случваха. Нарова не беше от хората, които таят лоши чувства. Беше приела поканата на Йегер да отидат в Лимпстоун, защото човек никога не знае как могат да се развият нещата. За такива като нея, които трудно се сближаваха с когото и да било, надеждата никога не умираше. А с Уил Йегер тя усещаше, че има основания да се надява.

В тренировъчния център беше видяла как кралските морски пехотинци се гордеят, че са „мислещи войници“. Девизът им беше „Кралски морски пехотинец — състояние на ума“. Твърдо смятаха, че да си командос е колкото физическа, толкова и умствена способност.

— Разбирайте първи — каза командирът на новобранците. — Адаптирайте се и реагирайте първи. Първите побеждават. — И после им напомни, че „във всяка трудна ситуация се крие възможност“.

Отначало Нарова посрещна скептично всички тези напътствия. Самата тя се беше наслушала на военни глупости. Но след това я заведеха на лагер в планината, където обучаваха едни от най-добрите планински бойци на света.

Именно там тя видя демонстрация как да изкатериш стъклен небостъргач, като използваш само нещо, приличащо на строителни инструменти. Разбира се, когато ѝ предложиха да опита, тя не успя да се съдържи.

Но онова, което я впечатли най-много, беше характерът на морските пехотинци. Те си познаваха работата, вършеха я добре и същевременно в думите и делата им имаше скромност, каквато не беше виждала дотогава у бойци. Дори в неизбежните си закачки войниците сякаш уважаваха дълбоко в себе си всичко, което правеха.

Лимпстоун наистина беше мястото, където младият Уил Йегер е бил формиран като войник и като човек.

Думите на главния инструктор прозвучаха сега в главата ѝ, докато катереше най-високите етажи на кулата „Ал Мохаджир“: „Довери се на екипировката, работи“.

От тази зашеметяваща височина тя можеше да чуе далечното бръмчене на трафика, пулса на града, подчертаван от рева на клаксони. Погледна на изток. Слънцето скоро щеше да изгрее. Тънка бяла ивица покриваше по-голямата част от брега, където смогът се смесваше с мъглата от морето.

Нарова не приемаше присърце мантрата на катерачите — Никога не поглеждай надолу. Тя обичаше да поглежда надолу. Харесваше ѝ да вижда колко високо се е качила. Знаеше, че ако се случи, ще пада дълго. Това беше факт. Как тогава виждането можеше да я извади от равновесие?

Не разбираше страха от смъртта. Винаги поемаше рисковете, като отлично знаеше какви могат да бъдат последиците. Това беше нейният начин на действие.

Съсредоточи се отново върху задачата си. Мускулите на раменете ѝ се напрегнаха, докато освобождаваше смукалото, пресягаше се нагоре и го закрепваше отново. Само още няколко стъклени панела и щеше да стигне целта си.

Беше време.

14.

След като стигна края на първия тунел, Йегер тръгна обратно назад и се зае да проучи втория. Струваше му се обаче, че нещо не е наред. В главата му се завъртя фразата „Липсата на нормално означава, че има нещо неестествено“.

Но защо? Защо точно сега? Какво я беше предизвикало?

Спря. Старите навици умираха трудно и той беше броил крачките си, докато вървеше в тунела. Двеста и петдесет, приблизително по осемдесет сантиметра всяка — намираше се на около двеста метра навътре в планината.

Но какво „нормално“ липсваше?

Какво беше „неестественото“, което не трябваше да го има?

Освети около себе си. Нищо не му се нахвърли.

И тогава се досети. Тишината.

Ако в тунела имаше работници, които копаят, защо не чуваше нищо? Освен това с тях щеше да има и снимачен екип с всичките обичайни шумове. Напрегна слух. Нищо. Можеше да се чуе падането на игла, както се казваше в поговорката.

Сега тунелът му се струваше още по-притихнал, отколкото отначало. Имаше и нещо друго, което го караше да настръхва и шестото му чувство да крещи за опасност. Нямахше начин това да е някаква останка от миналото — отпреди седемдесет години.

Опасността беше *сега*. Настояща, непосредствена, заплашваща живота.

Йегер обмисли възможностите си. Нямахше оръжия, ако не броеше голите си ръце. В пълния мрак се нуждаеше от фенер, за да вижда пътя, което означаваше, че всеки би го видял да приближава. Можеше да се върне назад, но нещо го караше да продължи.

Взе решение. Ще мине още стотина метра още сто и десет крачки. Така щеше да стигне до края на тунела, ако и този беше като предишния.

Сто метра — не повече.

Изпитваше нужда да се махне оттук. Да види небето и да вдиша чист, свеж въздух. Освен това трябваше да се върне при чичо Джо, който сигурно се чудеше защо се бави толкова много.

Измина още осемдесет крачки, като стъпваше безшумно и се опитваше да се придържа близо до стената. И тогава го забеляза, почти на границата, до която достигаше светлината на фенера — безформена купчина на пода.

Моментално разбра какво е. Беше виждал много пъти подобни неща. Освен това долови слабата, но остра миризма във въздуха — на желязо.

Прекалено позната.

Кръв.

В тунела имаше труп, при това не от времето на Втората световна война — не някакъв мухлясал скелет. Доколкото можеше да прецени, този труп беше само на няколко часа.

Продължи напред изключително внимателно. Когато приближи, пред него се разкри ужасяваща сцена. Осем тела лежах на пода сред смачканите останки от инструментите на занаята им — видеокамери, триноги, звукозаписна техника.

Спря се. Първият труп беше почти в краката му. Освети с фенера пространството. На около двайсет и пет метра нататък тунелът свършваше със стена от камъни и отломки. Това беше мястото, до което бяха стигнали разкопките.

Не забеляза следа от онези, които бяха направили това.

Нямаше никакво движение.

Никакъв шум.

Йегер изключи фенерчето. Зачака. Пълен мрак. Пълна тишина. Воня на смърт. Нямаше абсолютно никакъв намек за светлина, освен онази, проникваща през вентилационната шахта на стотина метра зад него.

Ако се намираха тук, убийците бяха истински майстори в играта на криеница.

Йегер включи отново фенера и огледа първия труп. Млада жена, може би приближаваща трийсетте, ексекутирана с един изстрел в главата. Дулото е било толкова близко, че се виждаше изгореното около входната рана.

Куршумът беше направил малка дупка. Изглеждаше едва ли не недостатъчна да убие човек, но Йегер знаеше, че не е така. По-тежък куршум щеше да премине през черепа и да остави изходна рана. Нямахте нужда да проверява — този куршум не беше направил това. Нямахте необходимата маса.

Вместо това беше рикоширал в черепа на жертвата, превръщайки мозъка ѝ в пихтия.

Оръжията с 22-ри калибър имаха и други предимства за един убиец. Бяха леки и малки. Като спортни и ловни оръжия се намираха лесно на свободния пазар.

Лесни за намиране, лесни за отървяване.

Йегер огледа и другите тела. Всички бяха убити по един и същи начин. Картината вече се оформяше в главата му — коленичилите жертви на пода и екзекуторът им, който стои пред тях и произвежда изстрел след изстрел.

Но защо? С каква цел?

Просто нямаше логика.

Йегер трябваше да приеме, че убийците са искали да унищожат всичко записано от филмовия екип. Но на това място не би могло да има нещо важно. Само дълга и много призрачна мрежа тунели.

Освети отново купчината камъни в края. И едва тогава ги забеляза. Покрай едната страна имаше следи, които се качваха по купчината. При това не само от един човек — а от много.

Но защо, ако тунелът свършваше тук?

Йегер тръгна по следите. Когато стигна до горния край на купчината, го усети. Земята под краката му се раздвижи. Внезапно стената пред него се срути в миниатюрно свлачище.

Шумът в затвореното пространство беше оглушителен.

Йегер изключи фенера и замръзна.

15.

Шумът от свлачището отекна по дължината на тунела, който се отвори пред него.

За разлика от първия тунел, този определено водеше някъде. Но точно когато снимачният екип и копачите бяха направили откритието си, някой — някакъв въоръжен отряд — беше натрошил оборудването им и ги беше екзекутирал.

Йегер предположи, че са били очистени в опит намереното от тях да си остане скрито. Но нали все някой щеше да дойде да види какво става? И ще открие трупове, на които се натъкна Йегер. Ще погледне и по-навътре. И ще открие онова, на което се е натъкнал снимачният екип.

Освен ако...

Той се дръпна няколко крачки назад, отново включи фенера и освети отъпканата пътека по купчината чакъл и пръст. Много хора бяха минавали оттук, при това в двете посоки.

А това пораждаше въпрос — дали откритото от снимачния екип не е било *извадено*?

Явно е било крито тук в продължение на повече от седемдесет години. Вероятно скрилите го са искали то да си остане в пълна тайна. И затова са изпратили тук отряд, който да го прибере и да запуши устата на онези, които са станали свидетели на съществуването му.

Това беше единственото логично обяснение.

Но какво би могло да е толкова ценно, че да оправдава седем десетилетия пазене в тайна и подобна брутална масова касапница? Съкровище от нацистко злато? Скъпоценни антики? Произведения на изкуството? Какво точно е струвало живота на тези млади хора?

И тогава му хрумна още нещо — ами ако убийците бяха все още тук? Ами ако се намираха по-навътре в комплекса тунели и бяха заети с прибирането на скритото си съкровище?

Погледна към трупове. Осем убити. Предположи, че нападателите са били неколцина най-малко трима, но по-вероятно

повече. Макар да не му се искаше, трябваше да признае, че бяха си свършили добре работата. Екзекуторите бяха хладнокръвни и ефективни убийци.

А той беше сам и невъоръжен.

Едно от основните умения на войник от елитните части е да реши кога да се бие и кога да бяга. През Втората световна война САС си спечелили славата с тактиката си „стреляй и се омитай“ — нанасяне на абсолютно изненадващ удар по врага и изчезване, преди неприятелят да успее да отговори подобаващо.

Удряш и бягаш.

Йегер може би разполагаше с елемента на изненадата, но противникът имаше огромно превъзходство в численост и въоръжение. Не за първи път през живота си той реши, че потайността е по-важна добродетел от храбростта. Изключи фенера и се обърна да си тръгне, като остана на място за няколко секунди, докато очите му свикнат с тъмното. Щеше да върви в мрака и да го използва като свое наметало и защитник.

Йегер тръгна, като заобиколи трупове, но нещо го накара да спре. Спомен, обаждащ се натрапчиво през изострените му от адреналина сетива. За миг се върна в джунглата на Амазония, по следите на един изгубен „Юнкерс ЈУ 390“, най-гигантския самолет, летял по време на Втората световна война.

Това беше началото на пътуването, довело до крайния му сблъсък с Ханк Камлер. Йегер разполагаше със снимачен екип в експедицията. Операторът имаше навика тайно да снима участниците въпреки забраните.

Любимият му номер беше да остави камерата, сякаш не работи, но да я държи включена, с насочен към най-интересното обектив. Слагаше лепенка на червената лампичка, така че никой да не забележи, че камерата снима.

Йегер се наведе да огледа останките на най-близката камера. Докато го правеше, погледът му се спря върху лежащия до нея труп. Нещо му се стори познато. Рискува да включи за момент фенера. Беше австрийският кинорежисьор — позна го от снимката във вестника.

Камерата на убития беше сериозно разбита, но въпреки това червената лампичка беше покрита с тиксо.

Йегер се поколеба само за миг и пипнешком намери картата памет на камерата. Отиде и при другата камера (повечето снимачни екипи носеха по две), но докато се навеждаше за картата ѝ, лъч светлина прониза мрака.

Идваше от другия край на тунела и се придружаваше от тежки стъпки. Тропот на бягащи крака. Стрелците, които и да бяха те, идваха.

Йегер си помисли, че сигурно са видели светлината от фенера му, докато е гледал лицето на мъртвия оператор. С разтуптяно като картечница сърце той грабна втората карта памет, напъха я в джоба си и побягна.

Докато тичаше през тунела, зърна някаква фигура с периферното си зрение. Едър и мускулест, мъжът се беше качил върху купчината камъни, а лъчът на фенера му заслепяваше Йегер.

Насочил напред пистолет 22-ри калибър, мъжът осветяваше пространството пред себе си.

16.

Нарова пое спокойно през гъсталака на градината на покрива на кулата „Ал Мохаджир“ сякаш имаше пълното право да бъде там.

Знаеше точно какво търси. Градината се намираше в двор, образуван от четирите страни на небостъргача. В общи линии, тя се беше покатерила по стъклената външна страна, за да се спусне обратно по вътрешната.

Точно както беше възнамерявала.

Срещата трябваше да се проведе на Платиненото ниво — етажа точно под градината. Той можеше да се похвали с естествена светлина, проникваща през листата и серия прозорци на тавана.

Нарова намери онзи, който търсеше.

Без да спира да провери дали не я наблюдават (работник, който си изпълнява всекидневните задачи в шест и половина сутринта, не би трябвало да привлича внимание), тя коленичи и извади инструменти от раницата на гърдите си.

Взе прост диамант за рязане на стъкло и го прокара по ръба на панела. Закрепи вакуумните смукала и с рязко движение вдигна стъклото. След това повтори упражнението с втория панел (прозорците на тавана бяха двойни) и изведнъж се озова гледаща надолу към вътрешността на сградата.

Самите прозорци имаха алармени инсталации, но те се задействаха само ако ги отвориш. Срязването на стъклото избягваше включването им. Нарова беше избрала да влезе на седемдесет и седмия етаж през една от тоалетните и сега гледаше към редица умивалници, а точно под нея бяха наредени кабинките. Имаше камери, но те не покриваха кабинките по разбираеми причини.

Преди да скочи долу, Нарова извади малка видеокамера от раницата си. Задържа я абсолютно неподвижно и засне в продължение на три минути празната тоалетна. После прибра камерата в дълбокия си джоб, пусна раницата през отвора и я последва, като се приземи като котка на голия под на една от кабинките.

Часът беше едва 6:45, така че бе малко вероятно на етажа да има хора. Въпреки това трябваше да побърза.

Опря крака в стените на кабинката и се надигна, докато не стигна тавана. Извади малко лазерно фенерче, каквото можеше да се купи свободно, и насочи лъча му право в обектива на охранителната камера.

Лазерът моментално я заслепи. Бърза като светкавица, Нарова се пресегна и закрепил малка клемка към кабела на камерата, който пренасяше образите в стаята за наблюдение.

Клемата имаше жица, свързана с нейната камера. Нарова я пусна да повтаря картината, която беше заснела от покрива, после прекъсна проводника и остави клемата закрепена за него.

Сега заснетата от нея картина на празната тоалетна щеше да се предава по кабела, докато камерата ѝ работи. Дори някой да беше забелязал как образът изчезва за няколко секунди, сега той отново беше нормален.

След това Нарова закрепил своята камера и кабела за охранителната. Не изглеждаше особено красиво, но камерата беше поставена дискретно в единия ъгъл на тавана, така че кой щеше да забележи?

Скочи отново долу, извади диаманта и отиде до прозореца на тоалетната. С бързи движения срязал двете стъкла на височината на кръста. Срязал и третия панел, но го оставил на място.

Отнесе стъклата в най-крайната кабинка и ги облегли на стената. Накрая опънал лента на червени и бели ивици пред прозореца, сякаш течеше поправка.

Влезе в кабинката със стъклата и заключил. Извадил от раницата си малка бормашина и си избрал място в горния десен ъгъл на стената. Качил се на тоалетната чиния и започнал да пробива.

Изпоти се, докато работеше. Фин гипсов прах се сипеше от дупката. От време на време тя вадеше бургията и духаше в дупката, като се мъчеше да прецени колко още ѝ остава, преди да пробие стената. Постепенно намали оборотите, като се стараше да усети момента, когато тънкият връх ще излезе от другата страна.

Напрегнал се в очакване да чуе падане на картина или трошене на стъкло. Това щеше да означава край на малкото ѝ начинание. Надяваше се, че с избора на високия ъгъл ще избегне този риск.

Усети как бургията излезе от другата страна. Извади бормашината, като я включи на обратно, за да излезе по-лесно, после взе тънка четка и с нейна помощ почисти, доколкото можа гипса. След това надникна внимателно през дупката и успя да зърне светлина.

Извади от джоба си тънък оптичен кабел, в края на който имаше миниатюрна леща. Пъхна го в дупката, като го буташе сантиметър по сантиметър напред. След няколко минути спря и свърза кабела към записващо устройство с малък екран. Включи го и вече можеше да се гледа как пъха кабела през последните няколко милиметра.

Не беше необходимо лещата да излезе от другата страна — тя имаше обхват 280 градуса и можеше да улавя картина от стаята, като оставаше наравно с повърхността на стената. Стига от другата страна да не беше паднал много гипс, лещата щеше да си остане почти невидима.

Часът беше 7:35. Шпионската камера беше монтирана. Срещата беше насрочена точно за девет.

Нарова извади слушалки и зачака. Успокои дишането си и се утеши с мисълта, че поне няма да ѝ се налага да се отдалечава, ако и се наложи да използва тоалетна.

Звукът я върна рязко в настоящето — трясък на отваряна врата и гърлената арогантност на гласа в слушалките ѝ. Звучеше толкова познато и така абсолютно смразяващо.

— Къде е онзи адвокат? Иселхорст. Мътните да го вземат! Вече трябваше да е тук!

Нарова моментално разбра, че е била права.

Сивия вълк беше жив.

17.

Нарова не откъсваше очи от малкия екран. Говорещият беше мъж на средна възраст с орлово лице, нос като клюн и очи, горящи от фанатизъм и вродена жестокост. В погледа му имаше свирепата настървеност на човек, полудял от власт.

Винаги става дума за власт, напомни си Нарова. И този определено беше целта ѝ. Сивия вълк — мъжът, който нямаше да спре пред нищо...

Онзи, с когото той разговаряше, беше по-млад, мургав и як; приличаше на войник, макар че в момента беше облечен в елегантен костюм. Като че ли не се чувстваше много удобно в него.

Мъжът сви рамене.

— Потърсих го на мобилния му телефон по-рано сутринта. Някаква жена ми отговори.

Другият го изгледа кръвнишки.

— Жена? Какво прави с жена в Дубай? Той не е женен. Няма секретарка. Работи сам. Гъвкав е. Дискретен. Точно затова го наехме. И най-важното, дадени са му изрични инструкции.

По-младият въздъхна.

— Знам. Реших, че просто някаква жена е вдигнала телефона. Тук е Дубай. Знаете как е.

— И какво каза онази жена? — остро попита по-възрастният, без да обръща внимание на подхвърлянето му.

— Че са попаднали в задръстване. И че вероятно ще закъснеят с двайсет минути.

— Какво стана с адвокатската точност? — недоволно промърмори по-възрастният. Той направи видимо усилие да овладее раздражението си. — А кога ще дойдат юристите на другата страна?

— След петнайсетина минути. Там някъде.

Нужен ли ни е Иселхорст? Мисля си, че случаят е приключен. Ако закъснее, ще започнем без него.

— Юристите са посъветвали фондацията да подпише. Заплахата от съдебно дело ги е накарала да вземат това решение. Както и лошата реклама. Пък и очевидно благотворителните организации винаги постъпват така, както кажат юристите.

— Ха! Лоша реклама. Хонорари за седемдесет години за литературния шедьовър на фюрера, а те искат да пропилят парите точно за нещата, които той ненавиждаше расова хармония, права на бежанците, културно разбирателство! Пълни глупости. Заслужават цялата лоша реклама, която получават. — Той отново изгледа кръвнишки събеседника си. — И тъй, имаме ли нужда от Иселхорст? И от онази жена?

— Вижте, господине, не мисля, че ще я доведе на срещата.

По-възрастният присви очи.

И по-добре да не го прави. — Пауза. — Това ново развитие на нещата не ми харесва. Да замесва жена. Възможно ли е наистина да е толкова тъп? Разбери коя е тя. И затегни охраната. Никой да не припарва до тази стая. Ясно?

— Тъй вярно.

По-младият излая заповеди в микрофона си, закрепен дискретно на ревера. От серията отговори беше ясно, че има хора из цялата сграда.

Мъжът вдигна очи.

— Готово.

— Добре, имаме десет минути за убиване. Кажи ми за другата работа. Всичко по план ли върви?

— Коя друга работа, господине. В момента сме доста... заети.

— Молдова, естествено! Какво друго?

— Всичко е уредено. Очакват само последното плащане.

Лицето на по-възрастния се разведри.

— Отлично. А каналът? И той ли е уреден?

— Да. Колумбийците са готови да поемат пратката. Авиокомпанията на Баут с готова да я достави по план.

— Добра работа, Владимир. Впечатлен съм.

Нарова присви очи в кабинката. Владимир Установ — беше предположила, че е той.

Установ командваше отряда, който беше преследвал Йегер и хората му през половин Амазония, когато започнаха да издирват

Камлер. Беше се показал като корав и безмилостен изпълнител със садистични наклонности. Нарова и Йегер бяха атакували базата му и бяха ударили него и наемниците му със смъртоносен газ, но той някак беше успял да оцелее.

Кажи ми — продължи по-възрастният, — защо продължаваш да я наричаш авиокомпания на Баут? Американците го пратиха на топло преди няколко години.

— Много просто. Той беше герой за руския народ. И си остава такъв. За нас си остава авиокомпанията на Виктор Баут, в негова чест.

По-възрастният се изсмя.

Баут! Стана прекалено прочут за собственото си добро. Яхна прекалено силно вятъра. Повярва в мита за собствената си неуязвимост. Търговците на оръжие трябва да летят под радара. Както и всички ние.

По-младият отново сви рамене.

— Такива са американците. В един момент са най-добрите ти приятели, а в следващия те тикват зад решетките. Никаква чест няма у тях. Никаква лоялност. Интересуват се единствено от пари и власт.

А онзи едрият? Английският дръвник? Какви са новините за него?

— Положението в Австрия е в общи линии уредено. Остава да се погрижим за някои дребни неща, след което рудата ще поеме на път.

— Добре. Не го харесвам, да знаеш. Англичанин е, което е достатъчна причина. Но може да е... полезен.

— Така е.

По-възрастният погледна нагоре и затърси с поглед.

Тази стая проверена ли е? Сканира ли я?

— Да, господине.

— Кога?

— Снощи.

— А тази сутрин?

— Тази сутрин не.

— Направи го. Онази „женска“ история не ми харесва. Прави ме още по-недоверчив.

По-младият стана, издърпа един сак изпод масата и извади от него малко ръчно устройство — скенер за търсене на бръмбари и

други подозрителни електрически сигнали. Включи го и пристъпи към най-близката стена.

Зад нея Нарова се напрегна. Малката ѝ камера почти не изразходваше енергия и тя се съмняваше, че скенерът ще я засече. Пробитата в стената дупка я безпокоеше.

Тя гледаше как скенерът се движи напред-назад по стената, като приближаваше мястото, където беше камерата. Установ се канеше да продължи, но изведнъж спря. Нещо беше привлякло вниманието му.

Той погледна към масичката до стената. На нея бяха подредени бутилки минерална вода и чаши, както и кани с кафе. Всичко изглеждаше наред, но нещо го беше смутило.

Той протегна ръка и прокара пръсти по полираното дърво. По него имаше нещо бяло — гипсов прах. Пресен, доколкото изглеждаше. Той взе една чаша и я огледа. Беше чиста. Гипсът беше паднал, преди да донесат подносите с питиетата.

Установ погледна нагоре и затърси по стената.

От другата страна Нарова не смееше дори да си поеме дъх. Не пропускаше нито едно негово движение. Видя как погледът му се спира право в камерата, сякаш гледаше самата нея. Физиономията му се промени. Ръка посегна към Нарова.

Тя моментално дръпна оптичния кабел и напъха устройството в джоба си. После освободи резето на вратата и изскочи навън. Зад себе си чу гърлен вик, последван от оглушителни изстрели в стената там, където беше седяла допреди малко.

Нарова се втурна към края на помещението. Отвън по коридора се разнесе тропот. Тя стигна последната кабинка, зави наляво и се хвърли към прозореца. В същото време вратата на тоалетната се отвори с трясък и една набита фигура стреля в дъга в нейна посока.

Нарова скочи напред.

Ръцете ѝ докоснаха прозореца и срязаното по-рано стъкло отлетя. Секунди по-късно тя летеше във въздуха.

Имаше 330 метра падане и бързо набираше скорост. Заповяда си да се успокои и да брой секундите. Веднъж беше скочила с парашут с Йегер от 75 метра, което беше нищожна част от сегашната ѝ височина. Но все пак трябваше да го направи правилно.

Стигна 240 метра и дръпна въжето на парашута на гърба ѝ. Фината коприна изпълни небето над нея и рязко спря падането ѝ.

Нарова беше взела компактен спортен парашут, предназначен за бързо, но управляемо спускане — идеален за маневриране между небостъргачите на Дубай.

Най-важната ѝ задача беше да се отдалечи максимално — и по възможност зад някой небостъргач — от стрелците, които вече се бяха струпали край прозореца високо горе в „Ал Мохаджир“.

Вторият ѝ приоритет беше да лети.

Трябваше да измине достатъчно разстояние, за да избегне охранителите, които в момента сигурно тичаха презглава към изхода на кулата, за да я пипнат. Но Нарова се беше подготвила за това. Знаеше къде може да се приземи сравнително безопасно. Беше си избрала едно празно място, където щеше да остане относително незабелязана.

Както винаги казваше Йегер, провалиш ли подготовката, подготвяш провала си.

Сега всичко се свеждаше до надпреварата със стрелците на Сивия вълк.

Зави наляво, като направи няколко бързи завъртания, преди да използва набраната скорост, за да завие покрай най-близката сграда. Щом попадна в сянката ѝ, разбра, че е извън огневата линия на преследвачите си.

Усети ужилване в десния прасец и погледна надолу. С изненада видя, че флуоресцентният ѝ крачол е разкъсан и от крака ѝ тече кръв. Беше ранена. Или се беше порязала от стъклото, докато скачаше, или Владимир беше успял да я улучи.

Приливът на адреналин беше толкова силен, че не бе усетила нищо. Дори сега почти не изпитваше болка. Странен факт, но прагът на болка на Нарова не беше нормален. Всъщност повечето неща у нея не бяха особено нормални. Болката сякаш просто не я притесняваше. Нарова така и не успяваше да разбере как болката може да причинява такова страдание на другите.

Мислено си отбеляза да направи нещо за крака — да спре кървенето.

Но първо трябваше да лети като вятъра и да се приземи успешно.

18.

Може би щеше да е по-добре, ако беше оставил австрийската полиция да прибере картите памет. Може би. Освен това се чувстваше донякъде виновен, че не е съдействал за разследването. В края на краищата той беше първият човек, озовал се на местопрестъплението.

Но нещо му подсказваше, че така е по-добре.

Както и да е, беше успял да се измъкне от тунелите на косъм и благодарение на бдителността и обучението си. *Очаквай неочакваното* — това беше основното правило в операциите на САС. Наред с *никога не подценявай противника*.

Йегер беше видял внушителната фигура на противника си. Освен това беше видял и чул другите стрелци няколко жизненоважни секунди преди да навлязат в тунела. И когато го направиха, той вече беше далеч от обхвата на малокалибрениите им пистолети.

Те бяха стреляли напосоки в тунела, но Йегер се показва като много по-бърз бегач от тях. Предполагаше, че знае защо — загадъчните стрелци бяха натоварени с големи раници. Йегер подозираше, че в тях се намира онова, което са изнасяли от тунела.

След като се върна в Санкт Георген, той ясно заяви на чичо Джо, че трябва да се пръждосват час по-скоро от града. Платиха за стаите си, извиниха се набързо на собственика — изникнал спешен семеен проблем в Англия — и поеха по пътя.

Нямаше да се връщат в „Цум Туркен“. Йегер трябваше да се обади и да даде някакви обяснения. Вместо това щяха да отседнат в някой анонимен хотел от верига — може би „Холидей Ин“ — и да се опитат да осмислят значението на откритието му.

Йегер се беше обадил на австрийските ченгета от телефонна будка на А1. Междувременно двамата с чичо Джо се бяха отдалечили доста, джипът им буквално ядеше километрите. Съобщи накратко за масовото убийство, но отказа да каже името си. Беше взел мерки да преправи гласа си, тъй като всички подобни обаждания несъмнено се записваха.

Имаше предчувствието, интуитивното усещане, че е придърпван отново назад към едно мрачно минало, което се опитваше да остави зад себе си. Това беше войнишкото му шесто чувство, а както му беше напомнил чичо Джо, то никога не биваше да се пренебрегва.

Прекосиха границата с Германия. На пръв поглед се прибираха у дома, но нищо не им пречеше да се отклонят малко на североизток към бункера „Фалкенхаген“, импровизираната щабквартира на „Тайните ловци“. Щяха обаче да го направят само ако съдържанието на картите памет го налагаше.

Извадиха късмет — първата им възможност да спрат беше „Парк Хилтън“ в покрайнините на Мюнхен. След като си взеха стая, Йегер се погрижи да настани чичо Джо удобно в едно кресло с много възглавнички.

— Добре ли си? Може да отнеме известно време. Всяка от картите може да съдържа по няколко часа видео.

Чичо Джо се насили да се усмихне. Беше уморен, но и невероятно издръжлив човек.

— Уил, момчето ми, добре съм. Да видим с какво си се сдобил.

Йегер извади лаптопа си и го сложи на бюрото. С известно опасение пъхна първата карта памет в порта. Опита няколко пъти, но безуспешно. Картата не се отваряше. Явно беше повредена сериозно.

Втората карта изглеждаше по-обещаващо. Йегер я сложи. При третия опит на работния плот се появи икона — SONY XDCAM. Той щракна върху нея и операционната система автоматично отвори видеоплейъра. Йегер натисна бутона за пускане на записа.

На екрана се появи призрачна картина. Някакъв човек, седнал при входа на тунела, даваше интервю. Йегер нямаше представа кой е, но го разпозна като един от окървавените трупове, които беше открил дълбоко вътре в тунела.

Все едно се беше върнал от мъртвите.

Съдейки по облеклото и маниерите му, той очевидно беше някакъв експерт, несъмнено историк, занимаващ се с Втората световна война. Тунелът беше осветен от мощни лампи на триножници от двете страни. По склона работеха хора с кирки и лопати, които разчистваха по-широк път.

Йегер посочи купчината отпадъци.

— Виж. Когато са заснели това, те вече са направили откритието си.

Чичо Джо кимна.

— Човекът, който дава интервюто, за намереното ли говори?

— Най-вероятно.

Йегер пусна записа на бърз преглед. Нямаше много за гледане, внезапно екранът потъмня. Йегер спря и пусна картината на нормална скорост. На пръв поглед всичко изглеждаше спокойно, докато в тунела не се чу груб вик.

Думите бяха на немски и не успя да ги разбере, но агресията и заплахата в тях бяха ясни. Секунди по-късно светлините угаснаха като по команда. После камерата беше свалена от триногата и картината се разлюля, докато я спускаха към пода.

Йегер едва ли не долови как пръсти опипват различни копчета, после образът внезапно стана странен, размазано зелен и показва картина, която Йегер разпозна моментално.

Докато сваляше камерата на земята, операторът я беше превключил на нощен режим. Образът беше зърнест и зелен, както Йегер беше виждал неведнъж по време на операции с очила за нощно виждане.

Човекът беше оставил камерата да работи. Като се имаше предвид ситуацията, в която се е намирал — шока и страха от появата на въоръжени мъже, — самообладанието и храбростта му бяха направо изумителни.

Йегер предполагаше, че остават само секунди, преди картината да прекъсне, но все още нямаше нищо, което да намекне за самоличността на стрелците. Малко по-късно картината рязко подскочи, когато една лопата се стовари върху камерата и образът замръзна.

Йегер пусна няколко пъти този отрязък, като се мъчеше да различи някаква важна улика в последните минути от записа. Нещо го тормозеше. Пропускаше някаква част. Някаква жизненоважна следа. Знаеше го, но не можеше да каже какво е.

Накрая извади картата и се загледа мрачно в екрана.

— Забеляза ли нещо, чичо Джо? Нещо, което да ти прави впечатление?

Не получи отговор.

Йегер се обърна. Прачицо му беше заспал в стола си.

Йегер се усмихна. Въпросът му можеше да почака до сутринта.

Внезапно се почувства абсолютно разнебитен. Пренесе чичо си на леглото, като се учуди колко малко тежи тялото му. После легна на пода и се зави с одеяло.

Също като навремето, помисли си той. Трябваше да разгледа загадката със свежа глава на сутринта.

19.

Йегер се събуди по някое време през нощта. Стресът и шокът от деня го бяха оставили без сили, но сега седна с изправен гръб. Картината от кошмара още беше отпечатана в съзнанието му.

Беше под водата. В море. И се биеше ожесточено с някого. Вече го беше наръгал с ножа на Ирина Нарова, но противникът му просто отказваше да умре. Той беше мъжът, който бе отвлякъл жената и детето му. Йегер го ненавиждаше по начин, който преди не смяташе, че е възможен.

Противникът му беше едър, изключително силен и не беше от хората, които се предават. Йегер го знаеше, защото навремето бяха заедно на селекцията за САС, но онзи беше отпаднал, защото се беше опитал да мами с вземане на допинг.

Именно Йегер беше открил хапчетата и това доведе до незабавното му отстраняване.

Така той си беше създал доживотен враг, макар тогава да не го осъзнаваше. Именно това беше причината едрият мъж с такава готовност да отвлече жена му и детето му. Отмъщение. Сладко отмъщение. Но се оказа не толкова сладко, когато Йегер най-сетне успя да се добере до него.

Стив Джоунс. Йегер го беше оставил сред мятаци се акули, подлудени от миризмата на кръвта му. Мъртъв, или поне така беше решил. Защо тогава тези мрачни сцени се връщаха да го измъчват сега?

Нови образи изникнаха поканени в главата му. Спомни си как, докато плуваше към повърхността, беше изпуснал камата на Нарова. Острият като бръснач боен нож се беше изплъзнал от ръката му и беше потънал.

Но сега той виждаше какво е станало с него. Ножът се спуска към дъното... озовава се в ръката на Стив Джоунс... Здравенякът изкормва с него най-близката акула... Раненото животно се отдалечава, оставяйки кървава диря... останалите акули го следват.

Кръвта си беше кръв — на акулите не им пукаше чия е.

И последна картина — Стив Джоунс, притиснал ранения си врат с едната ръка и с нож в другата, плува нагоре към повърхността.

Йегер запали лампата. Остана да седи няколко секунди в пълна тишина. Джоунс жив? Възможно ли беше? И какво го беше накарало да си въобрази всичко това?

Отговорът дойде като гръм от ясно небе. Той стана, отиде при бюрото и включи лаптопа. Загледа се в екрана, докато пускаше отново последните минути от записа, на който отрядът убийци се заема с работата си.

Ето. Спря записа. Картината замръзна и Йегер зяпна невярващо в екрана. На бедрото на най-едрия от загадъчните стрелци имаше боен нож „Феърбеърн-Сайкс“. Същият, който беше носила Ирина Нарова и който Йегер беше изпуснал в морето.

Той живееше според принципа *Очаквай неочакваното*. Именно той го беше запазил жив през всички тези години. Но това... изглеждаше просто невъзможно.

Пусна записа, без да откъсва очи от движенията на едрата фигура. Вече нямаше съмнение — яките мускули и рамене, силата, с която прави на парчета снимачното оборудване с голи ръце.

Начинът, по който стойката му излъчваше ярост и омраза, омраза и ярост.

Нямаше абсолютно никакво съмнение — беше Джоунс.

Йегер затвори картината, облегна се назад и се помъчи да успокои дишането си. Откритието го беше накарало да хипервентилира. Едно беше ясно — ако Стив Джоунс е оцелял, Йегер трябваше да го убие. Отново.

Изкушаваше се да скочи в джипа още сега и да отпраши обратно за Санкт Георген, в случай че Джоунс е все още някъде в онези тунели. Да приключи с тази работа веднъж завинаги. Постепенно обаче успя да овладее слепия си шок и ярост. Джоунс отдавна се беше махнал. А дори и да не беше, с него щеше да има и други, а Джоунс и сам се беше показал като страховит противник.

Ала по-важното беше, че Йегер трябваше да се грижи за чичо Джо.

Имаше и още нещо. Нещо, което беше много по-дълбоко. Повторната поява на Джоунс сама по себе си беше достатъчно шокираща; но появата му именно *там*, в Санкт Георген, в

свръхсекретен тунел, построен от нацистите под ръководството на СС генерала Ханс Камлер...

Е, дори на Йегер му беше трудно да смели всичко това.

Ако Джоунс беше поставен начело на отряд убийци, натоварени със задачата да опразнят тунела и да премахнат всеки, който може да е открил мрачната му тайна, тогава каква беше тази тайна? Кой го беше изпратил? И защо?

Каквито и да бяха отговорите, Йегер усещаше, че няма начин да са добри. Не и когато беше замесен Джоунс. Не и при такава пряка връзка с мрачното нацистко минало и самия генерал Камлер.

Цялата тази работа беше прекалено голяма за него. Йегер инстинктивно знаеше какво трябва да направи — да иде във „Фалкенхаген“ и да види дали ресурсите на „Тайните ловци“ няма да успеят да хвърлят светлина върху проблема.

Взе телефона си и набра номера. Беше четири сутринта, но Питър Майлс — водачът на групата — го бе уверил, че винаги е на линия и че може да го търси по всяко време на денонощието.

Отговори му сънен глас.

— Уилям? По кое време се обаждаш?

Въпреки всичко Йегер се усмихна. Гласът на Майлс винаги му въздействаше разведряващо. Каквото и да станеше, този човек изглеждаше абсолютно невъзмутим и спокоен. Това го правеше идеален шеф на движението и подходящия човек за разгадаване значението на откритото от Йегер.

— Изникна нещо. Трябва да се срещнем. С чичо Джо съм, така че събери всички, които успееш.

Майлс се засмя.

— Странно, че го казваш. Аз самият се канех да ти се обадя. Реших обаче да го направя в по-човешки час. И при нас изникна нещо. Така че, да, наложително е да се срещнем.

— Чудесно. Идваме при теб. На обичайното място ли?

— Да.

— Ще бъдем там утре по обед.

Йегер затвори и влезе в интернет. Още докато говореше с Питър, беше решил, че трябва да каже на Рут — поне в най-общи линии.

Не знаеше какво точно може да означава откритието от Санкт Георген, но последното, което искаше, беше Рут да прочете нещо във

вестниците и така да разбере, че кошмарът им може да е все още жив.

Това щеше да я накара да откачи напълно.

Написа кратък имейл. След последния им разговор по телефона беше решил общуването им да бъде по същество.

Здрасти, Рут,

Виж, не искам да те тревожа, но се натъкнах на нещо. Има вероятност Камлер да е все още жив. В момента проучвам (без да се набивам на очи, така че не се бой), но това може да ме забави един-два дни. Не искам да видиш нещо по новините, което да ти изкара акъла.

У.

Изпрати имейла и потърси в „Гугъл“ най-краткия маршрут от Мюнхен до Фалкенхаген.

20.

Бункерът „Фалкенхаген“ — беше минало време, откакто Йегер бе стъпвал за последно тук. Мястото будеше и добри, и лоши спомени. Именно тук бяха планирали унищожението на Камлер и неговите конспиратори, поне така си мислеше тогава; след последните трийсет и шест часа обаче го мъчеха съмнения.

„Тайните ловци“ бяха получили разрешение от германското правителство да използват бункера. Както Майлс беше напомнил на Йегер, ако имаше нация, която никога няма да забрави изстъпленията на нацисткия режим, това беше именно германската. Мястото за срещи беше донякъде иронично — огромен подземен комплекс, в който Хитлер беше разработвал най-страховитите си химически оръжия.

Към края на войната комплексът попаднал в ръцете на руснаците, които през Студената война го бяха превърнали в щабквартира с команден бункер, способен да издържи на ядрена атака — масивна куполна структура на дълбочина шест стажа под земята.

Питър Майлс го беше направил нервен център на „Тайните ловци“.

Голото, ехтящо бетонно съоръжение разполагаше с малко удобства и това харесваше на Майлс — така срещите бяха кратки и по същество. В помещението имаше гола дървена маса с лаптопа на Майлс и няколко пластмасови стола, подредени в полукръг около нея. Това беше горе-долу всичко.

Освен Йегер, чичо Джо и Майлс, имаше още един — Такавеси Рафара — Раф с неговите дълги маорски плитки. Маор по рождение, морски пехотинец по обучение и ветеран от САС, Раф беше по-голям от живота във всяко отношение. Двамата с Йегер бяха минали заедно през обучението и подбора за командоси и бяха неразделни.

Як, находчив, роден воин, Раф беше човек, с когото Йегер би избрал да се бие рамо до рамо по всяко време. Нямаше по-добър войник и по-верен приятел от него. Освен това той беше страховит в пиенето, безнадежден, когато ставаше въпрос за жени, и неспособен да

приема заповеди от хора, които не уважава, което до голяма степен беше определило перспективите му за военна кариера.

Йегер и Раф бяха напуснали САС горе-долу по едно и също време, за да създадат компания за пътешествия — макар че тя остана донякъде на заден план, след като бяха привлечени в света на „Тайните ловци“. Тъкмо бяха започнали да съживяват бизнеса си, когато се случиха настоящите непредвидени събития.

Като се имаше предвид какво се беше случило през последните няколко дни, Йегер беше двойно по-радостен от присъствието на Раф. Той бе човекът, когото искаше да има до себе си, щом някой като Стив Джоунс се появи отново на сцената.

Изглеждаше странно отсъствието на петия им член — Ирина Нарова. Йегер беше попитал, но Майлс не успя да му каже много. Преди няколко седмици Нарова изчезнала — без имейли, без контакт по телефон, нищо. Майлс не беше особено загрижен. Тя имаше навика да постъпва така. Щеше да се появи, когато намери за добре.

Възможно най-сбито Йегер им разказа всичко, което се беше случило в тунелите при Санкт Георген. След като приключи, пуснаха записа от разбитата камера.

Нито Раф, нито Майлс бяха виждали Стив Джоунс преди това. Единствено Йегер го беше доближил достатъчно и колкото повече гледаше записа, толкова по-сигурен ставаше, че раздаващият заповеди е именно Джоунс. Кое то пораждаше основния въпрос — какво е търсил той с хората си в Санкт Георген? Какво са изнесли от тунелите?

Връщането на Джоунс в играта означаваше ли, че същото се отнася и за работодателя му? Дали мисията е била възложена от предишния му шеф Ханк Камлер? Изглеждаше възможно, а това бе много обезпокоителна перспектива.

Смъртта на Камлер беше потвърдена не от друг, а от Даниел Брукс, директор на ЦРУ и добър приятел и поддръжник на каузата им. Йегер пък беше оставил Джоунс да свърши като храна за акулите — или поне така бе предполагал.

Но дали и двамата не се бяха върнали от оня свят, за да го преследват?

Изглеждаше немислимо, но записът не лъжеше.

Майлс изключи лаптопа и се обърна към Йегер.

— Казваш, че си сигурен, че е Джоунс. Има ли обаче някакъв начин да получим категорично доказателство?

— Дори да имаше, то не доказва, че Камлер е жив — изтъкна Йегер. — Едното не следва от другото.

— Така е — съгласи се Майлс. — Аз обаче имам други, все още непотвърдени сведения, че Камлер може да е все още сред нас. След малко ще се спра по-подробно върху това. Ако сме сигурни, че на записа е Джоунс, бихме могли да го използваме да ни отведе до Камлер.

Майлс беше прав. Джоунс може да беше боец и убиец, но това не то правеше особено голям мозък. Можеше да сгафи някъде и грешката му да ги отведе до важната клечка.

— Съобщих за убийствата преди четиресет и осем часа каза Йегер. Полицейското разследване несъмнено вече е в ход. Трябва да е първостепенно — осем души, снимачен екип и историци, са убити в секретен нацистки бункер. Новината ще стигне до пресата и това ще извади на бял свят още подробности.

— Би трябвало — потвърди Майлс. — Ще използвам нашите източници и ще проуча нещата колкото се може по-обстойно. Освен това ще намеря начин тихомълком да им пусна копие от видеозаписа, ако нямаш нищо против.

Разбира се, че не. И без това ме тормози. Чувствам се малко виновен.

Майлс го изгледа твърдо.

— Недей. Онова, за което сме се събрали тук, е много по-голямо от станалото в Санкт Георген.

Среброкос, синеок и с грижливо подстригана брада, Майлс вероятно приближаваше осемдесетте. Излъчването на спокойно съчувствие прикриваше желязната воля и твърдата му решимост да направи онова, което е нужно. Като младо еврейско момче през войната той бил спасен от нацистките лагери на смъртта в последния момент и се озовал във Великобритания, макар че всичките му роднини загинали. Именно загубата на близките го беше обвързала с Йегер. С лекия си американски акцент Майлс беше гражданин на света и Йегер му се доверяваше изцяло.

— Можем да следим всички медийни отразявания — продължи по-възрастният мъж. — Ако Камлер е жив, ще трябва да го намерим...

Остави изречението недовършено. За момент в стаята се възцари
мрачна тишина.

Всички знаеха на какво е способен този човек.

21.

Най-неочаквано един глас разчупи тишината в бункера.

— Вярвайте ми, Камлер е жив.

Гласът идваше откъм входа и за Йегер той бе силно въздействащ и познат. При звука му по гърба му преминаха тръпки — усещане, което не беше изцяло неприятно.

Той рязко се обърна. Там, очертана на прага, стоеше характерната фигура на Ирина Нарова. Не беше сигурен откога беше там.

— Нарова! — възкликна той.

Вместо отговор тя отиде при Майлс и хвърли нещо на масата. Приличаше на карта памет.

— Пусни го.

Майлс не успя да скрие усмивката си.

— Здравей, Ирина, приятно ми е да те видя отново и добре дошла.

Нарова се обърна, без да каже нито дума. Леко накуцваше и влачеше десния си крак. Докато отиваше към стола, тя погледна към Йегер и Раф. Очите ѝ горяха.

— Вие двамата гледайте внимателно. Това нещо едва не ми струва живота.

— Господи — промърмори Раф. — На това му се вика появяване. Майлс взе картата.

— Няма да е зле да ни запознаеш с контекста. Например, къде беше и какво си направила през последните няколко седмици. За да можем по-добре да преценим онова, което е записано тук.

— Просто го пусни.

Майлс завъртя очи. На Ирина определено не ѝ беше до приказки.

Той пхна картата в лаптопа, щракна няколко пъти с мишката и пусна картината. Четиримата мъже изгледаха записа, направен от Нарова в кулата „Ал Мохаджир“. Като за домашно видео беше безупречно.

На всичкото отгоре, след като бе измъкнала оптичния кабел от стената и бе побягнала. Нарова бе оставила камерата включена. Големият финал показваше как се хвърля през прозореца сред градушка от куршуми и се понася устремно към земята, след което отваря парашут и полита на фона на Дубай.

Тук тя каза на Майлс да спре записа.

— Останалото е скучно. Интересното е само до измъкването ми.

Майлс се подчини.

Ирина Нарова, помисли си Йегер. Какво друго можеше да се каже, освен: „Какво си правила през последните няколко дни, за бога? И как си успяла да се сдобиеш с този запис?“. Но предпочете да остави на Майлс разпита. Беше научил по трудния начин колко комбинативна може да бъде Нарова.

И както много добре си даваше сметка, двамата имаха известна... история през последните месеци, което правеше нещата малко деликатни. А ставаше ли въпрос за сърдечни теми, Ирина Нарова можеше да бъде особено бодлива.

Майлс започна внимателно. Малко по малко изкопчи от нея историята в най-общи линии. Как е следила Иселхорст. Разкритията за хонорарите на Хитлер. Подслушването на срещата в Дубай. Какво беше открила.

Някои подробности останаха неизяснени, сред които експлозията в дома на Иселхорст. Понякога Нарова решаваше, че е просто по-добре шефът ѝ да не научава едно или друго. Ако разбере от другаде, винаги можеше да си признае. Всички тук бяха доброволци. На свободна практика. Нещата опираха до искане на извинение, не на разрешение.

Когато тя свърши, Йегер не се сдържа и попита:

— Как се сети за хонорарите на Хитлер? Така де, що за ум си задава въпроса: Кой ли прибира хонорарите от „Моята борба“? Да не би да ти е хрумнало, докато си приготвяла закуската?

Нарова го изгледа свирепо. Точно с такива подмятания Йегер беше успял да разбие защитите ѝ първия път. Така беше разтопил ледената ѝ външна обвивка. Е, нямаше намерение да му се върже отново.

— Бях в Турция. На почивка. Зачетох се в един вестник. Оказа се, че „Моята борба“ оглавява списъка на бестселърите. За пореден

път. Летен хит. Така че естествено се запитах кой прибира хонорарите. Както всеки би го направил. — Тя изгледа твърдо Йегер. — Всеки, който има поне половин мозък, искам да кажа.

Йегер се усмихна.

— Значи между поръчването на „Корнето“ с шоколад и слагането на крема за слънце си решила да разбереш?

Нарова се обърна към Майлс.

— Наистина ли трябва да слушам този *Schwachkopf*?

Йегер отново се усмихна. *Schwachkopf*. Малоумник на немски. Любимата обида на Нарова, запазена за него.

Страшно се радваше да я види отново.

— Мисля, че всички сме малко любопитни — отвърна Майлс. — Както е казал Айнщайн, „Въображението е по-важно от знанието, защото знанието е ограничено, докато въображението обхваща целия свят“. И трябва да кажа, Ирина, че твоят ум — твоето въображение — е може би малко по-всеобхватно от на повечето хора. Просто се опитваме да разберем, за да преценим по-добре следващите си ходове.

— Добре тогава. Обадих се на издателя. — Нарова се обърна към Йегер. — И да, преди да попиташ, направих го от хотела, до басейна. Човекът беше много предпазлив. Оказа се, че и някой друг го е питал подобно нещо. Разследваш журналист. Германец. Който в крайна сметка бил открит много мъртъв.

Неотдавна едно лице предяви претенции върху цялото литературно наследство на Хитлер — продължи Нарова, — включително върху хонорарите му със задна дата. Имате ли представа за какви пари става въпрос? За милиони долари. Открих кой е адвокатът — Ерих Иселхорст. Останалото вече го знаете.

Майлс потърка замислено брадичка.

— Е, не точно. Как нечии претенции върху хонорарите на Хитлер са те накарали да заподозреш, че става въпрос за Ханк Камлер? Аз лично не разбирам.

— Нито пък аз — изръмжа Раф. — Съвсем ме обърка.

Нарова въздъхна.

— Убитият журналист е бил изтезаван преди това. Някой е изрязал изображение върху кожата му, докато е бил жив. *Reichsadler*...

Йегер се вцепени. Споменаването на *Reichsadler* събуди мрачни спомени за Анди Смит, който заедно с Раф беше най-добрият му

приятел в САС. Смит беше убит от хората на Камлер. Йегер го беше намерил с изрязан на гърба му стилизиран орел, така подходящ за злото на райха, и се беше заклел да отмъсти за смъртта му. Досега си беше мислил, че го е направил. Но ако Камлер беше все още жив, да не говорим за Джоунс, явно изобщо не беше успял.

— Разбирам — тихо рече Майлс. Той помълча известно време. — Един последен въпрос и след това предлагам да се опитаме да осмислим какво означава всичко това. Защо не сподели с нас по-рано? Още преди седмици. Трябваше ли да изчезваш? Да действаш сама?

Нарова вирна предизвикателно брадичка.

— Никога не съм вярвала, че Камлер е мъртъв. А всички вие повярвахте. Прекалено лесно. ЦРУ разполагало с ДНК проба. И какво от това? Били сме подвеждани и преди. Хора като Камлер не умират толкова лесно. — Тя замълча за момент. — Вече не можете да го отричаме. Камлер е жив. Което означава, че трябва да се доберем до него.

Йегер изсумтя.

— И изобщо не си помислила да споменеш на някого за подозренията си?

— Какъв щеше да е смисълът? Всички предпочитахте да вярвате, че е мъртъв. Че заплахата е премахната. — Тя го погледна пренебрежително. — Пък и ти беше зает с други неща.

В известен смисъл Нарова беше права. Три дълги години Йегер беше страдал от липсата на жена си и детето си. Когато си ги върна, се бе фокусирал изцяло върху тях, като остави другите да преследват Камлер. В края на краищата цялото ЦРУ и световните военни агенции вече бяха въввлечени в лова.

Когато научи, че са го пипнали, Йегер повярва. Нужен беше ум като на Нарова, който никога не вярва на нищо, докато не го види със собствените си очи.

— Още един въпрос — обади се Раф. — Гласът е на Камлер, спор няма. Никога не бих могъл да го забравя. Той обаче изглежда различно. Лицето вече не пасва на гласа.

Майлс отново пусна част от записа на Нарова, спря на един кадър и увеличи картината.

— Вгледай се по-внимателно. Налице са всички белези, че е бил подложен на пластична хирургия. Подобни практики не са били

неизвестни и по време на войната. Съюзническите агенти, известни на Гестапо, са минавали под ножа. Същото са правели и от другата страна.

Йегер се загледа в замръзналата картина на екрана.

— Едно е сигурно — научил се е добре от нацистките си предци.

22.

Бяха хапнали набързо, скупчени около два лаптопа, докато търсеха основните неща от разследването на убийството в Санкт Георген. Цялата преса и полицейските доклади споменаваха нещо, което се набиваше на очи — следователският екип проникнал дълбоко в тунелите, но накрая бил принуден да се върне.

Колкото по-навътре навлизали, толкова по-високи нива на радиация засичали.

— Хайгерлох — обади се чичо Джо. — Изчезналият уран. Това трябва да е.

— Именно — съгласи се Майлс.

— Бихте ли ни осветлили? — подкани ги Йегер.

— Хайгерлох е приятно градче в Южна Германия — обясни Майлс. — Към края на войната нацистите преместили от Берлин най-добрите си ядрени учени, „Уранверайн“, или „Урановия клуб“, заедно с екипировката им и ги скрили в пещери под красивата барокова църква на градчето.

Смятали, при това с основание, че съюзническите самолети никога няма да припарят там — продължи той. — И че дори да го направят, ще видят само една старомодна църква. Американските войски влезли в Хайгерлох, преди реакторът да успее да произведе достатъчно материал за построяването на бомба. Или поне така си помислили всички. Американците демонтирали реактора. Взели 664 куба уран, които образували ядрото му. Всеки куб тежал приблизително половин килограм, така че общото количество било 332 килограма. Нацистките записи обаче показват, че от Берлин били изнесени тон и половина уран, което означава, че повече от един тон липсва. Имало подозрения, че райхът е построил втори свръхсекретен реактор.

— Затова ли Джоунс и хората му са отишли в Санкт Георген? — попита Йегер. — Това ли е било скрито там през всичките години? Купчина уранова руда?

— Има определена логика, да.

— Но какво могат да направят с него? Имам предвид на практика?

— Да, може ли да се направи нещо, което прави бум? — добави Раф.

— Ядрените реактори могат да произвеждат суров материал за построяването на атомна бомба — потвърди Майлс. — Но всичко зависи от това колко обогатен е уранът. За да получите представа за какви количества става дума, Малчуганът, който бе взривен над Хирошима, е имал шейсет и четири килограма високо обогатен уран.

Лицето на Йегер помръкна.

— Значи разполагат с достатъчно уран за няколко бомби? Потенциално.

Майлс сви рамене.

— Не е задължително. За да направиш бомба, трябва да разполагаш с изключително сложни технологии. — Той погледна Йегер. — Има обаче и друга възможност...

— Каква?

— Не съм експерт — продължи Майлс, — но създаването на ИЯУ е сравнително лесно. Основното предизвикателство е да се добереш до достатъчни количества обогатен уран. Справиш ли се с това, нататък е лесно.

— ИЯУ?

— Импровизирано ядрено устройство. В общи линии, модерното ядрено оръжие постига деветдесет процента ефективност по отношение на разпада — на превръщането на урана в невъобразимо мощен експлозив. Това става с изстрелване на тръба уран в кух цилиндър с огромна скорост. Когато двете се сблъскат, започва верижна реакция... и бум, както би се изразил Раф.

— А ИЯУ?

— То е много по-грубо. Най-общо сблъскаш две буци уран и постигаш около десет процента ефективност. Но все пак това е зашеметяващо мощно оръжие. За да получите известна представа, ИЯУ с двайсет килограма силно обогатен уран може да създаде експлозия, еквивалентна на хиляда тона тротил.

— Плюс радиационното облъчване и замърсяване — добави Нарова.

— Да. Плюс него.

— Ако говорим практично, какви поражения може да нанесе едно двайсеткилограмово ИЯУ?

Майлс погледна Йегер.

— Ако го взривиш в Сити в Лондон, ще заличиш целия Скуеър Майл.

— Мамка му.

— Именно. ИЯУ имат и друго предимство. Въпреки името си. Малчуганът е бил голямо устройство, тежащо около четири и половина тона. Едно ИЯУ е много по-малко като размери и тегло.

Лицето на Йегер стана сурово.

— Което го прави перфектно оръжие за терористи... или побъркани като Камлер.

Посочи очевиден факт, но той трябваше да бъде изречен.

— Така е. — Майлс замълча за момент, докато търкаше основата на носа си. — И така стигаме до въпроса защо аз ви извиках тук. Колко от вас са чували за Молдова?

— Молдова ли? — Раф изсумтя. — Чух една шега навремето. Защо на футболните фенове от Молдова им трябват две седалки? За да седят на едната и да хвърлят другата, когато започне мелето.

Всички се разсмяха. Това беше едно от нещата, които Йегер харесваше у Раф — колкото и напечено да беше положението, той винаги успяваше да намери някакъв повод за смях. Много често именно хуморът им помагаше да продължат напред.

Както и можеше да се очаква, устните на Нарова дори не трепнаха. Чувството за хумор не беше от силните ѝ черти.

— Молдова е бедна, тънеща в хаос и беззаконие бивша съветска република — продължи Майлс. — И е най-големият черен пазар на уран в света. Имаше няколко опита за продаване на бивши съветски запаси. Кулминацията беше опит да се продадат четиресет килограма уран на ИДИЛ. Обърнете внимание на количеството предостатъчно за създаването на ИЯУ.

— Кой е спрял продажбата? Предполагам, че е била спряна?

— Точно така.

— От кого?

— От стария ни приятел Даниел Брукс. ЦРУ внедрили агент в мрежата и при предаването на парите лошите били разбити. Но тази

година молдовската мафия започна нова сделка, този път с неизвестен клиент. Знаем само кодовото му име — Сивия вълк.

В помещението се възцари тишина. Всички погледи бяха вперени в Майлс.

— Разбира се, Брукс намерил това за доста подозрително. Тревожно. Когато ми съобщи, аз също го намерих за тревожно. Не вярвам в съвпаденията.

— Но Камлер едва ли би допуснал подобна глупост възрази Йегер. Сивия вълк е известно прозвище. Разобличено. Защо да го използва отново?

— Напротив, той би проявил такава *арогантност* — намеси се Нарова. — Името е много символично. Той никога не би го изоставил, като се има предвид кой с бил оригиналният Сив вълк.

— Да не мислиш, че си въобразява, че е Хитлер? — попита Йегер.

— Или най-малкото съвременното му превъплъщение.

Раф кимна.

— Его. Големият убиец и голямата бананова кожа.

— Камлер наистина се възприема като съвременен Хитлер — потвърди Майлс. — Освен това се чувства закрилян. Защитен. Неуязвим. Ако допуснем, че ДНК пробата, която доказва смъртта му, е фалшива, значи Камлер има приятели на доста високи места.

— Добре, да приемем, че Сивия вълк е Камлер замислено рече Йегер. — Какво друго знаем за молдовската сделка?

— Дати и дестинацията, на която трябва да бъде доставена пратката. Молдовската мафия само чака последното плащане. А повярвайте ми, тази стока е безумно скъпа. Щом получат парите си, ще я доставят на една особено гадна наркобанда в Колумбия.

— Камлер спомена Молдова на срещата в Дубай — намеси се Нарова. — Имам го записано. Нещо, в смисъл че колумбийците били готови да получат пратката.

— Така ли? — Майлс я погледна с уважение. — Добра работа. Това потвърждава всичко, което сме чули досега.

Казваш, че Камлер си има вземане-даване с колумбийски наркотрафиканти? — учуди се Йегер. — Как става това?

— Търговци на оръжие, наркотрафиканти, терористи — злото сближава всички тях — обясни Майлс.

Прибавете омразата към Запада и най-вече към Америка, и молдовската мафия, колумбийските трафиканти и Камлер могат да намерят обща кауза. Както и отдалечена, неподвластна на законите база в джунглата — в общи линии, идеалното скривалище за човек като Камлер.

— Да не забравяме и бившата му роля в ЦРУ — обади се Нарова. Занимаваше се с разработването на наркотици като средства за шпионаж и водене на война. ЛСД. Хероин. И по-лоши. За какъвто и наркотик да се сетите, имал е пръст в него. Няма начин да не си е създавал контакти по онези места. Може би е поискал да му върнат някакви услуги.

— Тогава защо не се задействаме? — попита Раф. — Още сега. Унищожяваме мрежата, преди лайното да получи шанс да уцели вентилатора.

— Защото, ако клиентът наистина е Камлер, сделката ни дава възможност да го проследим — отвърна Майлс. Следим стоката, а с нея и него.

— Знаем ли къде точно ще бъде доставен уранът? — попита Йегер.

— Да — потвърди Майлс. — На импровизирана писта в колумбийската джунгла. Един от центровете за наркотрафик, откъдето дрогата продължава за Щатите.

Йегер го погледна.

Добре, значи можем да кажем, че Камлер е устроил някаква лаборатория за ИЯУ наред с цехове за производство на наркотици? Така ли?

Майлс кимна.

— Това си мисля и аз.

— Добре, тогава да нанесем изпреварващ удар. Преди стоката да напусне Молдова, атакуваме базата на Камлер в джунглата, правим я на пух и прах, а после залавяме или убиваме и самия него — ако е там, разбира се.

Майлс се усмихна.

— Вземаш ми думите от устата.

Йегер стана.

Какво чакаме тогава?

23.

— Този път кой е „ние“? — попита Раф. — Кой точно ще ни прикрива?

— Аз. Даниел Брукс — отвърна Майлс. — Както и неколцина други високопоставени и доверени хора. Обичайните заподозрени.

През десетилетията „Тайните ловци“ бяха изградили мрежа от влиятелни поддръжници, включващи елитните военни и разузнавателни агенции на основните съюзнически правителства.

— Но ще бъда откровен с вас — каза Майлс. — Брукс е разтревожен. Ако ДНК пробата на Камлер е била фалшифицирана, значи той има проблеми в собствената си агенция. Докато не се докаже, че Камлер е отново на линия, той не може да направи много. Затова не трябва да се набива на очи. — Той погледна присъстващите. — Оттук и желанието му да използва вас.

— Любопитно ми е едно нещо — отбеляза Нарова. — На каква сума възлиза окончателното плащане, което очакват молдовците? За да освободят пратката.

— Десетки милиони долари.

— Парите, които Камлер се опитва да прибере от хонорарите на Хитлер.

— Именно. Смята да използва хонорарите от „Моята борба“, за да предизвика някаква ядрена касапница в памет на райха. Е, подобно нещо би се харесало на егото му, да не говорим за чувството му за драматичност. Но няма да знаем със сигурност, докато...

— Той е по-умен — прекъсна го Нарова. — Ако целта му е да сее ужас, няма да търси само отмъщение. Ще се стреми да запали пожар, който да изгори света и от пепелта му да изгради нов. Целта му винаги е била да възкреси райха. Четвърти райх. С него като фюрер. Не мисля, че това му желание се е променило.

— Така е — съгласи се Майлс. — Но както казах, няма да знаем със сигурност, докато не се уверим с очите си, а това е ваша работа.

Йегер, Раф и Нарова се спогледаха. Трябваше или да приемат предложението на Майлс, или да поемат вината за кръвта на милиони. Но освен това цялото начинание беше много лично.

Нарова имаше свои причини да ненавижда Камлер, които бяха вкоренени дълбоко в мрачното минало на семейството ѝ. Раф беше видял как добри приятели умират от ужасна смърт в ръцете на Камлер. За Йегер пък той беше човекът, който бе убил най-добрия му приятел и за малко не успя да направи същото с жена му и детето му.

Обявиха почивка. Йегер си намери тихо местенце, за да направи обаждане през компютъра си. Трябваше да съобщи на Рут, че няма да се прибере скоро. Събра сили за онова, което предстоеше не мислеше, че ще мине леко.

Както и очакваше, мобилният ѝ телефон превключи на гласова поща. Реши да се обади у дома. Може би тя беше там. Отговори му женски глас. За момент Йегер изпита надежда, но гласът не беше нейният.

— Кой е? — остро попита той. Защо някаква непозната вдигаше домашния му телефон?

— Джини е, Уил.

Сърцето на Йегер се сви. Джини беше дългогодишна партньорка на Раф и една от най-близките приятелки на Рут. Подкрепата ѝ беше безценна. Но какво търсеше сега в дома им?

— Всичко наред ли е? Къде е Рут?

— Няма лесен начин да го кажа, Уил. Изчезнала е от клиниката. От часове се опитвам да се свържа с теб. Все ми се включваше гласова поща.

Нищо чудно, че опитите ѝ са били безуспешни — в бункера „Фалкенхаген“ нямаше абсолютно никакво покритие. Мислите на Йегер запрепускаха. Напоследък Рут ставаше все по-непредвидима. Но да изчезне? Какво ставаше, по дяволите?

— Уил? Там ли си?

Гласът на Джини го върна обратно в реалността. Той се насили да говори.

— Тук съм. Кажи ми, откога я няма?

— Напуснала е вчера. От клиниката са се опитвали да ти се обадят. Не са успели да се свържат и затова позвъниха на мен.

Оттогава и аз се опитвам да те откроя. — Джини замълча. — Има и още нещо. Казват, че е излязла с подозрително изглеждащ тип.

— В какъв смисъл подозрителен? — попита Йегер. — Описаха ли го?

— Не подробно. Едър тип с бръсната глава. Не бил от приказливите. Описаха го като „плашещ“. Но клиниката не е затвор и не са можели да я спрат.

На Йегер му се зави свят. Какво ставаше? В описанието на индивида, отвел Рут, имаше повече от намек за Стив Джоунс. Може би е била отвлечена от хората на Камлер. Но Джоунс не би могъл да е на две места едновременно — в тунелите под Санкт Георген и в лондонската клиника.

Йегер протегна ръка към стената, за да се подпре. Имаше ужасното чувство, че миналото се повтаря.

— Някаква идея къде е отишла? — отчаяно попита той. — Някакви улики къде би могла да е? Нещичко? Важно е, Джин. Жизненоважно.

— Наистина нямам представа. Знам само онова, което казаха хората от клиниката. Плюс факта, че е изчезнала.

Йегер ѝ благодари и затвори.

Хрумна му друга мисъл — толкова ужасна с последиците си, че дъхът му секна. Като се мъчеше да успокои треперещите си ръце, той натисна копчето за бързо набиране на номера на синовете си — Люк и Саймън ползваха общ телефон.

Включи се гласова поща. Беше учебно време, така че телефоните би трябвало да са изключени.

С растяща паника Йегер се обади в рецепцията на училището.

— Люк и Саймън Йегер, осми клас — изтърси той. — Още ли са в училището? Някой да е идвал да ги вземе през последните два часа и четири часа?

— Момент... Господин Йегер, нали?

— Да, аз съм. И е спешно.

— Момент да проверя.

Засвири музика. Бяха го сложили на изчакване. Мелодията трябваше да е успокояваща. Е, никой родител не се е обаждал толкова разтревожен, колкото се чувстваше той в момента. Сигурен беше. „Хайде. Хайде.“

Сякаш мина цяла вечност, преди рецепционистката да се обади отново.

— Майка им е идвала да ги види вчера вечерта. Завела ги да хапнат край морето.

Йегер почувства как кръвта му се смразява. Училището се намирало на крайбрежието на Съмърсет и Йегер имаше навика да води момчетата на риба и пържени картофи на пристанището. Но посещенията на Рут бяха доста редки по обясними причини.

— Дошла да се сбогува с тях, преди да замине за чужбина. Момчетата са се върнали преди вечерния час. И двамата са тук. Ако се тревожите, мога да им предам да ви звъннат след края на часа.

Йегер се насили да говори.

— Моля ви, ще ви бъда благодарен. При първа възможност.

— Разбира се. Ще ви звъннат към три и четиресет и пет.

— И още нещо. Моят... жена ми спомена ли къде заминава?

— Доколкото знам, не. Но момчетата може да знаят повече.

Йегер благодари на служителката и се свлече покрай студената бетонна стена. Как животът му беше стигнал до точка, в която да се тревожи, че собствената му жена може да отмъкне синовете им и да ги върне на техния мъчител? Напоследък беше абсолютно непредсказуема и ако е попаднала под влиянието на хората на Камлер, всичко беше възможно разбира се, ако именно те са я отвели.

Виеше му се свят. Вече не знаеше какво да мисли. Едно обаче беше сигурно — Камлер имаше пръст в това. Пряко или не, вината беше негова. По своя мрачен, извратен, отмъстителен начин Камлер стоеше зад всичко.

И беше време да сложи край на това веднъж завинаги.

24.

Ханк Камлер настръхна, докато гледаше фигурите в стаята; изпитото му лице беше потънало в сянка, погледът му беше хищнически.

— Не ви харесва ли? — остро попита той. — Засяга позициите ви? Безценните ви влиятелни постове? Нека ви питам нещо. Какъв е смисълът от влиянието и властта, ако никога не смятате за подходящо да ги използвате в името на райха?

Мъж на възраст горе-долу колкото Камлер Фердинанд Борман, синът на банкера на Хитлер Мартин Борман — смръщи вежди. Като характер той беше много различен от Камлер и напълно си даваше сметка за това. Докато Камлер беше устремен, безмилостен и абсолютно праволинеен, Ферди, както го наричаха приятелите му, бе по-разсъдлив и консервативен. Банкер по природа. Счетоводител. „Сметач“, както ехидно го беше нарекъл Камлер веднъж. Е, Камлер може и да беше Сивия вълк, но все пак те бяха екип, а това изискваше известна отчетност.

— Просто споразумението за „Моята борба“ води след себе си определени опасности и рискове от подробни проучвания — каза той. — Загадъчна фигура предявява претенции за хонорарите на фюрера — това няма как да не разпали интереса на пресата. Нормално е да го очакваме. А това може да ни създаде... трудности.

Камлер прекоси стаята и дръпна завесите. Светлината нахлу в помещението — навън беше прекрасен пролетен ден. Погледът му се плъзна по безупречно поддържаните градини. Да, Фердинанд Борман се беше уредил добре. Няма как да ръководиш банка в Цюрих, оперираща в цял свят, без да получаваш подобаващо възнаграждение — и това извънградско имение го показваше.

Но точно в това беше и проблемът. Борман и останалите *Kameraden* се бяха ояли и се бяха оставили да бъдат прелъстени от лукса на богатството и властта. А тези неща нямаха нищо общо с

възкресяването на райха. С потвърждаването на завещанието на фюрера. С прочистването на човечеството от сегашната му болест.

А то беше болно, за бога.

За разлика от тях той. Ханк Камлер, синът на СС генерал Ханс Камлер, беше пожертвал толкова много. Поста си като заместник-директор на ЦРУ. Приятели. Свободата. Дори лицето си. Прокара длан по скорошните белези. Беше пожертвал външния си вид — орловите, аристократични черти на Камлер, — и всичко това за каузата.

А трябваше да се направи още по-голяма жертва. И той беше готов за нея. Да запали пожар. Пожар, който да изгори сухото и мъртвото. Да унищожи старото, за да отвори път на новото. Той самият с радост щеше да гледа как огънят се разгаря.

Но как да разпали хората в тази стая?

Погледна часовника си.

— Часът с шест и четиресет и пет, четиринайсети март. Довечера молдовският самолет ще излети. Ако всичко мине по график, очаквам доставката след седемдесет и шест часа.

Той замълча за момент.

— Би трябвало да съм там и да наглеждам построяването на последното устройство. А вместо това вие ме викате тук, за да се заяждате за споразумението за „Моята борба“? Да се вайкате, че можело да привлече малко_ нежелано внимание_?

За момент очите му блеснаха яростно, почти безумно.

— „Моята борба“, шедьовърът на фюрера, забранена! Хонорарите му финансират точно каузите, които той ненавиждаше! Опитват се да направят това с неговото послание, със славното му наследство и аз съм изненадан и разочарован, че вие не сте бесни като мен. *Kameraden*.

Борман и останалите запазиха мълчание. Думите на Камлер ги бяха жегнали. Бяха попаднали в целта.

— Вижте ни само — продължи Камлер. — Осем души. Осем, свещеното число на *Schutzstaffel*. Осем мъже в залеза на дните си и същевременно така близо до целта. Така близо до изпълняването на клетвите ни към фюрера. А вие ме викате от другия край на света, за да ми кажете какво? Че споразумението за „Моята борба“ е малко *рисковано*?

— Не можеш да действаш на своя глава — възрази мъжът, седящ отдясно на Борман. Направи го със споразумението за „Моята борба“, и с какъв мотив? Надменност? Не се нуждаем от парите. Сумата е нищожна в сравнение с финансите и властта, представени в тази стая. Повтарям, не можеш да действаш на своя глава. Още не си фюрерът на новия райх. Ние сме *Kameraden*. Братството на мъртвешката глава. Действаме като един или изобщо не действаме.

Камлер вече не можеше да скрива презрението си.

— Е, досега нямаше много действия! Седемдесет години бездействие, ако питате мен. Мислите ли, че можем да стоим със скръстени ръце още седемдесет и да предадем отговорността на новото поколение? Наистина ли си въобразявате, че ще им пука? Че ще разберат?

Той млъкна и потупа гърдите си.

— Мислите ли, че ще го почувстват? В сърцата си? Мислите ли, че изобщо ще помнят?

— Много високо красноречие — язвително отвърна мъжът. — Наследил си страстта на баща си към ораторското изкуство. Но това не променя факта, че или действаме като обединена осмица, или не. Такова е правилото.

Йозеф фон Алвенслебен, син на Лудолф фон Алвенслебен, групенфюрера от СС, ръководил прословутия лагер „Долината на смъртта“ в Полша, нямаше намерение да позволява на някого да го командва. Ватата беше избил стотици хиляди полски евреи и комунисти и синът му не се плашеше лесно.

— Споделяме чувството ти за спешност — продължи той. Светът трябва да бъде прочистен от *Untermenschen*. Ние, арийците, трябва да заемем полагащото ни се място в него. И ще го направим, разбира се. Но предпазливо. И с нужната подготовка. Не бъркай предпазливостта ни с нежелание да действаме.

Камлер с мъка се сдържа да не се изсмее презрително. Беше му дошло до гуша от тяхната сдържаност. От темпото на охлюв, с което обикновено действаха. От проклетата им предпазливост. И ги ненавиждаше.

— Осем устройства. За това се разбрахме — продължи Фон Алвенслебен. — Но дали разполагаме с достатъчно материал? Какво количество беше взето от тунелите при Санкт Георген?

— Двеста и четиресет килограма — каза Камлер. — Преди онези кретени кинаджии да се натъкнат на комплекса. Надяваме се да получим сто и двацет килограма силно обогатен и използваем уран.

— Поправи ме, ако греша, но всяко устройство изисква двацет килограма обогатен уран, нали? — Въпросът беше зададен от Валтер Барби, син на офицера от СС и Гестапо Клаус Барби, така наречения Лионски касапин.

В края на войната Клаус Барби бил привлечен от ЦРУ като агент в Южна Америка. Живял дълъг и щастлив живот, създад семейство в град Барилоче в Южна Аржентина. Затова най-големият му син Валтер говореше немски със силен южноамерикански акцент.

— Да — потвърди Камлер.

— Осем устройства, по двацет килограма на всяко. Това не означава ли, че количествата от Санкт Георген са недостатъчни? — продължи с въпросите Барби.

Камлер намери инквизиторския му тон за непоносим, но направи всичко по силите си да скрие негодуванието си.

Недостатъчни са. Затова трябваше да приемем сделката, предложена от молдовските ни приятели. Щом получим доставката, ще имаме предостатъчно за плановете ни.

— Заслужаваш поздравления — отбеляза Фон Алвенслебен. — Това определено е напредък. — Той замълча и погледна останалите. — Но разбрахме също, че плановете ти са се променили донякъде. Вярно ли е?

Погледът на Камлер стана леден.

— Плановете се развиват, Йозеф.

Фон Алвенслебен дори не трепна.

Вярно е, но ние трябва да бъдем държани в течение на това развитие. Изцяло в течение. Ние сме тези, които ти плащаме и те закриляме. Знаеш правилата.

— Онези, които имат пари, винаги ще правят пари, независимо какви катастрофи сполетят човечеството — отбеляза Камлер вместо отговор. — Колкото по-ужасна е катастрофата, толкова повече пари има за правене. Всички разбираме това. Най-важното е, че разполагаме с неограничени финанси и знаем предварително какво предстои.

— Може и така да е — отвърна Фон Алвенслебен. — Но въпреки това трябва да бъдем държани в течение. Ще ударим чисто военни и

политически цели, както се разбрахме, нали? Или това се е променило?

— Не е — каза Камлер.

— Тогава *какво*? — настоя Фон Алвенслебен. — Разбрах, че си променил значително плановете си.

Камлер го изгледа. Кой му беше казал? Възможно ли беше в групата му да има къртица? Трябваше да провери. И незабавно да реши проблема.

Той се изпъна в целия си ръст.

— Това е работа в развитие, Йозеф. Осем ядрени устройства, взривени едновременно на местата, за които се разбрахме. С гордост мога да кажа, че успяхме точно да предскажем радиационното замърсяване от всеки удар. Вече можем да предвидим къде точно ще бъдат нанесени най-големите поражения.

Фон Алвенслебен кимна отсечено.

— Точно както възнамерявахме.

— Но това означава, че ще можем да защитим по-добре себе си. По-голямата безопасност означава по-голяма предсказуемост за всички ни. Жизненоважно развитие, както предполагам, че ще се съгласите?

— Това наистина е подобрение — призна Фон Алвенслебен. — Точно на каквото се надявахме.

— Така е. — Камлер се усмихна. — Колкото до онези, които не са били предупредени предварително, които не са сред избраните, последиците за тях ще бъдат точно такива, каквито целим.

— Но във всичко това няма нищо *ново* — продължи да го притиска Фон Алвенслебен.

Камлер се усмихна престорено.

— Запазих най-хубавото за края. Замислете се върху кого ще се стовари вината. Взех някои мерки всички обвинения да бъдат насочени към Северна Корея. Или най-малкото към отделни елементи в севернокорейския режим.

Той ги изгледа тържествуващо.

— Като посочим с пръст Северна Корея, ще докажем, че комунизмът наистина е бич за този свят. А това ще осигури още плодородна почва за триумфа на фашизма. Гениален ход, не мислите ли?

— Гениален ход — повтори мъжът отдясно на Фон Алвенслебен. Волфганг Айхман беше син на Адолф Айхман, един от главните архитекти на холокоста. — Но как ще го постигнеш?

— Устройствата се строят от севернокорейски екипи — обясни Камлер. — Експертизата им се оказва решаваща. Без нея плановете ни нямаше да могат да се осъществят. Ще се погрижа да има доказателства, разкриващи участието им.

Kameraden кимнаха одобрително. Севернокорейският фактор наистина беше гениален ход.

И Камлер реши, че с него ги е спечелил.

25.

— Ще запалим пожара — обяви Камлер с блеснали от възбуда очи. — И в последвалия хаос и паника ще заграбим властта по всички начини, които планирахме. Ние в тази стая ще контролираме основната част от световните медии. Ще изпратим посланието още преди прахта да е започнала да се сляга време е за нов световен ред, който можем да осигурим единствено ние.

Камлер замаха енергично с ръце.

— Икономиката ще бъде в развалини. Ще покажем, че за изграждането на едно по-добро бъдеще е нужен железен закон и ред. И че можем да го наложим единствено ние, глобалното нацистко братство, фашизмът.

И цялото човечество — окървавено, замаяно, запратено в ужасна рецесия, ще бъде готово! Поне дясно мислещите хора ще бъдат готови. Посланието на либерализма и толерантността, посланието за равенството ще бъде разобличено като такова, каквото е — измама, ограбила арийците от рожденото им право.

— А мишените същите ли си остават? — настойчиво попита Фон Алвенслебен. Този човек определено беше упорит. Непрекъснатото му връщане към този въпрос ставаше дразнещо. Може би знаеше нещо.

— Да, Йозеф, както вече казах. Защо да са се променили?

— Кои са страните, които ще бъдат атакувани?

— Вече говорихме за всичко това — рязко отвърна Камлер.

— Страните? — продължи да натиска Фон Алвенслебен.

— Китай. Русия. Съединените щати. Великобритания. Франция. Канада. И за големия финал Израел. С удоволствие ви съобщавам, че основните ветрове ще се погрижат цялата страна да бъде покрита с радиоактивен прах. — Камлер се усмихна тънко. — Господа, с един замах ще завършим онова, което започна Хитлер.

— Това са седем страни, доколкото мога да броя — посочи Фон Алвенслебен. — Седем страни. Свещеното число е осем.

— Китай ще бъде ударен два пъти.

— Защо Китай?

— Американците и англичаните обичат да повтарят измислицата, че са спечелили войната. Още лъжи. Китай е страната, дала най-много жертви. Повече от двайсет милиона загинали. По същество китайците — заедно с руснаците — ни източиха кръвта. Затова ще се погрижим да си получат заслуженото.

— И целите си остават единствено политически, военни и икономически, нали? — продължи да упорства Фон Алвенслебен. — Няма да има масови убийства заради самите тях?

Камлер го погледна. Определено умът му сечеше.

— Точно така.

— Моля да ми изпратиш списък на целите. Всъщност, изпрати на всички ни.

— С удоволствие.

— А сега за сроковете — каза Фон Алвенслебен. — Има ли някакви проблеми около графика?

— Никакви. Всичко тече по план. Нанасяме удара на трийсети април, на годишнината от смъртта на фюрера. И с това доказваме, че не е загинал напразно. Тъкмо обратното, наследството му продължава да живее. Райхът ще възкръсне и ще победи!

— Но това е само след шест седмици. Сигурен ли си, че ще успееш дотогава?

— Да.

— Времето е изключително важно — обади се Борман с едва доловимо вълнение в гласа. — Това е шансът ни да поемем финансовия контрол преди политическия. Всичко останало следва от финансите. Борси, валутни курсове, фючърси — финансовата система ще оцелее. Можем да спечелим много, стига да знаем датата и часа на удара!

Камлер се усмихна.

— Именно. И ще спечелим, повярвай ми.

Това беше изключително рискована стратегия, която можеше да даде засечка. Тогава светът щеше да се понесе по спирала към мрачен хаос, от който можеше и да не се възстанови. А това означаваше край на човечеството. На цивилизацията.

Но каква истинска цивилизация беше останала, че да заслужава това име, запита се Камлер. Евреи, черни, мюсюлмани, азиатци, хомосексуалисти, инвалиди — всички те се надигнаха с падането на райха, за да станат перверзно равни на очевидните си господари.

Естественият ред на нещата беше преобърнат и това го вбесяваше. Измъчваше го. С две думи, всички предупреждения на Хитлер се бяха сбъднали и човешката раса, подобно на някаква чума, съсипваше природата. Така че кой се намираше в риск? Съвременният неестествен, изопачен ред не си заслужаваше да бъде спасяван.

За да си гарантира подкрепата на *Kameraden*, Камлер извади от джоба си лист.

— Тук ми се струва редно да припомня последните думи на фюрера — надутото обяви той, — написани само часове преди смъртта му. Цитирам завещанието му: „Тази война един ден ще остане в историята като най-славната и героична манифестация на борбата... Ще минат векове, но от развалините на нашите градове и паметници омразата към виновниците винаги ще продължи да се надига. Те са онези, на които трябва да благодарим за всичко това — международното еврейство и неговите помагачи!“.

В стаята се възцари благоговейно мълчание.

— „В никакъв случай не се отказвайте от борбата — продължи Камлер, — а я продължавайте навсякъде срещу враговете на Отечеството... Предаването на окръг или град е немислимо... Командирите трябва да бъдат ярък пример за искрено отдаване на дълга до смъртта си“.

Той замълча за по-голям ефект.

— Фюрерът е написал тези безсмъртни думи, докато руснаците са настъпвали само на петстотин метра от бункера му в Берлин, а хората му вече са били без никакви боеприпаси. Какво непокорство. Каква чистота на възгледите. Това, *Kameraden*, е нашето наследство. Това ни е заръчал да изпълним фюрерът.

Камлер ги изгледа един по един — Борман; Фон Алвенслебен; Барби; Айхман; Густав Хайм, сина на Ариберт Хайм, спечелил си прякора Доктор Смърт в концентрационните лагери; двамата братя Менгеле, синове на прочутия Ангел на смъртта. От всички тях получи тържествено кимане. Апелът му към паметта на фюрера наистина беше майсторски ход.

Прекъснаха срещата, за да се подкрепят, и Борман и Камлер се уединиха в един ъгъл.

— Какво е положението с онази Нарова? — попита Борман. В гласа му се долавяше тревога. — Тя ли беше в Дубай? Тя ли е по следите ни? По *твоите* следи?

— Не съм сигурен. Който и да е бил, действал е напълно професионално. Няма абсолютно никакви записи, по които да идентифицираме извършителя.

— А Иселхорст? Адвокатът. Смъртта му свързана ли е по някакъв начин? Трябва да е, нали?

— Ферди, прекалено много се безпокоиш. Накрая това ще те убие. — Камлер се усмихна едва-едва. — Но иначе да, смятаме, че двете неща са свързани. Онзи, който ни е шпионирал на срещата, по всяка вероятност е стигнал до нас благодарение на нашия злощастен — и много мъртъв юрист.

— Значи преследвачите отново са по петите ни? И ако е така, колко близо са до нас?

— Трябва да приемем, че е така. А това означава, че не можем да си позволим никакво забавяне. Никакви несъгласия. Затова двойно повече се радвам, че постигнахме твърдо съгласие.

— Така е, но... — Борман млъкна. — Ако бъдем принудени да извършим онова, което обсъждахме, ще се окаже ужасно скъпо, а и рисковано.

Камлер се вцепени.

— Тогава може би е време да бръкнете по-дълбоко в джобовете си. В края на краищата, вижте на *мен* какво струваха усилията ни. Намираме се на прага на окончателното решение. Накрая ще разполагаме със средства и власт, за които не сме мечтали и в най-разюзданите си сънища. Никоя цена не е прекалено висока за това.

— Разполагам със средства, които могат да станат... налични — призна Борман. — Но дори моите ресурси не са неизчерпаеми.

Камлер се усмихна.

— Не е нужно да са. Още малко остава, Ферди. Още малко.

Към тях се присъедини трета фигура. Направиха място на Фон Алвенслебен. Камлер — мозъкът, шефът на разузнаването Фон Алвенслебен и банкерът Борман — тези тримата формираха вътрешния кръг на Братството.

— Няма да е зле да не ги подценяваме — отбеляза Фон Алвенслебен. — „Тайните ловци“. Осуетявали са плановете ни и преди, не забравяйте.

— Така е. — Лицето на Камлер стана жестоко. — Ако усетим, че са прекалено близо, ще трябва да прибегнем до крайната санкция. Разполагаме с хора на място. Трябва да ги ударим там, където ще ги заболи най-много. Трябва да отрежем главата на змията.

— Трябва — съгласи се Фон Алвенслебен.

Камлер погледна Борман.

— Това е единственият начин. Независимо от цената и рисковете.

Малко неохотно, Борман кимна в знак на съгласие. Той беше banker; знаеше, че цената ще се окаже космическа. Но същото се отнасяше и за печалбите, които щяха да пожънат, въоръжени с предварителна информация за онова, което предстои.

— Предупредете хората си да бъдат двойно по-бдителни — продължи Камлер, обръщайки се към Фон Алвенслебен. — Дори агенциите на врага официално да не правят нищо, това не означава кой знае какво. Те са хитри. Ще провеждат операциите си тайно. Под прикритие. Нареди на хората си да задават правилните въпроси на правилните места. Ако „Тайните ловци“ приближат прекалено много, ще ги ударим незабавно и без милост.

Фон Алвенслебен кимна.

— Разбрано.

И още нещо — обади се Борман. — За вътрешния ни човек. Не е ли време да го използваме? Той със сигурност трябва да знае колко близо са „Тайните ловци“.

— По принцип да — съгласи се Камлер, — но точно сега той е извън радара. Мисля, че е само временно. Ще ви уведомя. Тогава ще решим как е най-добре да действваме.

Час по-късно — не можеше да си позволи да се бави повече — Камлер излезе от главния вход на замъка Лауфен и се настани на задната седалка на черния мерцедес. Колата потегли, отдалечавайки се от величествената сграда с кули, която беше надвиснала над водите на Рейн, обгърната от гъста гора.

Позволи си леко да се усмихне. Беше си спечелил благословията на *Kameraden*.

Но те не знаеха, че плановете му са много по-големи...

26.

Понякога връзките могат да ти спасят задника.

Връзките и братството на воините. В света на Йегер — света на тайните операции — често нещата зависеха от това кого познаваш.

Колумбийската наркобанда, която трябваше да получи пратката на Камлер от Молдова, се наричаше Los Niños — „Деца“. Естествено, името беше пълна идиотия. В дейността им нямаше нищо детинско — освен ако не се броеше отвличането на деца от селата в джунглата и обучаването им за пехотинци.

Когато някое дете бъде насилствено отнето от средата му и бъде принудено да извършва невъобразими жестокости, често върху собствените си близки, обикновено не са много нещата, което то не би сторило за новото си семейство.

Шефът на бандата беше прочутият Камило Албрего, когото наричаха El Padre — Бащата. Говореше се, че имал лична гвардия от войници тийнейджъри.

За Йегер положението имаше една добра страна — основната база на бандата се намираще близо до границата с Бразилия, а в Бразилия той имаше най-добрите връзки, които можеше да си представи човек.

През годините в армията Йегер беше обучавал елитната Бригада за специални операции (БСО), бразилския еквивалент на САС. БСО се командваше от полковник Августин Евандро. Когато един от патрулите му изчезна в джунглата, Йегер беше оглавил отряда, който ги измъкна от лапите на наркобандата.

Полковник Евандро не беше забравил стореното добро и с радост прие да помогне, когато Йегер се свърза с него и му обясни естеството на мисията си. Готовността му се дължеше и на собствените му преживявания напоследък — той също беше кръстосал саби с Камлер и някои от хората му изгоряха при сблъсъка.

И затова сега жадуваше за отмъщение.

Само дни след срещата във „Фалкенхаген“ Йегер, Раф и Нарова кацнаха на „Качимбо“, в сърцето на Амазония. Полковник Евандро ги чакаше. Запазено изключително за военни операции, летището „Качимбо“ беше идеалната отправна точка за мисията им.

Оттам продължиха към отдалечена писта в северозападния край на Бразилия, само на няколко километра от границата с Колумбия. Мястото — „Станция 15“, една от многото подобни писти, които полковникът поддържаше за борба срещу наркотрафика — щеше да е тяхната оперативна база.

Там се качиха на хеликоптер и продължиха към „Додж Сити“, както Йегер и хората му бяха кръстили базата на „Лос Ниньос“. Ако всичко минеше по план, щяха да приключат бързо, без никой в Колумбия да разбере каквото и да било.

Преди да отлетят, Йегер беше извадил картите си и бе провел кратък инструктаж на пилота.

— Трябва да ни стигнем ето тук. — Той бе посочил разчистен участък в гъстата джунгла на около седем километра източно от Додж Сити. — Закарай ни там или колкото се може по-близо до мястото. Намерихме втора зона за кацане тук, ако първата не става.

Сега летяха над плътния зелен балдахин на джунглата със скорост 240 км/ч, бразилският СН-34 се носеше в утринното небе и роторите сякаш докосваха върховете на дърветата. Още малко пониско, помисли си Йегер, и пилотът щеше да среже най-високите клони на екваториалните гиганти.

Около машината започна да се вие мъгла, когато жегата се засили и джунглата засмука влага от земята. Страничните врати на хеликоптера бяха широко отворени, ревът на вятъра убиваше всякаква възможност за разговори. От време на време зеленото еднообразие под тях се прекъсваше от открити ивици вода или купчина колиби.

Но през повечето време летяха над непроходима джунгла.

Нарова седеше с гръб към кабината, мълчалива и напълно спокойна, каквато бе винаги, когато отиваше на мисия. Раф се беше настанил на една от сгъваемите платнени седалки, също толкова спокоен и съсредоточен. Йегер бе заел място най-отзад, до купчината раници и оръжия, наредени на пода на хеликоптера.

Между Йегер и Раф се беше намърдал трети боец — масивен чернокож на име Луис Алонзо. Шефът на ЦРУ Брукс бе настоял в

екипа на Йегер да има американец, който да бъде неговите очи и уши в мисията. Алонзо, бивш тюлен, който сега работеше като бодигард, бе очевидният избор.

Алонзо беше участвал в екипа на Йегер и при предишни операции за лов на нацисти и се беше доказал. С физиката на Майк Тайсън и чувството за хумор на Уил Смит, той обичаше да играе ролята на якия глупак. В действителност умът му бе остър като бръснач, както Йегер бързо беше научил.

Безстрашен, с голямо сърце и напълно надежден, той беше човек, който обичаше да се бори с огън срещу огъня. Странно, но кошмарът му бяха рибите. Алонзо мразеше риби. При предишното им амазонско приключение беше имал близка среща с пирани и не остана особено щастлив от нея. Беше се съгласил на сегашната мисия с условието гадните ята пирани да не влизат в менюто.

Йегер се настани по-удобно на мястото си и затвори очи. Последните няколко дни бяха пълна лудница. Беше прекарал по-голямата част от времето в опит да намери Рут. Удари на камък — не успя да открие никаква следа от нея на очевидните места, където би могла да отиде. Полицията беше информирана, но тя също не стигна до нищо.

Чувстваше се виновен, че я е изоставал в клиниката, за да пълзи из онези катакомби от времето на нацистите. Надяваше се, че бягството ѝ е кратък пристъп на лудост и че може би просто е имала нужда да остане известно време сама, че в крайна сметка ще дойде на себе си. Но в действителност се боеше от най-лошото — че е била отвлечена. А в такъв случай вината беше основно негова.

Затова сега правеше единственото, което му се виждаше смислено — преследваше източника на заплахата.

27.

Ден по-рано летяха над Атлантическия океан в пътнически самолет до Рио, тогава Нарова засегна темата за изчезването на Рут с деликатността на булдозер.

— Мислех си за състоянието на жена ти — направо изтърси тя. — Знам, че са ѝ сложили диагноза посттравматичен стрес. Възможно е стресът да е част от онова, от което страда. Но не мисля, че е само той.

Докато говореше, Нарова пренареждаше храната в чинията си. За вечеря беше избрала печено филе съомга с булгур и салатата със зелено манго. Обикновено разделяше видовете храни така, че да не се докосват, и ги сортираше по цвят.

Йегер знаеше, че Нарова е аутист — много дейна, но въпреки това аутист. Това обясняваше много неща за нея — видимата ѝ ледена съдържаност, странния, едва ли не машинен начин на говорене, факта, че имитираше толкова много различни акценти — американски, английски, руски, — и речта ѝ беше пълна мешавица.

И разбира се, обясняваше абсолютния ѝ перфекционизъм в онова, което правеше толкова добре работата ѝ като войник и по-точно, ловец на глави.

Обясняваше също и защо храните с различни цветове никога не бива да се допират една до друга, особено зелено до червено. В отговор Йегер побутна рибата ѝ така, че да докосне салатата — нещо напълно недопустимо за Нарова.

Тя го изгледа кръвнишки.

— Виж, знаеш защо правя така. С храната. Обясних ти. Защо ми се подиграваш? — Замълча за момент. — Може и да не разбираш, но и аз не мога да проумея защо си заравяш главата в пясъка. В изчезването на жена ти няма абсолютно никаква логика, но въпреки това ти ѝ оставаш сляпо верен.

Лицето на Йегер стана като изсечено от камък. Той усети как Раф се сви на седалката до него. Определено имаше много по-меки начини за засягане на тази тема — не че Йегер би се съгласил с Нарова, при

каквито и да е обстоятелства. Тя не можеше да се нарече безпристрастна. Така и не беше омекнала към Рут и той се досещаше, че причината за това е привличането, което тя изпитваше към него от самото начало — привличане, което и Йегер неволно изпитваше към нея.

Но точно сега Нарова наистина го вбесяваше.

— Била е изведена от клиниката от неизвестен мъж — процеди Йегер. — Предишния път беше отвлечена. Пленена. Напълно логично е и сега да е същото.

— А фактът, че е посетила момчетата? Как ще го обясниш? Как пасва с теорията за отвлечане?

Последва мрачно мълчание. То даде на Йегер предостатъчно време да се замисли. Беше под стрес, нервите му бяха опънати до скъсване. За момент се запита дали изобщо да продължи мисията. Не беше ли по-важно да си стои у дома при момчетата и да ги защитава? Или да започне да търси Рут оттам?

Но ако тя беше тръгнала след Камлер, тази мисия бе единственият начин да я намери. Така че в крайна сметка нямаше избор.

Или може би всичко това бяха пълни дивотии. Страдащите от ПТСР често постъпваха ирационално. Непредсказуемо. Може би изчезването ѝ бе завоалиран вик за помощ, начин да остане „сама“ за известно време. Нямаше да ѝ е за първи път. Но просто нямаше откъде да знае.

Йегер се насили да се върне в настоящето — усети, че хеликоптерът започва да губи малката височина, която имаше.

Минути по-късно машината увисна и опашката ѝ се килна надолу към поляна в джунглата, широка не повече от деветдесет метра. Турбините завиха трескаво. Диспечерът — човекът, който отговаряше за пътниците и товара — се беше надвесил през вратата и гледаше дали роторите няма да закачат масивните дървета около поляната.

Рязко разтърсване им показа, че задните колела са докоснали нагорещената земя. Диспечерът се обърна и вдигна палци универсалният сигнал „действие“. Приведени, Йегер и Нарова скочиха навън, а Раф и Алонзо започнаха да им хвърлят багажа.

Щом грабнаха раниците си, те приклегнаха, за да прикриват Раф и Алонзо с оръжията си. Роторите на хеликоптера продължаваха да се

въртят на пълни обороти и да вдигат задушавач облак от прах и листа. Йегер вдигна палци и секунди по-късно машината се издигна над поляната и изчезна.

Сега главната им задача беше да се махнат от зоната на кацане, в случай че наоколо има хора от наркобандата. Но първо Йегер трябваше да се увери, че се намират на правилното място. Той извади картата си, компас и джипиес. След като установи, че координатите са точните, той определи, че трябва да продължат на запад, провери картата за ориентири и даде знак да тръгват.

Метнал тежката раница на гръб, Йегер поведе мълчаливо групата към дърветата и скоро навлезе под зеления балдахин, където всичко тънеше в сенки. На стотина метра навътре в джунглата спря и даде знак на останалите да последват примера му. Тук щяха да клечат и да се ослушват известно време, за да определят ситуацията.

Ако някой беше разбрал за пристигането им, най-вероятно щеше да се появи сега. Безмълвни и бдителни, Йегер и хората му бяха готови да устроят засада, вместо да попаднат на такава.

Докато Йегер клечеше, оставяйки звуците, гледките и миризмите на джунглата да се пропият в него, умът му се зарея. Повторната загуба на Рут, при това при такива обстоятелства, му беше нанесла сериозен удар. И то абсолютно от изневиделица. И болеше. Много болеше.

През изминалата седмица почти не беше мигнал. Под очите си имаше черни сенки. Надяваше се, че тази мисия и физическите усилия ще му помогнат да пропъди тревогата от ума му.

Дълбоко в сърцето си продължаваше да я обича. Тя беше майката на сина му, жената, в която се беше влюбил преди толкова много години, с онези вълшебни зелени очи, изпъстрени със златни точки. От смеха и острото ѝ чувство за хумор всичко около нея светваше. Но това бе Рут Йегер, преди Камлер да се докопа до нея.

Ако беше отвлечена, тази мисия беше най-добрият — а може би и единствен — начин да я намери.

28.

Йегер нагласи ремъците на раницата си и я метна на гръб.

Използваше вярната си седемдесет и пет литрова „Алис“, американска военна раница, създадена специално за работа в джунглата. Тя имаше яка метална рамка, която поддържаше раницата на два-три сантиметра от гръба и раменете, като позволяваше циркулацията на въздух и не допускаше кожата да се разрани от търкането.

Повечето големи раници бяха по-широки от раменете на мъж и имаха всякакви джобове отстрани. В резултат на това често се закачаха за растителността. „Алис“ не беше по-широка от тялото на Йегер и всичките ѝ джобове бяха отзад. Той знаеше, че ако тялото му може да се промъкне някъде, раницата също ще успее. Със здравата си гумирана подплата, която я правеше непромокаема, раницата можеше да му помогне да се задържи и на повърхността на водоем.

И четиримата бяха въоръжени с „Колт Диемако“, предпочитания от специалните части автомат и стандартно оръжие на бразилската ВСО.

Неотдавна колумбийските власти бяха предприели сериозни стъпки за справяне с наркобандите, но не и в този затънтен район. Тук, където се събираха границите на Колумбия, Перу и Бразилия, цареше беззаконие. Джунглата с площта на Франция беше дом на трафиканти на наркотици и хора и приютяваше незаконни минни и дърводобивни лагери.

Никой не обръщаше особено внимание на държавните граници.

За Йегер и екипа му всичко опираше до потайност и изненада — да останат невидими и незабелязани до момента, в който задействат взривните устройства. Пластичните експлозиви, детонаторите и останалата екипировка бяха допълнителен товар на раменете им.

Йегер избра едно дърво на петдесетина метра напред — първия му ориентир — и тръгна към него. Беше прикрепил малък пластмасов брояч на автомата си като онези, с които стюардесите брояха

пътниците в самолета. Покрит със зелено тиксо — импровизиран камуфлаж, той имаше копче и малко механично колело, в момента сочещо 000.

След като отброи десет леви крачки (беше левичар), Йегер натисна копчето и колелото се завъртя на 001. От дълъг опит знаеше, че десет леви крачки с толкова тежка раница се равняват на 8,3 изминати метра. Когато броячът покажеше 012, щеше да е изминал първите сто метра. 120 се равняваше на един километър и така нататък. Простата навигационна система, позната като „крачене и ориентиране“, беше в основата на операциите на САС в джунглата. При такава гъста растителност и небе, скрито от плътните корони на дърветата, тя беше жизненоважно средство в навигационния им арсенал.

Обикновено Йегер предпочиташе по-старомоден метод — прехвърляше малко камъче от единия си джоб в другия, като всяко прехвърляне отбелязваше изминатите крачки. Но точно сега му трябваше система, която нямаше да изисква вниманието му, а да му позволи да се съсредоточи върху онова, което е пред тях.

Много ясно си даваше сметка колко е разсеян в момента. Част от ума му беше насочен към Люк и Саймън у дома, а друга към Рут, където и да се намираше тя. Това донякъде го разсейваше от мисията и трябваше да се вземе в ръце. Точно сега Раф, Нарова и Алонзо бяха толкова зависими от него, колкото и той от тях. Налагаше се да се отърси от тревогите си и да се съсредоточи.

Огледа растителността. Намираха се в така наречената „мръсна джунгла“ — гъста и задушваща. От земята до короните на дърветата всичко бе пълно с влажни, плесенясали, гниещи листа, примесени с полуразложени клони и парчета паднала кора. Дебелият изгнил килим под краката им заглушаваше всяка крачка, а навсякъде в горещия влажен въздух се носеха плътни облаци от насекоми.

Казват, че или се влюбваш в джунглата, или я намразваш. Като цяло Йегер попадеше в първата група — обичаше първобитната ѝ атмосфера, усещането за изгубена във времето страна, за място, недокоснато от хилядолетия от човешка ръка. Но тази джунгла беше изпитание дори за него.

Не можеха да си проправят път през нея с мачете — това би оставило следа като магистрала за лошите. Тъй че трябваше да се

провират през гъсталаците. На всяка крачка отгоре му се сипеха листа и клонки.

След всеки сто крачки Йегер правеше справка с компаса на врата си и коригираше посоката, като избираше нов ориентир — виеща се около дърво лиана или счупен клон, увиснал между короните и земята.

По този начин не му се налагаше да проверява непрекъснато компаса. Вместо това следеше ориентира пред тях. Движи се като пантера, не като „Панцер“ — така ги учеха при подбора за САС. Тук да си бърз беше ключово условие за оцеляването.

В джунглата те учат да стреляш от бедро, с къси откоси към врага, за да го принудиш да залегне. После правиш две крачки встрани, така че, когато противникът се надигне да те търси, вече да си изчезнал. Едва тогава вдигаш оръжието и се прицелваш.

След години практика всичко това се беше превърнало в инстинкт. Във втора природа. В нещо, за което не му се налагаше да мисли постоянно. Което беше добре, защото точно сега трябваше да се бори с особено гадни храсталаци, при това с ум, измъчван от мрачни тревоги за близките му.

Когато броячът стигна 240, Йегер даде знак да спрат. Останалите приближиха и се отпуснаха на коляно, почти докосвайки глави. Йегер извади картата. Бяха изминали около два километра и им оставаха още четири, преди да стигнат билото над крайната им цел — Додж Сити.

Йегер отпи няколко глътки вода. Джунглата тук беше мрачна, витаеше осезаемо усещане, че не са добре дошли.

Нервите му бяха опънати до скъсване, очите му съзираха врагове във всяка сянка.

29.

— Стигнахме зоната за кацане точно в осем сутринта — прошепна Йегер. — Вървим от три часа, като изминаваме средно по седемстотин метра на час. Ще се стъмни — кога, навярно към седем?

— В тази гъста джунгла по-скоро в шест — предположи Раф.

Йегер се беше научил да се доверява на Раф за повечето неща, когато ставаше въпрос за джунгла. Отново разгледа внимателно картата за сериозни препятствия като дерета или реки.

Можем да стигнем до билото, преди да се стъмни, но само ако поддържаме темпото. Всички добре ли са?

Три чифта очи се взираха в него, бели в полумрака; лицата бяха омацани с кал, мръсотия и гниещи листа. Никой не си беше сложил камуфлажен крем. Годишите опит бяха показали, че той е по-скоро пречка, отколкото от полза в мисии като тази.

През дните на операция в джунглата къпането беше немислимо. Камуфлажният крем засъхваше и образуваше коричка по лицето и врата. Кожата започваше да сърби нетърпимо, а всяко излишно движение можеше да привлече вниманието на врага. Раф отдавна беше научил Йегер, че природата е най-добрият камуфлаж. „Измърляй се от самото начало“, казваше той.

Йегер се изправи; мокрите дрехи бяха залепнали за кожата му. Всички бяха облечени по един и същи начин, в униформи за джунглата без отличителни знаци, осигурени им от полковник Евандро. Ризата и панталоните на Йегер бяха покрити с тъмни петна от пот.

— Пийте вода. Не се обезводнявайте — прошепна той. — Влажността тук е ненормална.

Той извади от раницата си компактен филтър „Катадин“. Потопи края на тръбичката в застояла локва вода и започна да помпа, за да напълни манерките им. „Катадин“ представляваше серия керамични филтри със сребърно покритие за премахване на мръсотия, бактерии и амеби гадните едноклетъчни паразити, които изобилстваха в Амазония. Ако водоизточникът не беше замърсен с изкуствени

химикали — което беше много малко вероятно тук, — филтърът можеше да направи почти всяка вода годна за пиене.

След като попълниха запасите си, продължиха нататък, пришпорвани от необходимостта да бързат. Този път водеше Раф.

Когато стигнаха подножието на билото, водачеството пое Нарова. Йегер отиде при нея, докато тя оглеждаше склона пред тях. Погледна я за момент. Тя изглеждаше в лоша форма, дори като се имаше предвид през какво бяха минали току-що. Куцаше и Йегер се досети, че още не се е възстановила напълно от нараняването в Дубай. Типично за нея, не беше казала нито дума, въпреки че носеше същия товар като останалите.

Жегата и влажността се бяха засилили през деня, а сега ги очакваше изкачване по стръмен склон на отслабваща светлина. Самият Йегер се чувстваше като труп. Виеше му се свят, беше целият подгизнал от пот и го мъчеше пулсиращо главоболие. Първите признаци за недостиг на течности. А след обезводняването бързо щяха да последват изтощение и намаляване на способността да мисли трезво.

Бяха направили всичко възможно да не се обезводнят, като пълнеха манерките си на всеки два часа — филтриране, пиене и повтаряне. Но въпреки това Йегер просто изхвърляше течностите с потта си. Всички бяха в това положение — потта се лееше от тях като вода от душ.

Погледна на запад, където слънчевите лъчи пронизваха косо короните на дърветата. До залеза оставаха около четиресет минути, след което щеше да стане тъмно като в гроб. Само десет процента от светлината проникваше през растителността в джунглата, така че дори при ясно небе и пълнолуние видимостта щеше да е нулева.

Всяка секунда беше безценна.

Йегер погледна към Раф.

— Във форма ли си за разузнавателно катерене?

Раф кимна. Без да кажат нито дума, двамата оставиха раниците си. Йегер се обърна към Нарова и Алонзо.

— Продължавайте да пиете и хапнете нещо.

Нарова хвърли кос поглед на Алонзо.

— Типично за Йегер — каза тя. — Третира ни като малки деца.

Йегер се намръщи. По-скоро типично за Ирина Нарова.

Двамата с Раф тръгнаха нагоре само с най-необходимото — оръжия, компас и две манерки. Катереха се и ругаеха безмълвно, когато гнилата растителност и пръстта поддаваха под краката им. В подобни моменти винаги възникваше изкушението да използваш пушката си като бастун и да освободиш едната си ръка, за да се ловиш за клоните.

Но обучението го забраняваше. Оръжието винаги трябваше да е готово за стрелба, а не цялото в кал и растителност.

Като забиваше яките си кубинки в пръстта и прескачаше последните паднали стволове, Йегер приближи билото. Трябваше да се движат изключително предпазливо. Тук растителността оредяваше и под краката им се появи скала. Слънчевите лъчи къпеха терена с вечерната си светлина. Последното, което им трябваше, беше силуетите им да се очертаят на фона на небето.

Йегер продължи на четири крака, следван от Раф. Лазеха напред, очаквайки теренът да започне да се спуска от другата страна. Между тях и наркобазата, намираща се само на половин километър по-нататък, не би трябвало да има нищо. Намериха открито място между ниските дървета и се промъкнаха напред, като бавно повдигнаха глави.

Пред тях теренът рязко се спускаше надолу. Точно отпред имаше поляна, изсечена в гъстата джунгла — базата на „Лос Ниньос“. Две неща поразиха Йегер — първо, базата беше направо огромна, и второ, имаше доста използвана писта, минаваща покрай южния край на откритата площ.

Изгорени пънове бележеха местата на някогашните дървета, а пръстта беше оголена и изравнена за пистата, червенееше като някакъв белег в джунглата. На север се намираще самата база, която приличаше на гранично градче — покриви от гофрирана ламарина и кални улици. Две от сградите бяха огромни и приличаха на гигантски складове, спуснати с парашути в джунглата.

Йегер предположи, че именно там се произвежда и съхранява дрогата — там суровата паста от кока се преработваше в чист кокаин. След това се товареше на самолети, които политаха ниско към САЩ.

Несъмнено част от продукцията потегляше на изток през островите и Атлантическия океан към страните в Африка, където законите не се спазваха особено. Там трафикантите имаха транзитни

пунктове, от които смъртоносният бял прах продължаваше на север към Европа.

Служителите на всички нива бяха продажни и никой не задаваше много въпроси. Онези, които го правеха, до един се прощаваха с живота си.

Загледан надолу към Додж, Йегер се надяваше тяхната участ да не е същата.

30.

Додж се пресичаше от няколко пътя — ръждивочервени ивици, които свършваха в тъмната стена от дървета. В отсрещния край на единия от тях имаше открита правоъгълна площ с разкривени футболни врати. Подобно на хлапетата от цял свят, децата войници на Ел Падре имаха нужда да поритат топка след изпълнен с бачкане ден.

Йегер не пропусна джиповете, които бръмчаха по черните пътища. Подобни на пръчки фигури бяха натъпкани в колите. Нямаше съмнение, че повечето от тях са въоръжени. Като цяло прецени, че площта на базата е около един квадратен километър. Това беше сериозно начинание — тук се произвеждаше дрога в индустриални количества.

Но нима беше възможно Ханк Камлер да е тук, на такова затънтено и диво място? Или Рут? Просто не се връзваше. А и каква причина би имал Ел Падре да се занимава с трафик на уран? Подобно нещо бе съвсем различно от наркотиците.

Контрабандата на кокаин беше едно. Контрабандата на материал за ядрено оръжие си беше покана за куп нежелано внимание и неприятности. Ако Ел Падре се беше забъркал с обогатен уран, властите имаха абсолютно всички основания да изтрият това място от лицето на земята.

Предвид огромните пари, които очевидно се печелеха от наркотици, защо някой би поел подобен риск? Беше си чиста проба самоубийство. И за Йегер просто нямаше никаква логика, откъдето и да го погледнеше.

Промъкнаха се напред под прикритието на дърветата.

— Е, координатите бяха абсолютно точни — промърмори Раф. — Но проклет да съм, ако мястото не е огромно.

— Аха. Голям комплекс, за чиято работа и охрана са нужни няколкостотин души.

— Без да броим жените и децата.

Раф беше прав Йегер не беше пропуснал по-дребните фигури, тичащи по черните улици. Мнозина от нарко работниците бяха довели чук и семействата си. А както и двамата осъзнаваха, това усложняваше нещата — никой от тях не изгаряше от желание да започне битка, в която има риск под кръстосания огън да попаднат жени и деца.

Йегер огледа мястото, на което се бяха скрили.

— Позиции? Отбрана?

— Държат двама на постоянна стража, гледат на запад. Останалите са отзад и си почиват. Северният склон на билото е почти отвесен, така че никой няма да тръгне да ни атакува оттам. На изток е склонът, по който се покатерихме преди малко — никой няма да дойде по него, без да сме го усетили. На юг билото продължава на няколко километра. Това е основната заплаха.

Йегер кимна.

— Съгласен. Да вървим.

Колкото се може по-безшумно и бързо двамата тръгнаха надолу. Когато стигнаха подножието, последната светлина на деня угасваше и се сменяше с плътни сенки. Йегер набързо запозна останалите с положението, след което всички наравиха раници и започнаха да се изкачват.

Скоро стана ясно, че Нарова има сериозни проблеми. Движеше се бавно и на два пъти падна, като първия път прегърна едно дърво, а втория се просна по очи и се удари в един камък.

Накрая, без да каже пито дума, Йегер успя да вземе автомата ѝ и го даде на Алонзо, а самият той и Раф я подхванаха от двете страни и направо я помъкнаха нагоре по стръмния склон.

На Нарова изобщо не ѝ хареса, че ѝ се налага да приеме помощта, и не направи абсолютно никакъв опит да благодари въпреки факта, че цареше почти пълна тъмнина, когато стигнаха билото. Още няколко минути по склона и тя щеше да остане на него в непрогледния мрак.

Изпълзяха до мястото, което Йегер и Раф бяха избрали за основна база — наблюдателния им пост. Йегер набързо запозна Нарова и Алонзо с позицията им и ориентацията на базата на наркобандата.

— Определям МСП на седемстотин метра на изток, в подножието на склона, по който се качихме току-що — обясни той. —

Ако ни ударят или се разделим, ще се срещнем там. — МСП беше място за спешно прегрупиране.

След като този въпрос беше решен, Йегер се свърза с щаба във „Фалкенхаген“. Той извади компактен военен сателитен телефон „Турая“ и написа кратко съобщение:

На позиция. Координати 183746. Засега нищо повече.
Край.

Кодира съобщението с вградената програма за шифроване, като го компресира дотолкова, че да му трябва част от секундата, за да се предаде през сателита на орбита до мястото, където слушаше Питър Майлс.

Йегер живееше според принципа, че допускането е майката на всяко прецакване. Ако приемеха, че Ел Падре не разполага с оборудване за следене и локализиране на сигнали, това предположение най-вероятно щеше да им коства живота. Шефът на бандата въртеше наркобизнес за милиарди и можеше да си позволи да наеме най-добрите. Това беше и причината за предпазните мерки.

След като съобщението беше изпратено, разпределиха постовете. Йегер и Раф щяха да заемат позиция на мястото за наблюдение, а Нарова и Алонзо щяха да поспят. Колкото и да се опитваше да го скрие, беше очевидно, че Нарова е скапана. За разлика от нея коравият афроамериканец все още изглеждаше забележително свеж.

Такъв беше Алонзо — несломим. Щеше да наглежда Нарова, докато тя си почива.

Докато пълзеше напред, Йегер се замисли за състоянието ѝ. Никога не беше я виждал такава — тя винаги изглеждаше здрава като скала. Вече започваше да се досеща какво ѝ е струвала мисията в Дубай и последвалото измъкване.

Нямаше съмнение, че е понесла всичко това, за да докаже убеждението си, че Камлер е жив и планира хаос и масови убийства. И именно нейната смелост и дързост ги бяха довели тук, за да разкрият мрачната истина и да го спрат.

Ама че жена, помисли си Йегер.

31.

С падането на мрака Додж оживя истински.

Ритмичното бучене на генераторите достигна ясно до Йегер и Раф, когато уличните лампи светнаха. Голите крушки висяха от жици, опънати покрай черните пътища на импровизирани телеграфни стълбове. И с падането на нощта сякаш най-голямото забавление за бандитите беше да парадират с оръжията си.

Билото беше обвито в сенки и на Йегер и Раф не им се налагаше да се тревожат, че ще бъдат забелязани. Не се нуждаеха и от средства за нощно виждане. Можеха да оглеждат добре осветените улици с обикновени бинокли.

Преброиха мотаещите се индивиди и идентифицираха оръжията им. Бандата беше забележително добре въоръжена. Освен вездесъщите АК-47 Йегер забеляза реактивни гранатомети, десетки леки картечници М60 и дори отделни тежки картечници 50-и калибър, монтирани на каросериите на пикапи.

С две думи, бяха готови за война.

Но нещата станаха наистина интересни, когато наближи полунощ. От високоговорителите около централното кръстовище загърмя ужасно изкривена латиномузика. Все повече и повече хора се събираха на онова място, почти всички мъже. Трупаха се около две окъпани в неонов светлини постройките — главните пивници на Додж Сити. Пристигаха пикапи и стоварваха още хора. От време на време от някой бар излизаше оскъдно облечена жена и замъкваше някой от мъжете вътре.

Човек не трябваше да е гений, за да отгатне професията на дамите.

Малко след полунощ стана наистина весело. Група мъже се изсипа от една врата и започна масово меле. То стигна кулминацията си, когато неколцина от участниците извадиха пистолети и стреляха напосоки. Хаосът утихна едва когато пристигнаха два пикапа, пълни със сериозно екипирани наркобандити.

Веселбата беше разтурена, някои от най-буйните останаха без оръжие и бяха отпратени. Никой не беше прострелян и въпреки очевидното беззаконие на това място, явно имаше начини да се поддържа ред. Очевидно Ел Падре толерираше по-буйно поведение, но не и нещо, което би застрашило бизнеса му.

В един след полунощ Йегер даде знак, че напуска поста. Петчасовата му смяна беше приключила. Бяха решили да се редуват така, че винаги поне един чифт очи да наблюдава Додж. Раф щеше да бъде сменен от Нарова.

— Твой ред е — прошепна Йегер на Алонзо. — Раф ще те запознае с положението на място.

Чувствайки как изтощението се пропива в него, той се отпусна на водонепроницаемото пончо, освободено от афроамериканеца. Извади олекотен спален чувал от раницата си, отвори го, за да го използва като одеяло, и си легна. Остана напълно облечен и с кубинките, а оръжието лежеше до него. Така можеше моментално да скочи и да действа, ако бъдат ударени през нощта.

Усети десетки комари да се насочват към него и да пикират с досадно бръмчене около главата му. Пипнешком намери предпазната мрежа и я надяна като шапка на пчелар.

После легна по гръб и се унесе в дълбок сън.

Събуди се със стряскане известно време по-късно.

Рязко седна с ръка върху оръжието.

Стрелба в нощта — ето какво го беше събудило. Този път обаче не бяха пистолетни изстрели. А характерният трясък на „дългучи“ — автомати.

Погледна към Раф, който също беше напълно буден.

— Какво става, по дяволите?

Раф сви рамене и кимна към Алонзо и Нарова.

— Ако стреляха по нас, вече да са ни предупредили.

— Май духовете в Додж са приповдигнати.

— Град на купоните. — Раф изгледа Йегер. Не ми прилича на място, на което Камлер ще тръгне да прави ИЯУ.

— На кого го казваш.

— Пък няма и следа от него или от хората му.

— Така е. — Йегер замълча за момент. — Знаеш ли, приятел, има само един начин да проверим. Ще се наложи да прибегнем до РБР.

РБР на езика на САС означаваше разузнаване от близко разстояние. Да доближиш врага толкова, че да можеш да го наплюеш в лицето.

— Ще направим РБР — продължи Йегер. — Ако открием Камлер или негови хора, започваме с взривовете и превръщаме това място в димяща дупка.

Раф кимна.

— Съгласен. Но това е за теб и за руската ти приятелка. Падате си по тези неща. Пък и можете да се криете по-добре от мен и Алонзо.

— Има логика. Вие няма да се сдържите да не се напъхате в най-близкия бордей или сбиване.

— Харесвам такива градове. — Раф се усмихна и белите му зъби блеснаха в мрака. — Видя ли рововете? Дето минават от края на поляната до центъра?

— Да. Защо?

Виждат ми се подходящи за подход.

— Какво мислиш, че са? Окопи?

— Не. По-скоро канали.

Йегер потръпна.

— Супер. Поредното нощно пълзене в отходна яма в джунглата...

Легна си отново. Утрешният ден се очертаваше да бъде дълъг.

32.

В късния следобед на втория ден Йегер и екипът му се спуснаха обратно по склона и тръгнаха на север. Бяха наблюдавали внимателно Додж през цялото време, но от Камлер и хората му нямаше и следа, което правеше РБР наложително.

Заобиколиха досегашната си позиция на билото, докато не се озоваха само на 250 метра от Додж. Там складираха раниците си, като ги скриха в гъсталаците на място, което бързо можеха да открият. Всеки си приготви индивидуален сак с неща от първа необходимост — медицински пакет, храна за двацет и четири часа, батерии и резервни муниции, — който можеха да грабнат и да се ометат при нужда.

След това Йегер и Нарова се заеха да мажат откритата си кожа с кал. След като приключиха с импровизирания камуфлаж, двамата застанаха един срещу друг и се огледаха внимателно. Тя беше само два и половина сантиметра по-ниска от него и му беше лесно да забележи дали не е пропуснала някое място. Докато я проверяваше, Йегер неволно срещна погледа ѝ.

Сините като лед очи на Нарова бяха напълно лишени от каквато и да било емоция — вълнение, трепет, какво остава за страх. Предстоеше им да навлязат в сърцето на територията на наркобандата и едно залавяне щеше да означава цял нов свят от ужас и болка.

Всъщност щеше да е много по-добре да не позволят да бъдат заловени. Да запазят един последен куршум за себе си.

Но всичко това сякаш изобщо не смущаваше Нарова.

Ако не я познаваше, Йегер щеше да си помисли, че е изпаднала в шок и се е вцепенила. Но той вече я беше виждал такава — изпълнена с такова невъзмутимо спокойствие, че направо да се зачудиш дали е с всичкия си. А после за миг се превръщаше в мълниеносен убиец, сякаш някой е натиснал копче в главата ѝ.

Беше смахнато. Но Нарова си беше такава. И Раф беше прав — тя бе идеалният партньор за РБР.

Направиха последна проверка на екипировката, за да се уверят, че нищо няма да дрънчи, докато се движат. Всичко, което заплашваше да издаде и най-малък шум, беше грижливо увито в маскировъчно тиксо.

Така двамата можеха да се промъкват безшумно като пантери.

Накрая се разбраха за ключови думи при напечени случаи. Ако някой от двамата бъдеше заловен или принуден да установи контакт, трябваше да включат в съобщенията си някаква невинна на вид фраза. Иначе, с опряно в главата дуло щяха да бъдат принудени да викат за помощ и да вкарат всички в капана.

След като уточниха и това, Йегер даде знак да започват. Следобедните сенки се бяха удължили. Всички знаеха плана. РБР трябваше да се проведе колкото се може по-тихо, без нито една дума и единствено с използването на знаци.

Безшумни като призраци, четиримата тръгнаха между дърветата. Стигнаха до определената точка на сто метра от покрайнините на Додж — мястото на Раф, който щеше да ги прикрива.

Докато пълзяха към разчистения участък, Йегер развиваше след себе си макара. Това беше застраховката им — така той и Нарова можеха да се върнат при позицията на Раф, като се движат в пълна тишина и мрак.

Звучите и гледките от наркобазата започнаха да достигат до тях — ивици светлина, боботене на генератори, латиноритми, гърмящи нестройно през дърветата.

Алонзо зае позиция в самия неравен край на джунглата. Той беше тук поради две причини. Първо, да им осигури поддържащ огън, ако нещо се оплеска. И второ, да играе ролята на ориентир за Нарова и Йегер към мястото, от което можеха да продължат по нишката обратно до Раф.

Йегер водеше приведен, следван от Нарова на няколко крачки зад него. Промъкнаха се на един-два метра на откритото и се отпуснаха на коляно, напълно неподвижни. Трябваше да изчакат, докато очите им свикнат с промяната в светлината — от мрака на джунглата сега се намираха във външния обхват на импровизираното улично осветление на Додж Сити.

Пред тях се простираше неравен терен с изгорели пънове и високи до кръста храсти. Купчини наскоро отсечена растителност

съхнеха на слънцето, за да бъдат запалени по-късно. От дългия си опит Йегер знаеше, че редовното почистване и горене бяха единственият начин теренът да се поддържа чист от настъпването на джунглата.

След като очите му свикнаха, той се обърна наляво и се запромъква покрай храсталаците, като броеше крачките с левия си крак. След около минута намери онова, което търсеше, и отново се отпусна на коляно. Нарова последва примера му, щом стигна до него.

Той кимна към масивното сухо дърво отляво, което беше сребристо на лунната светлина. Цялото беше увито с лиани, дебели колкото бедро.

— Добре, това е основният ни репер.

— Ясно. Сто и четиресет крачки.

— Сто и четиресет — потвърди Йегер. — Стигнем ли тук, имаме сто и четиресет крачки на север до Алонзо.

Определянето на основен репер беше жизненоважно. Алонзо бе тъмна фигура, приклепнала сред дърветата. Никога нямаше да го открият без някакъв ясен ориентир, който да ги отведе до точната му позиция.

Йегер продължи от сухото дърво на юг към мястото, където канавките трябваше да достигат гората. Светлините на Додж хвърляха неестествен ореол в нотното небе.

До тях достигна звук. Буен дрезгав смях. Песен. Вой на скутер, носещ се по близката черна улица.

Йегер усещаше как напрежението му расте, докато продължаваха напред през открития терен. Приливът на адреналин. Невероятното изостряне на сетивата.

Част от него обожаваше всичко това, докато долавяше опасността между сенките. Но той нямаше никакви илюзии по въпроса с какво са се захванали с Нарова.

Бяха само двамата срещу няколкостотин въоръжени мъже на Ел Падре. Анархистична наркомафия в страна, в която цареше хаотично беззаконие.

Човек едва ли можеше да има по-лош враг.

33.

Да умреш е далеч за предпочитане, отколкото да те заловят, помисли си Йегер. Макар че да се измъкне жив и да се върне при Люк и Саймън щеше да е безкрайно по-добре. Ако го заловяха жив, щяха да изтезават тялото и душата му, докато не започне да моли за собствената си смърт.

Колкото до Нарова...

Йегер осъзна, че изпитва странни покровителствени чувства към нея. Не би могъл да допусне нещо да се случи с тази невероятна и същевременно вбесяваща жена. Въпреки всичко в нея имаше нещо омагьосващо — нещо, което будеше у него желание да разбие студената ѝ като лед черупка.

Хрумна му мисъл — колкото ужасяваща, толкова и мрачна. Ако заловят Нарова, би ли я застрелял лично? Просто не знаеше. Можеше единствено да се отдаде изцяло на мисията, със стопроцентово съсредоточаване.

Откриването на отходната клоака беше жизненоважно.

По принцип тя трябваше да се намира само на няколко стъпки пред тях. Йегер се отпусна на коляно и се обърна към Нарова. Погледите им се срещнаха в мрака. Не беше нужно да говорят. Изражението ѝ отразяваше онова, което чувстваше самият той. „Това е кошмар, но нали точно затова дойдохме. Просто го направи“.

Обърнаха се към централната част на базата и започнаха да наблюдават. Наблюдателността беше съществена. Клечаха рамо до рамо, неподвижни като скали и абсолютно съсредоточени.

Краката и гърбът на Йегер бяха мокри от пот, но най-лошо от всичко бяха комарите. Направо го изяждаха жив. Нямахше какво да направи по въпроса. Всяко рязко движение щеше да ги издаде. Ръкомахането по облак бръмчащи хапещи насекоми най-вероятно щеше да предизвика дъжд от куршуми.

— На два часа — изсъска Нарова. — Кола. Включени фарове.

— Видях.

По главната улица се носеше пикап с включени светлини. Това трябваше да означава нещо. Но какво? Дали сигнал за готовност, когато е забелязан противник? Или шофьорът просто даваше знак, че на летището трябва да се пратят още товари кокаин?

Нямаше начин да разберат.

Продължиха да наблюдават.

Безмълвно.

Свиренето на цикади отекваше оглушително в ушите на Йегер. То играеше ролята на басов ритъм за сърцето на Додж — пулса на латинопарчетата, които гърмяха все по-страстно от най-близкия бар.

— На единайсет часа — изсъска Нарова. — Пистата. Движение.

Йегер завъртя очи натам. И наистина, група мъже се мотаеше от едната страна на отъпканата писта. Преброи трийсетина, всички въоръжени. Въпросът беше защо са там? Да подготвят поредния полет или да се качат на пикапите и да се понесат след Йегер и хората му?

Не можеше да повярва, че са ги забелязали, но беше жизненоважно да са готови. Провалиш ли подготовката, подготвяш провала си.

Йегер даде знак на Нарова да тръгват. Ниско приведен, той се обърна на север и се запромъкна към тъмното сърце на Додж. Най-близките сгради бяха на не повече от петнайсет метра от тях. Всяко негово сетиво беше насочено навън, нащрек за евентуална заплаха.

И в резултат на това едва не се търкулна в канавката.

Запази равновесие в последния момент, после предпазливо премести крак напред с бавните, изчислени движения на хищник. Пред него зейна тъмен ров, широк може би метър и половина. Погледна бързо по дължината му — минаваше по права линия направо към сърцето на Додж.

Както беше казал Раф, идеално прикритие за РБР.

Две неща поразиха Йегер. Първо, миризмата. Ноздрите му трепнаха — някакъв химикал, смесен с острата воня на застояла вода и човешки изпражнения. Второ, липсата на отражение. Неподвижната вода обикновено отразява луната, звездите или уличното осветление. Тук нямаше нищо. Ровът явно беше покрит с дебел слой мръсотия.

Йегер извади лек памучен шал с жълто-кафяв цвят, който беше взел специално за целта. На една мисия в Афганистан през 2001 г.

отрядът му от САС беше натоварен със задачата да отвлече много важна клечка от силно охраняван лагер. Същинска крепост.

Трябваше да влязат по начин, който напълно да изненада отбраната. Като капитан, командващ планински отряд D, Йегер беше избрал най-добрата според него възможност — един канал, открита канавка, която минаваше под една от стените и се изливаше в близката река. Момчетата не му бяха благодарили за избора.

Преди да влязат, всички си бяха увидели лицата в куфии — традиционните арабски кърпи за глава. Помогнаха им да филтрират донякъде вонята. Сега двамата с Нарова направиха същото. Когато бяха готови, само очите им се показваха между ивиците плат.

Без нито дума Йегер се обърна, подпря се на ръба на рова и се спусна в него.

34.

Пълзенето в канавката беше гадно занимание дори по стандартите на Йегер.

През повечето време се бореше с инстинктивното даване; по вонящата повърхност се поклащаха и съскаха разни *неща*. Имаше и добра страна — пълнежът на рова беше толкова токсичен, че нищо не би се осмелило да влезе в него.

Йегер не искаше да мисли какво причинява дългото киснене тук на него и Нарова. Сигурно щяха да им пораснат допълнителни глави. Но друг начин нямаше.

Реши, че ровът най-вероятно изпълнява две функции — на основен отходен канал на Додж Сити и на място, където рафинериите на кока изхвърляха използваните химикали. Макар че водата беше застояла, каналът явно имаше някакво устие, от което токсичните боклуци се изливаха в джунглата.

Ала точно сега сетивата му бяха насочени в съвсем друга посока.

Сантиметър по сантиметър той надигна глава към ръба на рова. Шумът беше оглушителен — отдясно от баровете гърмяха латино ритми. Направо усещаше как звуковите вълни пулсират през лайнната вода.

Докато надничаше над рова, той усети Нарова непосредствено до себе си. Две глави се подадоха навън, два чифта очи блеснаха зад дулата на оръжията. Всеки от тях избра дъга от сто и осемдесет градуса, която да огледа.

Нямаше съмнение — бяха успели да проникнат в самото сърце на крепостта на Ел Падре. От всички страни бяха заобиколени от звуците, гледките и миризмите на това място.

Трябваше им почти час, за да стигнат дотук; приближаваше полунощ и в Додж беше оживено. Силен пиянски смях се носеше над канала. Тълпи обикаляха от бар на бар. Примигваха крещящи неонов светлини. Ръмжаха двигатели и ревяха клаксони от минаващите пикапи.

Йегер и Нарова коментираха шепнешком онова, което виждаха.

— Склад, на девет часа, сто метра — отбеляза Нарова. От лявата ѝ страна се намираше една от големите сгради, за които бяха решили, че са кокаинови рафинерии. — Един пикап с картечница спира пред него. Шестима души в каросерията.

— Оръжия?

— Автомати. И шестимата.

Йегер огледа своята дъга от сто и осемдесет градуса. Откъде да започне, по дяволите? На Нарова ѝ се беше паднала по-лесна задача — тя гледаше на юг, към складовете и пистата. А той беше обърнат на север, към хаотичното пиянско и друсано сърце на Додж.

Най-близкият бар се намираше на трийсетина метра от тях. Представляваше ламаринена постройка и на покрива ѝ бяха завинтени тонколони, от които гърмеше латино музика. Неоновият знак с формата на бирена бутилка пулсираше с ритъма на генератора, силата на тока съвпаднаше с бученето на мотора.

Тълпата отпред се люшкаше в такт с музиката. Състоеше се почти изцяло от мъже; всички държаха бирени бутилки, като повечето бяха и въоръжени. От стъпалата пред входа някаква жена в много къса рокля им викаше предизвикателно. Йегер реши, че се опитва да си намери клиент.

Канеше се да съобщи всичко това на Нарова, когато проехтяха изстрели. Йегер моментално се сниши, а умът му се зае да обработва чутото. Бавно летящи куршуми, със сигурност 9-милиметрови. Пистолет. Кое то най-вероятно означаваше неприятности при бара. И наистина, последва серия тъпи удари и гневни викове — бандитите се бяха сбили здравата.

Йегер отново вдигна глава и погледна към сцената.

— Сбиване в бара на четири часа. Сигурно си се досетила. Плюс приближаващ пикап с нещо като местна полиция. И...

Прогърмяха още изстрели. Йегер отново се сниши и замръзна с лице в калта. Този път стрелбата беше от автомат. Най-вероятно АК-47. Бяха прозвучали близко и лично. Единственото, което можеше да направи сега, беше да остане абсолютно неподвижен и да разчита на слуха си, за да разбере какво става.

Откъм бара се чува заповеднически викове, подчертани с тъпите удари на приклад по тяло. Съдейки по всичко, сбиването беше рязко

прекъснато.

Йегер леко надигна глава и изтри мръсотията от очите си с опакото на дланта.

Отсъствие на нормалност, напомни си той. Нищо от това, което виждаше, не беше необичайно за една нормална нощ в Додж. И слава богу. Това означаваше, че по всяка вероятност са останали незабелязани.

Той погледна към Нарова.

— Предупредителни изстрели?

— Най-вероятно.

„Служителите на реда“ в Додж явно бяха сложили край на сбиването. При това с рекордна бързина. Явно Ел Падре не беше склонен да търпи сериозни кавги, което може би означаваше, че тази нощ се прави някакъв важен бизнес.

Нарова продължи с коментара си — мъжете от пикапа бяха слезли и други заеха местата им. Двама застанаха на пост пред голямата плъзгаща се врата на сградата, която беше леко отворена и през процепа струеше светлина. Останалите влязоха вътре. Явно сменяха охраната.

Отляво на Нарова групата все още беше заета с нещо на пистата. Додж, изглежда, беше разделен на две категории дейност. От една страна, нарко работниците, които не бяха на работа, купонясваха сериозно. От друга, онези на смяна се занимаваха с основната работа по рафиниране и трафик на дрогата.

В частта със складовете витаеше работна атмосфера — усещане за някаква мрачна целенасоченост.

Сякаш в потвърждение на това пистата внезапно оживя. Тъмни фигури тичаха по дължината ѝ и палеха осветлението — метални кошници, пълни с пропити с парафин парцали. Драсваш им клечката и готово, получаваш импровизирани насочващи светлини.

Секунди по-късно се появи самолет. Латиномузиката, която се носеше над рова, беше толкова силна, че Йегер и Нарова почти не го чува, преди тъмният му силует да се сниши и да кацне с подскачане на пръстта.

Лекият самолет — „Туин Отър“, доколкото можеха да преценят — спря пред склада. При задните му люкове се събраха мъже и

започнаха трескаво да разтоварват — най-вероятно сурова паста кока — и да товарят готова продукция от склада.

Цялата операция продължи десетина минути. Всичко вървеше гладко като по часовник. Но когато бяха почти приключили, един от носачите изпусна торба рафиниран кокаин, тя се скъса и съдържанието ѝ се разпиля по земята. Докато злополучният работник се навеждаше да го събере, някакъв глас закрепця диво и от сенките се появи фигура с мачете в ръка, заобиколена от антураж бодигардове. Без изобщо да спира, той замахна с жестокото острие. Човекът, който беше изпуснал кокаина, нададе смразяващ кръвта писък и се преви, като виеше от болка. Нанеслият удара не се спря, а започна да го рита и тъпче.

Йегер гледаше сцената с растящо безпокойство.

— Ел Падре — прошепна той на Нарова. — Гаден шибаняк, точно както се казваше в инструктажа.

Минута по-късно самолетът излезе на пистата и отново се издигна във въздуха, като направи рязък завой. Силуетът му още не беше изчезнал в нощта, когато насочващите светлини по пистата угаснаха.

Гладко и точно. Така се правеше бизнес в Додж.

А кокаинът си беше сериозен бизнес.

35.

Едно нещо изненада Йегер. Никой не си беше направил труда да провери дали разтоварената стока е наистина сурова кока и дали натоварената е истински кокаин. Но и защо да го правят? Ако доставчикът на Ел Падре се опиташе да му изиграе номер, нямаше да остане още дълго жив.

Така работеше тази система. Разполагащите с милиарди наркобарони имаха дълги ръце. Това беше система, основана не на взаимно доверие, а на взаимен страх. Оплескаш ли нещо, умираш. Както и най-вероятно повечето ти близки. Известно беше, че такива като Ел Падре затриваха цели семейства, включително новородени, за да предадат ясно посланието си.

Додж Сити беше първокласна нарко операция, в това нямаше съмнение. Но дали Камлер и хората му бяха тук? Йегер не беше видял никакъв признак, че това е мястото, на което най-големият му враг замисля мрачните си машинации.

Имаше само един начин да разбере със сигурност — да приближат още повече. Йегер погледна към Нарова над вонящата вода.

— Трябва да погледнем отблизо склада — прошепна той. — За да сме сигурни.

Тя кимна.

— Отивам.

Йегер понечи да възрази, но погледът ѝ го накара да си затрае. Преди време се бяха озовали в подобна ситуация в Африка. Трябваше да влязат в лагер на браконieri, ловуващи слонове. Трудна задача. Нарова беше настояла тя да го направи, защото можеше да се движи по-незабележимо. Същият аргумент беше в сила и сега.

Тя му подаде автомата си.

— Прикривай ме.

С тези думи загреба шепя воняща тиня от стената на рова, размаза я по лицето и ръцете си като допълнителен камуфлаж, изпъзля нагоре и изчезна. Мракът буквално я погълна.

Доколкото можеше, Йегер следеше придвижването ѝ с оръжието си. Това далеч не беше лесна работа. Неведнъж я губеше, докато се промъкваше напред, безшумна като призрак. Накрая зърна някаква потъмня сянка, лепната за стената на най-близкия склад на сто метра от него.

За миг главата на Нарова се очерта на ивицата светлина, струяща от сградата. Йегер си представи как погледът ѝ бързо обхваща вътрешността на склада. И в следващия момент тя отново изчезна.

Вече я изгуби напълно. Тя се движеше на запад покрай гъстите храсталаци от двете страни на пистата. Така можеше да стигне до втория склад на двеста метра от Йегер.

За момент той се запита какво ли би направил, ако види как я обкръжават или залавят.

Щеше ли да се хвърли напред, сипейки куршуми?

Какъв друг избор имаше?

Така или иначе, мисията щеше да бъде самоубийствена.

Погледът му не се откъсваше от отдалечената ниска сграда, очертаваща се на фона на осветеното от луната небе. Стори му се, че вижда движение силует, промъкващ се покрай най-близката стена. Нарова трябваше да е тя. Зърна за миг глава на фона на прозорец. „Добро момиче — почти приключи“.

Но после пръстите му около оръжието се стегнаха. Нарова беше успяла да отвори прозореца и миг по-късно се вмъкна вътре. Докато чакаше със затаен дъх да я види как излиза, Йегер зърна друга фигура, вървяща към нейната страна на сградата. Мъжът се движеше с отегчената походка на човек, който очаква края на поредната дълга нощна смяна.

Йегер го следеше през мерника си. Ако се наложеше да открие огън, прикритието им отиваше на кино. Трябваше да се сдържа, докато не бъдат изчерпани всички други възможности. С крайчеца на окото си видя как Нарова се измъква през прозореца. Може би пазачът нямаше да я забележи.

Тя се стопа в сенките и изчезна от погледа на Йегер.

Внезапно стройна фигура се надигна зад пазача и една ръка стисна гърлото му, пресичайки всяка възможност да извика. Другата ръка се вдигна и заби нож надолу през ключицата на мъжа направо в сърцето му.

Йегер познаваше добре това движение. Жертвата щеше да е мъртва след секунди. Загледа как Нарова отпусна тялото на земята и го завлече в храсталаците.

Две минути по-късно тя се върна и се плъзна в рова като окървавена змиорка. Пазачът беше кървил обилно, в това нямаше съмнение.

— Да се махаме — оформи с уста тя.

Йегер кимна. Времето им изтичаше. А и сега трябваше да вземат предвид и мъртвия пазач. Ако откриеха тялото му, преди Нарова и Йегер да стигнат до джунглата, щеше да настане истински ад.

Нарова го погледна за момент, после бръкна в раницата си.

— Намерих това — каза тя и му подаде книга в кафява кожена подвързия. На корицата ѝ беше написано на испански *Registro de Vuelo*. Журналът за полети на „Лос Ниньос“.

Йегер поклати изумено глава.

— Страхотно. Добре, а сега да се пръждосваме оттук.

Той се обърна в посоката, откъдето бяха дошли, сниши се във вонящата вода и тръгна с насочен напред автомат.

Повечето РБР се оплескваха, когато провеждащите ги бързаха с оттеглянето.

Докато пълзеше бавно и равномерно, Йегер се запита за момент дали Нарова е изпитала някакво съчувствие към човека, когото току-що беше убила. Нямаше признаци за подобно нещо. Типично за нея — когато трябваше да убива, тя го правеше без капка колебание или съжаление.

Споходи го друга мисъл. Шокира го нещо, което може би всички бяха пропуснали. Най-добрият начин да разбият мрежата на Камлер беше, като се изправят открито срещу нея тук, в Додж.

В известен смисъл така беше от самото начало, но му беше необходимо това пълзене през лайната, за да го осъзнае. Щеше да сподели мислите си с Нарова и останалите, но едва след като се разкарат оттук.

И колкото и да не му се искаше, оставаха им още цели двацет минути пълзене.

Случват се лайняни работи, иронично си помисли той. Но щеше да настъпи и неговият момент.

А тази мисия — тя тепърва започваше.

36.

Преходът към зоната за кацане мина значително по-бързо от пътя на идване. Спряха при първата изпречила им се река, за да могат Йегер и Нарова да се почистят от кръвта и вонящата тиня на рова, но иначе се движеха сравнително бързо. Носеха по-малко товар и бяха по-привикнали с джунглата.

Освен това духовете им бяха приповдигнати от успешното РБР. Да проникнат в самото сърце на подобно място и да се измъкнат незабелязани и невредими изискваше сериозни умения и дързост.

Дори да бяха открили работата на Нарова с ножа, това така и не пролича, докато се отдалечаваха от Додж.

Пристигнаха на поляната цял час преди хеликоптерът да дойде да ги вземе. Докато чакаха скрити. Нарова извади от раницата си дневника на полетите. Прелисти страниците, като спираше на някои ключови записи. Колкото и да се възхищаваше на съсредоточеността ѝ след подобна изтощителна мисия, Йегер също изгаряше от нетърпение да научи какво ще разкрие дневникът.

— Е, какво имаме? — настоятелно попита той.

Нарова го погледна.

Трябва да го проуча по-подробно, но две неща се открояват веднага. Първо, полетът от Молдова не приключва в Додж. Каца тук само за презареждане и толкова. Не е съвсем ясно накъде продължава след това.

— Значи ловът на Камлер далеч не е приключил. — Беше очевидно, но Йегер изпитваше нужда да го каже на глас.

— Именно — потвърди Нарова. — И второ, изглежда е имало три предишни полета през Додж, всички по нареждане на Камлер. Ако и те са били натоварени с уран. Камлер е по-напред в играта, отколкото сме допускали.

— Добра работа — обади се Алонзо. — Това променя играта. Абсолютно я променя. Обаче направо ми изкарва акъла...

Дневникът на полетите беше разтревожил всички. Откриването на трите предишни полета засили чувството за неотложност на мисията. Беше като цъкаща бомба със закъснител. Но в същото време задействаше и още нещо, основано на вдъхновението, което Йегер беше получил, докато пълзяха от Додж към джунглата. Той имаше засилващо се усещане как могат да използват всичко научено срещу Камлер. И се зае да обясни на останалите.

— Това е част от фолклора на САС. Бейрут, седемдесет и шеста. САС били пратени на тайна операция. Четох го навремето в една страхотна книга. И смятам, че можем да използваме нещо подобно.

Нарова го изгледа подозрително.

— Ти? Чел си книга?

— Книга? — като ехо повтори Раф.

— Да, книга — потвърди Йегер. — Не се изненадвайте толкова.

Раф поклати с отвращение глава.

— Проклетите фуражки и техните книги.

Алонзо се ухили. Макар да не схващаше напълно британското чувство за хумор, нямаше как да не го намери за забавно. Стига да не беше насочено към него.

— И какво пишеше в книгата? — предизвикателно попита Нарова. — И какво я прави така важна сега?

— Книгата се нарича „Златна кобра“. Отряд на САС е пратен в Бейрут да прибере важни документи от банков трезор. Ливан е огромна военна зона, в столицата цари пълен хаос. САС проникват в трезора, но заедно с документите откриват куп златни кюлчета.

Йегер видя, че вече е привлякъл сериозно вниманието им. САС и епичен банков обир — какво да не му харесаш?

— Решили да откъснат и златото покрай документите. Малко свободна инициатива. Знаем, че обирът се е състоял. Факт. Записан е в „Гинес“. „Британска банка в Близкия изток — най-големият обир в света на кюлчета, възлизащи на около сто и петдесет милиона днешни пари“.

— И какво? — попита Раф. — Всеки е чувал истории за Полка и тъмните му изкуства. Ще ми се всички да бяха верни. — Той замълча за момент. — Всъщност, иска ми се да съм участвал в тях.

Йегер се разсмя.

— При изтеглянето били принудени да скрият златото. Минали десет години, преди да се върнат да го приберат. Знаели, че веднага щом стъпят в Ливан, лошите — терористите — ще им скочат. Осъзнали, че им трябва примамка. Троянски кон.

— И къде са скрили златото? — поинтересува се Раф.

— Изхвърлили го в морето. Не че това е най-важното в историята. — Йегер вече не можеше да скрие възбудата си. — Волфрам. Всички сте чували за него, нали? Един от най-тежките метали, познати на човека. Използва се в противобункерни бомби и други такива. Освен това има горе-долу същата атомна маса като златото.

Раф скрита подметката на Йегер.

— Давай по същество.

— Направили примамка. Позлатени кюлчета волфрам. Приличали на златни. Тежали на практика колкото златото. Дори миришели като злато. Оставили терористите да заграбят примамката и да я отнесат в лагера си. В примамката имало скрит експлозив. Когато плячката стигнала в базата на лошите, някой натиснал копче и бум. Волфрамът се взривил като огромна осколочна бомба и помлял всичко.

— Хубава история — ледено рече Нарова. — Но какво общо има тя с тази мисия?

Йегер я погледна.

— Високообогатеният уран е най-тежкият естествено срещащ се елемент. Атомното му тегло е много близко до това на златото. Или на волфрама, ако искаш... Така че ето го плана: *подменяме товара*. Заместваме урана с подобно изглеждащ волфрам. Със силен експлозив в центъра, готов да се задейства.

Нарова поклати отчаяно глава.

— Това ли е страхотната ти идея? Затова ли ни разказа тази тъпа история? *Schwachkopf*.

— И какво? Какъв точно ти е проблемът?

— Първо, как ще подмениш товара, когато уранът се доставя от молдовската мафия със самолет на източноевропейски търговци на оръжие?

— И второ?

— Какъв е смисълът? Не смятаме, че Додж е крайната дестинация на пратката, особено след като намерихме това. — Нарова

размаха дневника. — Додж е наркобаза от до. РБР го доказа. С какво унищожаването ѝ ще ни помогне да се доберем до Камлер? Планът ти е абсолютно идиотски.

— Първо на втория въпрос — каза Йегер. Беше свикнал с избухванията на Нарова. Повечето от тях не бяха лични и злонамерени. — Примамката ще има проследяващо устройство. Не я взривяваме при пристигането ѝ в Додж. Следим я и тя ни завежда при Камлер.

— А подмяната? — предизвикателно попита Нарова. — Как може да стане тя?

Вместо отговор Йегер се обърна към Алонзо.

— Да си участвал в мисии на АБН^[1]?

Алонзо поклати глава.

— АБН? Нещастни каубои. По принцип гледахме да стоим подалеч от тях.

— Ние явно сме били лишени от този лукс. Йегер замълча за момент. — Преди няколко години участвах в операция на АБН. В Тексас. В пущинака. Трафиканти прекарваха наркотици до малка писта наред нищото. В онази част на Тексас всяка ферма си има писта.

— Така е — потвърди Алонзо. — Наред с тексаския флаг и хамбар, пълен с консерви боб и автомати.

— В общи линии, да. Както и да е, АБН разбраха за пратката. В нощта на полета заглушиха честотата на трафикантите и насочващите светлини на пистата. Пуснаха свое радио на малко по-различна честота и осветиха съседна писта. Пилотът изгуби контакт с наркобандитите и започна да проверява честотите. Намери сигнала на АБН и установи контакт с тях.

Йегер погледна слушателите си и се зачуди дали се досещат какво предстои.

— Пилотът намери пистата на АБН и кацна. Пипнаха него, екипажа, самолета и най-чист кокаин на стойност няколкостотин милиона долара. Операцията се наричаше „Ангелски прах“. И влезе в анализите на АБН.

— И какво? — обади се заядливо Нарова. Ние не искаме да пипнем пратката. Сам го каза — искаме тя да ни отведе при Камлер.

— Добре, тогава да мислим в подобна посока предложи Йегер. — Представете си, че направим същото с полета от Молдова. Видяхте пистата на полковник Евандро „Станция 15“. Нощем със запалени

прожектори нищо не я издава като военна или различна от пистата на Додж. Полковникът обича нещата да стоят така, без да се набива на очи.

Прилъгваме самолета да кацне на „Станция 15“ продължи той. — Тя се намира до самата граница и с добър радиооператор насочваме пилота към нея. Полковникът и хората му се представят за наркобандити и разтоварват стоката. Вкарват я в един от хангарите. После казват на пилота, че е станала някаква грешка. Очаквали да намерят сурова кока, а вместо това получили куп безумно тежък метал. Изкарват пратката от хангара и я товарят обратно — само че са направили смяната. Пилотът и хората му са руснаци, които просто искат да си свършат работата, без да бъдат отвлечени и сварени живи. Пилотът решава, че е кацнал на погрешната писта. Ако Ел Падре разбере, с него е свършено. „Наркобандитите“ го съветват да излита с пълна скорост към Додж. Самолетът излита. Ние вече сме освободили честотата на Ел Падре. Господин Насраният от страх руски пилот лети към Додж. Няма да каже нито дума за случилото се поради очевидни причини. Измисля някаква дивотия, че е изгубил сигнала и е кръжал, откъдето е и забавянето. Подмяната е налице. Никой нищо не разбира.

Йегер изглежда останалите един по един с блеснали от възбуда очи.

— Това е нашата версия на операция „Ангелски прах“.

[1] Администрация за борба с наркотиците (САЩ). — Б.пр. ↑

37.

— Ами джипиесът му? — възрази Нарова. — Пилотът ще разбере, че е бил прилъган да кацне на погрешна писта.

— Лесна работа — намеси се Алонзо. — Американските военни са се погрижили всяка цивилна джипиес система да може да бъде изключена. Логиката е, че ако някоя страна или терористична групировка оборудва ракета с такава система за насочване, трябва да можем да я спрем. И затова изключваме джипиеса.

— Други възражения? — попита Йегер. — И по-бързо, защото хеликоптерът идва.

— Как ти хрумна това, мамка му? — попита Раф. — Така де... Господи, гениално е.

— Това е въпрос, а не възражение по същество. Йегер се ухили и зъбите му блеснаха на фона на мърлявото му лице.

Раф изсумтя.

— Добре, да видим. Явно знаеш адски много за онова ливанско злато. Ако успеем да се измъкнем от тази лайняна буря, искам да разбера как да сложим ръка на част от него?

Йегер се разсмя.

— Дадено.

— Но ще се съгласи ли изобщо полковник Евандро с плана? — попита Алонзо. Идеята все пак си е доста смахната.

— Дали ще се съгласи? — възкликна Йегер. — Не познаваш полковника. Направо ще се удари от възторг в тавана. — Той пусна още една вълча усмивка. — Иска да пипне Камлер не по-малко от всеки друг. Освен това момчетата му ги бива. Напълно са в състояние да свършат работа.

— Кой ще приготви примамката? И как ще я вкара в страната? — Въпросите отново бяха на Алонзо. — А сроковете? Говорим за куп волфрам, оформен на блокчета и маскиран като уран с шибан „Семтекс“ експлозив в средата му...

— Даниел Брукс — отвърна Йегер. — Той е директорът на най-добрата разузнавателна агенция в света. Американският президент го слуша. За нула време ни уреди да дойдем тук. Брукс ще се погрижи за примамяката и начина на доставката ѝ. Напълно във възможностите му е.

— Предполагам — кимна Алонзо. — Ако някой може да го направи, той е човекът. Замълча за момент. Ами ако сме объркали всичко? Ако Камлер е в Додж и разбере за подмяната?

— Ако Камлер е в Додж, аз съм маймуна — изръмжа Раф. — Онова място е адска дупка. Няма начин да прави там бомбата си.

Всички се умълчаха.

Нарова наруши тишината.

— Не съм специалист, но доколкото разбирам, обогатеният волфрам и високообогатеният уран са изключително тежки сиви метали. Съмнявам се, че ще можете да ги различите, освен ако не проведете сериозни технически тестове. Освен това пратката трябва да е защитена с олово, за да не изтича радиация. Хората на Камлер едва ли ще тръгнат да махат оловния щит, за да проверят пратката наскоро в Додж.

Последва мълчание. Йегер вече чуваше в далечината звука на приближаващи ротори.

Хеликоптерът идваше.

— Това е още една причина никой да не провери пратката — изтъкна той. — Защото тук не работят така. Никой не проверява пратките сурова кока и кокаин. Защо ли? Защото ако някой реши да върти номера, умира. Между тези хора няма никакво доверие, но пък има адски много страх. С влиянието на Ел Падре, ако уранът не се окаже уран, молдовските мафиоти ще гризнат дървото.

Останалите закимаха.

— Повярвайте ми, може да се направи продължи той. — Представете си — ще накараме Камлер да посрещне с отворени обятия средството за собственото му унищожение...

— Хеликоптерът — прекъсна го Раф.

Като един четиримата метнаха раниците на гръб и излязоха, за да се махнат от джунглата...

И да пристъпят към приближаващата се буря.

38.

Професор Пак Вон Канджон вдигна пръчиците, които лежаха до компютъра му. Пред екрана прелетя муха. В лабораторията беше топло, а професорът трябваше да убие няколко минути, преди г-н Камлер да пристигне и пословичното лайно да уцели вентилатора.

Щракна с пръчиците във въздуха към мухата в опит да я хване и смачка. Старата китайска поговорка гласеше: „Който може да хване муха с пръчици, може всичко“. Професор Пак Вон Канджон не би отказал подобен късмет точно сега. Отново щракна нервно с пръчиците.

Запита се какво ли зловредно подреждане на звезди е имало в нощта, когато се е родил. Определено никой не заслужаваше късмет като неговия.

Беглец от пълния ужас и безумието на Северна Корея, той имаше чувството, че е служил цял живот на един побъркан на тема ядрено оръжие Славния лидер на Северна Корея, — само за да го смени с друг.

Разбира се, примамката бяха парите. Нима винаги не са те? Ако парите са добри, хората са способни да оправдаят едва ли не всичко.

В повечето случаи.

Отначало го обсипаха с богатства, които му се видяха като истинско чудо. Прекалено хубаво, за да откаже. А сега, както се казваше, беше нагазил прекалено навътре. Направо се давеше.

Построяване на импровизирано ядрено устройство — отначало това беше детска игра в сравнение със задачата, която беше натоварен да изпълни в ядрената програма на Северна Корея. Но после шефът му реши да промени нещата — да измени плана като акт на самопровъзгласен гений. Навярно в резултат на високомерие.

И тази промяна направи работата на професор Пак Вон Канджон много по-трудна.

Камлер беше добавил немислими неща в проекта. Професорът беше експерт по атомни оръжия, а не по атомна енергетика. Беше се

опитал да обясни разликата, но шефът му не пожела и да чуе. Не — или неговото, или да хваща пътя, а професор Канджон не си правеше илюзии за мрачния и кървав край, до който можеше да го отведе въпросният път.

Разбира се, на теория всичко изглеждаше много добре — удряш атомна електроцентрала, за да предизвикаш ядрена катастрофа. Чудесно на хартия. Ефектът на пружината. Използваш запасите уран на електроцентралата, които да умножат разрушителната мощ на взрива на ИЯУ, да не говорим за радиационното замърсяване. Увеличаваш рязко страха и броя на жертвите.

Професор Канджон нямаше много причини да скърби за предстоящите загуби на човешки живот, които несъмнено щяха да са неизчислими. Доколкото знаеше, мишена бяха онези, които се бяха подиграли и обезсилили неговата някога велика страна. Родината му. Защото в сърцето си професорът винаги щеше да си остане горд севернокореец.

Те се присмиваха открито на Славния ръководител на страната му, известен също и като Великия първи другар. Слънцето на комунистическото бъдеще и Баща на народа. Подигравателно го наричаха Дребосъка с ракетите. Ким Тлъст Трети и дори Ким Тлъст Тлъст Тлъст.

Е, това вбесяваше професор Канджон. Онези, които омаловажаваха така родината му, трябваше да си платят. Заслужаваха го.

Защо да помръдва пръст, за да ги спаси?

Да, идеята на шефа му беше хитра. Много хитра. На теория. На практика обаче нещата не ставаха по този начин, най-вече защото той, професор Канджон, беше оплескал изчисленията или поне беше сигурен, че го е направил.

Беше приел, че за да причини разтопяване на реактора на атомна електроцентрала в страна от Първия свят, трябва да преодолее същите предпазни мерки — щитове — като в стандартна севернокорейска централа.

Грешка. Всъщност бе необходим достатъчно високообогатен уран, който да мине през *два пъти* по-дебела защита, а това в общи линии изискваше два пъти по-голяма разрушителна мощ. Кое то пък означаваше не по двайсет килограма на устройство. О, не. По

четиресет. Сега професор Канджон смяташе, че е нужен четиресет килограмов заряд, за да предизвика разтопяване на реактора на атомна електроцентрала във Великобритания, Франция или САЩ.

Конкретните причини защо бяха изключително сложни. Прекалено сложни, за да ги обяснява на шефа си. Трябва цял живот да си се занимавал с ядрена физика, за да започнеш да разбираш сложните теореми, които се използват тук. А ето че всеки момент шефът му, г-н Ханк Камлер (беше се опитал да използва друго име, г-н Хелмут Крафт, но професор Канджон беше прекалено умен и отдавна се бе досетил за истинската му самоличност), щеше да влезе в лабораторията и да иска резултати.

Меко казано, професорът не очакваше с нетърпение тази среща. Щракна отново с пръчиците във въздуха. И отново пропусна.

Зад него бръмчаха гигантски 3D принтери. Равномерният им шум му действаше донякъде окуражаващо. Те изпълняваха цифровите планове, въведени от професор Канджон, и изграждаха пласт по пласт компонентите, необходими за смачкването на две десеткилограмови парчета високообогатен уран едно в друго.

Тъй като новите изчисления изискваха четиресет килограмово устройство, трябваше да промени съответно и принтерите. Не беше кой знае каква драма. Малко настройки тук и там, нищо повече.

Не промяната на компонентите тревожеше професора. А как ще обясни всичко на Камлер. В края на краищата, три двайсеткилограмови устройства вече бяха заминали и вероятно беше невъзможно да ги поиска обратно.

Беше изпитал раздразнението на работодателя си по-рано по телефона, когато се беше обадил, за да признае грешката си.

Как ли щеше да премине срещата очи в очи? Не смееше и да мисли за това.

Вратата зад него се отвори. Професор Канджон остави пръчиците. Така и не беше уловил своята муха.

Съдейки по стъпките, посетителят беше Камлер.

Завъртя се в стола си и се изправи малко несигурно.

Камлер се ухили.

Странно. Професорът се озова в небрано лозе.

— Не е нужно да ставате. — Камлер му отпрати крокодилска усмивка. Нужни му бяха свръхчовешки усилия да скрие яростта си, но

се справяше. На косъм. Беше готов на всичко в името на каузата. Моля, не се безпокойте, професоре — продължи той през зъби. — Искам да сте спокоен и на себе си, за да продължите работата си. Но трябва да изясним нещо всяко устройство се нуждае от два пъти повече уран, правилно ли съм разбрал?

— Точно така, господин... Крафт. Ужасно съжалявам, но новите изчисления...

Камлер махна нетърпеливо с ръка.

— Такива неща се случват при подобни високотехнологични начинания. Значи, ако са нужни по четиресет килограма на устройство, ще се наложи да използваме повече високообогатен уран от наличните запаси. Би трябвало да имаме достатъчно за свещените осем. — Той погледна професора. — Но разбира се, ще настоя да удвоите усилията си.

Професор Канджон се поклони сковано — приведе глава и рамене.

— Естествено, господин Крафт. Никога не бих дал по-малко от сто и един процента от себе си. Може би ще се наложи да преместя нещата си тук и да сия в лабораторията.

Камлер кимна отсечено.

— Това определено ще помогне на каузата. Времето ни притиска, както винаги. — Той погледна часовника си. — Днес е пети април. Остават двацет и пет дни. Не бива да излизаме от графика. Разбрахте ли ме?

Професор Канджон отново се поклони, този път по-ниско.

— Нищо няма да ни забави, господин Крафт, обещавам ви най-тържествено. Ще работя до припадък и машините няма да спрат нито за миг, за да постигнат тази велика и славна...

Но Камлер вече не го слушаше. Вече се беше обърнал и вървеше към вратата. Мозъкът му пресмяташе. Наличните количества високообогатен уран заедно с пратката от Колумбия би трябвало да им стигнат на косъм. Но севернокорейският професор трябваше да си плати, разбира се. Грешката му беше непостима и кучият син трябваше да страда. Може би щеше да натовари с тази задача Стив Джоунс. Точно така, Джоунс. Но първо нека Канджон да работи до припадък. Страхът щеше да го направи два пъти по-усърден.

Това бе едно от основните предимства да действаш на място като това, помисли си Камлер — има десетки безработни атомни физици на прага ти. Повечето от тях отчаяно търсеха изход и бяха готови да работят за трохи. И повечето — подобно на професор Канджон — изпитваха горчива неприязън към световните сили.

Неприязън, която Камлер бе повече от радостен да впрегне в своя полза.

39.

Докато излизаше през главния вход на лабораторията, Камлер попадна на изпълнение на наказание. Дребна женица беше завързана за стълб от едната страна на сградата. Огромен здравеняк обикаляше насам-натам около задържаната и ѝ нанасяше удари.

Дори от това разстояние Камлер чу характерното хрущене, когато удар от масивния юмрук счупи кост; жертвата беше със запушена уста и не бе в състояние да крещи. Камлер се усмихна одобрително. Не искаше никакви мъчителни писъци да безпокоят професора и екипа му. Да разстройват жизненоважната им работа. Но същевременно държеше наказанията да се извършват публично като предупреждение към онези, на които може да им мине през ума да навирят глави.

Комплексът представляваше в общи линии затворнически лагер. Никой не влизаше и не излизаше без изричното разрешение на Камлер. А за местните работници — корейци и китайци, — които правеха опити да избягат, трябваше да има последици. Спирачка.

За целта никой не можеше да се сравнява със Стив Джоунс.

Камлер гледаше как татуираното туловище на мъжа танцуваше около стълба и нанасяше удари като с ковашки чук. За Джоунс насилието беше форма на изкуство. Бруталността — религия. Никое пребиване не приличаше на някое предишно, поне Камлер мислеше така. Джоунс използваше всяко наказание като възможност да експериментира с друга техника, целяща да предизвика най-силна болка и най-големи поражения.

Екзекуторът дишаше тежко и от него се лееше пот. Но Камлер най-много бе поразен от очевидната му наслада от онова, което върши. Нямаше никакво място за спор, Джоунс беше животно, а това го правеше идеален за налагане на правилата. Никога не изглеждаше пощастлив от моментите, в които правеше това, с което се занимаваше и сега — да пребива до смърт жена.

Сред поробените китайци имаше няколко десетки жени, които работеха като прислужници, готвачки и чистачки. Явно една от тях беше нарушила правилата. Група местни работници беше принудена да гледа дивашкото наказание. Така Камлер можеше да е сигурен, че мълвата ще се разпространи бързо.

Джоунс спря и избърса потта от челото си. Вързаната фигура беше клюмнала до стълба, повече мъртва, отколкото жива. Камлер кимна одобрително.

Нямаше съмнение, методите на Стив Джоунс бяха груби, но ефективни.

Мина покрай насъбралите се. Не изпитваше абсолютно никакво съчувствие към жертвата или наблюдателите. Тъй като не бяха арийци, за него те се водеха подчовеци. Расово и интелектуално по-нисши от него. Годни единствено да бъдат работници и роби. Самото безочие, че някой от тях се осмелил да възразява или да се съпротивлява, го изумяваше.

— Добра работа — отбеляза той, когато Джоунс прекрати кървавото си занимание. — Няма нищо по-добро *pour décourager les autres*.

— Какво? — намръщи се Джоунс. — Това на френски ли беше? Не понасям френски. Като правило. Куп ядящи сирене пораженци, по мое мнение.

— Да обезкуражиш останалите — преведе Камлер. — Коментирах какъв чудесен пример даде! — Той кимна към работниците, облечени в изцапани и парцаливи комбинезони. Устните му се изкривиха. — На тях. На изметта. На заменимите.

Джоунс сви рамене.

— Такива като тях с лопата да ги ринеш. Един милиард шибаняци, доколкото знам.

Камлер се усмихна леко. Макар че от сърце одобряваше възгледите му, начинът, по който се изразяваше Джоунс, едва ли можеше да се нарече изтънчен. Но пък какво друго можеш да очакваш от един англичанин?

— Ще бъдат няколко милиарда по-малко, след като приключим — отбеляза Камлер. Не се сдържа и добави: — Нещо, което очаквам да видя с нетърпение, освен следващия бой за назидание. Имам

чувството, че Канджон ще се нуждае в близко бъдеще от подобно внимание...

Джоунс кимна мрачно.

— Нямам търпение.

Камлер продължи към квартирата си. Там щеше да се радва на съвсем различен тип компания от тази на Джоунс. Интелектуална. Образована. Културна. Която беше убедена също като него, че светът може да бъде спасен само ако по-голямата част от човечеството се подложи на изстребление.

Той влезе в кабинета си.

— Скъпа, имам добра и лоша новина. Коя предпочиташ да чуеш първо?

— Лошата — отговори женски глас от съседната стая.

— За разбиването на електроцентралите ще ни трябва четиресет килограмови устройства.

— А добрата?

— С две думи, всичко върви добре. Ще ни трябва малко късмет, но кога късметът е обръщан гръб на онези с вяра, постоянство и храброст?

— Значи ще орежем населението до малко по-търпим брой?

— Да. Ще премахнем чумата от света. И точно навреме, ако питаш мен.

— А семейството ми? Или поне онези, за които все още ме е грижа? Какво ще стане с тях?

— Ще имаш предостатъчно време да ги предупредиш, както ще сторим и всички ние. Ще се погрижим нашите близки — избраните — да не пострадат.

— Имам ли думата ти за това?

— Имам думата ми. — Камлер замълча за момент. — А сега да поговорим за „Фалкенхаген“. Каж ми пак какво научи за защитата им.

40.

Полковник Евандро беше затрупан с доброволци. Малко бяха онези, които предпочитаха да пропуснат ужилването. Нищо чудно, поне според Йегер — полковникът моментално застана на негова страна, след като Йегер сподели плана си.

На „Станция 15“ се заеха с поставянето на известна маскировка. Свалиха бразилския флаг, замазаха с боя някои очевидно военни означения и прибраха хеликоптерите „Супер Пума“ в отдалечен хангар. Полковникът изкара също и допълнителни прожектори, с които да осветява пристигналия самолет, докато маневрира и спира на пистата. По този начин пилотът щеше да бъде частично заслепен и шансовете да забележи нещо нередно намаляваха.

Не че полковник Евандро смяташе, че има нещо нередно.

Той стигна дотам, че дори нареди на инженерите от бригадата да изработят груби железни кошове на пръти, които да разположат покрай двете страни на пистата. Сега в тях пламтяха огънове — насочващи светлини — и придаваха допълнителна нотка на автентичност.

Питър Майлс се нуждаеше от малко повече убеждаване, но след като направи справка с историята — ливанското ужилване от бивши членове на СДС, явно остана доволен. Няколко разговора с Даниел Брукс, малко допълнително запознаване с науката и технологиите, и Майлс наистина започна да харесва идеята.

Излезе, че Нарова е права. Рафинираният волфрам и високообогатеният уран изглеждаха почти еднакво — безумно тежък сребристосив метал. Човек трябваше да е металург и да разполага със скъпо оборудване, за да различи двата метала, при това едва след като разглови оловния саркофаг, играещ ролята на радиационен щит.

Нямаше начин подобно нещо да се случи в Додж.

Решаващо значение обаче имаше сдобиването с досиетата на АБН за „Ангелски прах“. Операцията беше малко по-сложна и технически издържана от онова, което си спомняше Йегер, но в

основата си беше точно каквото им беше описал. След като се запозна с документите, Майлс застана изцяло на тяхна страна.

Брукс се ангажира да приготви фалшивата пратка, която хората на полковник Евандро щяха да подменят с пратката уран. В сърцето на някаква гора, в малък необозначен хангар някъде във Вирджиния (една от множеството тайни бази на ЦРУ) екип специалисти получи заповед да зареже всичко останало и да се съсредоточи изцяло върху задачата.

Експертът по експлозиви на Брукс, Тео Уолис, един вид вълшебник във всичко, което правеше бум, моментално се досети, че устройството представлява компромис между максимална разрушителна мощ и пространството, от което се нуждае експлозивът.

Най-голямото предизвикателство беше невероятно малкият обем, в който трябваше да се поберат кюлчетата волфрам. Избраният експлозив RDX имаше плътност 1.8 грама на кубически сантиметър, докато плътността на волфрама беше 19.25. При еднакъв обем експлозивът беше повече от десет пъти по-лек от кюлчетата, сред които трябваше да бъде скрит.

RDX беше експлозив от ерата на Втората световна война, но си оставаше един от най-мощните. Той имаше интересна история. По време на разработката му британският изследователски отдел 11 бил вдигнат във въздуха, откъдето и името — RDX, или Research Department X. Под X се разбираше нещо от миналото. Приключено. Ирония, която Йегер намираше за забавна.

Уолис трябваше да покрие шестте страни на блокчето RDX с металните кюлчета, като внимава експлозивът да не се вижда, защото дори повърхностен преглед щеше да разкрие измамата. Освен това трябваше да постави и малко проследяващо устройство на място, където няма да бъде намерено.

Големият плюс в комбинирането на RDX с волфрам беше огромната разрушителна сила, която се постигаше. Волфрамът беше предпочитаният материал за противобункерни бомби и се поставяше на върха на снаряда. Огромното му тегло и плътност, както и високата температура на топене, го правеше идеален за пробиване на стомана, бетон, пръст и тухли.

Капацитетът му да сее разрушения беше на практика безграничен, особено когато летеше към целта си с експлозивната скорост на RDX около 8750 метра в секунда. Най-големият недостатък

бе изненадващо малкият обем, в който се вместише нужното количество волфрам — горе-долу колкото обикновен компютърен принтер.

Уолис реши, че може да си позволи да направи пакета малко по-голям от урановия му еквивалент, като използва простия трик да компенсира с дебелината на оловния щит. Тъй като волфрамовата бомба не беше радиоактивна, той можеше да изтъни оловото, което му позволяваше да постави по-голямо количество експлозив.

Това беше отговорът на проблема.

След денонощна работа на екипа фалшивата пратка беше затворена в оловен саркофаг, поставена в дървен сандък и доставена в най-близката военновъздушна база, откъдето по нареждане на Брукс бе натоварена на пряк полет до Бразилия. Разтоварена на летището „Качимбо“, тя бе откарана до „Станция 15“ и скрита в хангара, където — ако всичко минеше добре — щеше да се извърши подмяната.

Шоуто щеше да се състои тази нощ.

Йегер, Нарова, Раф и Алонзо бяха с полковник Евандро в импровизираната оперативна стая на известно разстояние от пистата.

Главната роля в измамата беше дадена на капитан Ернесто Гонзалес — дребен, набит чернокож тип в началото на трийсетте, който по държане приличаше повече на фермер, отколкото на боен от специалните сили. Всъщност, произходът му беше точно такъв, преди да постъпи в бразилската БСО.

Лицето му беше покрито с белези и следи от шарка, косата му бе въздълга и мазна, и имаше вид на човек, водил тежък живот, което си беше самата истина. С изтъркани каубойски ботуши, развлечена военна униформа без отличителни знаци и широкопола шапка, той приличаше на типичен наркобандит.

Като бонус говореше сносен английски, който бе общоприетият език на контрабандистите по цял свят. В добавка имаше поведението на класически покерджия и чертите му не издаваха нищо. Капитанът беше изпечен блъфър, поради което полковникът го използваше често в различните си тайни операции.

С две думи, Гонзалес беше очевидният избор за мрачното и опасно представление довечера.

41.

Пристигащият самолет беше руски АН-12. Оборудван с допълнителни вътрешни резервоари, той имаше обхват от над 6000 км и изумително кратък път на излитане и кацане. Самолетът можеше да кацне на черна писта с дължина 600 м и в бази, разположени на няколко хиляди метра надморска височина.

Иначе казано, той беше идеален за полети в сурови планински територии и за кацане на изсечени в джунглата писти. Освен това беше много маневрен и можеше да лети на малка височина, без да бъде засичан от радарите.

С четирите си мощни турбинни двигателя и масивния си товарен капацитет АН-12 беше прекалено голям за такава малка пратка, но бе един от малкото самолети, способни да извършат подобна предизвикателна трансконтинентална доставка.

През последните четиресет минути пилотът беше воден от системата VOR/DME — високочестотен сигнал във всички посоки, съчетан с устройство за измерване на разстояние. На езика на лаиците — насочващ сигнал. Всички летища разполагаха с такива. Всъщност самолетът използваше трите VOR/DME системи на най-близките до Додж летища и определяше местоположението си по техните сигнали.

Самопровъзгласилият се ръководител на въздушния трафик в Додж беше установил радиовръзка с пилота, като използваше векторите на VOR/DME системите, за да определи разстоянието и положението му. Макар че всичко това звучеше сложно, ставаше дума за стандартна процедура за насочване на призрачен полет с нелегален товар до неозначена на картата писта наред нищото.

Обикновено наркобосът не даваше крайната дестинация на пилота, тъй като имаше риск АБН да разберат местоположението на базата му. Оттук и необходимостта да се използва VOR/DME триангулацията за ориентирането на самолета. Затова ръководителят на въздушния трафик на Ел Падре поддържаше връзка с пилота на предварително уговорената честота и го насочваше.

Обикновено процедурата беше напълно надеждна и елементарна. Обикновено.

Тази нощ обаче нещата стояха малко по-различно. Тази нощ нещата щяха да се окажат малко по-сложни.

Първо, сигналът от Додж беше заглушен. Операторът на Ел Падре изгуби контакт с приближаващия самолет. Каквото и да опитваше, не успяваше да установи връзка с АН-12 — вместо гласа на руския пилот се чуваха някакви шантави, отекващи, кухи писъци.

По всяка вероятност причината за това беше електрическа буря. Но операторът много добре знаеше, че гръмотевичните бури не засягат много високите честоти. Обикновено. Оттук и объркването му, че е изгубил контакт с приближаващия самолет.

— Опитай друга честота — излая яката, набита фигура до него.

Беше необичайно — много необичайно — Ел Падре лично да следи подобна доставка. Радистът пребледня и започна да натиска копчета и да сканира честоти, ала без особени надежди за успех.

В кабината на самолета пилотът беше в малко по-добро положение. Трите VOR/DME системи предаваха сигналите си, но без насочване от земята нищо не можеше да направи. Той също започна да си играе с радиото. Може би наркобандитите бяха сменили честотата, без да му кажат. И наистина, докато сканираше честотите, попадна на някакъв глас.

— Мечка 12, обади се. Мечка 12, обади се. Изгубихме сигнала ти. Повтарям, изгубихме сигнала ти. Обади се. Мечка 12, обади се.

Пилотът грабна слушалките.

— Тук Мечка 12. Къде бяхте, по дяволите? — изръмжа той. — Петнайсет минути ви няма никакви. Защо сте сменили честотата?

Радистът на полковник Евандро се усмихна.

— Да те насочвам ли, или ще се правиш на интересен?

— Насочвай ме.

— Добре, ето посоката и векторите. — Радистът даде на пилота поредица напътствия от VOR/DME системите, които щяха да го доведат направо на „Станция 15“. — Пристигаш след дваайсет минути.

— Двайсет потвърди пилотът. — Гледайте да сте запалили светлините на пистата. Джунглата долу е голяма.

— Разбрано. Край.

Радистът се усмихна на полковник Евандро. Току-що бяха поели контрола над приближаващия самолет. Знаеха позивната му — Мечка 12, — защото бяха следили комуникациите му, докато приближаваше бразилското въздушно пространство. Изглеждаше, че всичко върви идеално, но в шоубизнеса двайсет минути бяха много време. Куп неща можеха да се оплескат за двайсет минути.

Заглушаването на радиосигнала на Додж можеше да се провали и да позволи на наркобандитите да предупредят пилота. Ако навигаторът му беше добър, можеше да се усети, че ги насочват към писта от погрешната страна на границата. Капитан Гонзалес също можеше да прецака нещата на земята.

Йегер не го свърташе на едно място. Погледна часовника си, излезе отвън и се загледа в небето. Оставаха петнайсет минути, а нямаше и следа от самолет. Не се виждаше отблясък на лунен лъч върху метал. Не се чуваше боботене на двигатели.

Толкова много неща зависеха от този момент. Ловът на Камлер. Възможността да осуетят плановете му, каквито и да са те. Издирването на травмираната, а сега и изчезнала жена на Йегер. Както и ужилването, което беше негова идея.

Всичко можеше да се разпадне.

Усети, че и други са се присъединили към него. Нарова. Алонзо. Раф. Всички бяха проточили вратове и се взираха в небето. Погледна часовника си за пореден път. Десет минути. Вече трябваше да видят и чуят нещо, нали така?

Тишина. Туптене на пулса в слепоочията му. Йегер долавяше напрежението в неподвижния въздух. Потръпна, сякаш някой се беше разходил по гроба му. Самолетът нямаше да дойде, знаеше го.

Бяха ги прецакали.

42.

— Осем минути — каза някой.

Тишина. Всички очи бяха обърнати към тъмното небе.

Йегер мрачно поклати глава.

— Няма да дойде.

— Млъкни — тросна се полковник Евандро. Нехарактерно груба реакция от негова страна. — Чувам нещо.

Йегер напрегна слух. И наистина, над дърветата се носеше слабо, едва доловимо бучене. От запад приближаваше самолет, който летеше ниско и шумът от двигателите му беше приглушен от гъстата растителност.

Секунди по-късно от мрака се появи тъмният силует на АН-12. Самолетът летеше със скорост малко над 70 възела. По крилете му нямаше сигнални светлини, поради което приличаше на призрак. Той прелетя ниско над базата, направи майсторски завой и кацна плавно на черната писта.

Невероятно, помисли си Йегер и усети прилива на адреналин. Този тип определено знаеше как да лети.

В продължение на няколко секунди трийсетметровият самолет забавяше скорост по пистата, сякаш щеше да спре. Но когато измина около една трета от нея, четирите двигателя „Ивченко“ избълваха гъст черен пушек и рязко вдигнаха обороти. Самолетът бързо набра скорост и с оглушителен рев се издигна и изчезна в мрака.

Йегер спринтира при радиста. Пилотът явно беше забелязал нещо нередно. Но какво? Какво бяха пропуснали, докато подготвяха пистата за ужилваното? Той нахълта в стаята и откри, че радистът на полковник Евандро вече се е заел със случая.

— Мечка 12, прекъсна кацането. Защо?

Мълчание. Дълъг период с шум, без никаква следа от гласа на пилота. Йегер се опасяваше, че са го подплашили по някакъв начин. Или че може би радистът на „Лос Ниньо“ е успял по някакъв начин да установи връзка с него и да го предупреди какво става.

— Мечка 12, Мечка 12, защo прекъсна кацането? — повтори радистът.

Мълчание, последвано от гърлен смях.

— Не съм прекъснал. Стар съветски трик. Проверях дали пистата става. Кацам, за да видя дали колелата имат сцепление. Спокойно. Добра е. Мечка 12 прави заход за кацане.

На екрана се появи картина от капитан Ернесто Гонзалес, която се предаваше на лаптопа на бюрото пред тях. Докато гледаше, Йегер усети как сърцето му се разтуптява диво. Капитанът от БСО беше екипиран с малка камера, за да могат да следят ужилването.

Пред обектива излезе фигура в мръсен комбинезон. С помощта на две флуоресцентни пръчки тя насочи самолета към хангара, в който се намираше фалшивата пратка.

Самолетът маневрира и спря. Капитан Гонзалес тръгна към него, като придържаше шапката си, за да не бъде отвята от вдигнатия от перките вятър.

Пилотът изключи двигателите. След като оглушителният рев утихна, той отвори страничния прозорец на кабината. Лицето му се появи на екрана — в средата на петдесетте, с отпуснати бузи, бивш съветски военен, ако можеше да се съди по късо подстриганата му посивяваща коса.

— Закъсна — извика му Гонзалес.

Пилотът погледна надолу.

— Сменили сте честотата. Защо?

Лицето на Гонзалес остана безизразно.

— Да си чувал за гръмотевични бури? Тук ги имаме в изобилие.

— Бурите не засягат високите честоти.

— Понякога го правят. — Кратко мълчание. — На интересен ли ще се правиш, или да разтоварваме?

Руснакът сви рамене.

— Тук сме. Разтоварваме, другарю.

— Добре. Да започваме.

Чу се метално тракане и задната рампа на самолета се спусна. Капитан Гонзалес излая някакви заповеди и група съмнителни типове пристигна с пикап с хидравлична каросерия.

Секунди по-късно пикапът се качи заднешком по рампата на самолета и изчезна. Измина минута. Гонзалес отиде до опашката и

започна да вика и жестикулира, колкото да прибави още хаос в сценката. Полковникът беше направил идеален избор Гонзалес беше роден актьор.

Пикапът се спусна по рампата с дървен сандък с размерите на малък хладилник в каросерията. Докато колата пътуваше към близкия хангар, капитан Гонзалес се върна отпред при носа.

— Изчакай, докато проверим товара — каза той на пилота.

Онзи сви рамене.

— Товарът си е наред. Не е нужно да се проверява.

Гонзалес хвана по-здраво ремъка на метнатия на рамото му калашник.

— Ще изчакаш, докато проверим. *Другарю*.

Пилотът не отговори. Ясно беше, че нямаше къде да ходи, докато наркобандитът не остане доволен.

Откъм хангара се чу вик. На португалски.

— Ел Коменданте! Ела да видиш това!

Гонзалес изгледа пилота.

— Трябва да проверя нещо. Ти стой тук. — И тръгна към хангара.

— В сандъка има купчина метал — оплака се един от хората и посочи товара. — Какво ще правим с този боклук? Виж сам — добави той, преструвайки се на ядосан.

Гонзалес и хората му играеха стопроцентова ролята си, тъй като имаше вероятност някой от руския екипаж да знае португалски и да ги чуе. Гонзалес надникна в сандъка и се намръщи.

— Какво става тука? Какъв е този боклук?

Той се обърна и тръгна обратно към самолета. Този път походката му беше определено заплашителна.

Изгледа пилота.

— Докарал си ни куп метал. Не сме се уговарили за това. Къде е пастата кока, другарю?!

Пилотът се сащиса.

— Какво?

— Паста. Кока. От Еквадор. Като предишния път. — Тонът на Гонзалес беше равен и спокоен, едва доловимо заплашителен. — А ние имаме рафинираната стока за товарене. Както винаги.

Лицето на пилота потъмня.

— Що за глупости говориш?

Гонзалес сложи ръка върху автомата си.

— Правили сме го сто пъти без никакъв проблем. Сто пъти. А сега получаваме купчина шибан ненужен скрап. Никакви глупости, другарю. Ще се наложи да даваш обяснения.

За момент Йегер се притесни дали Гонзалес не е прекалил. Това беше моментът, в който лошите трябваше да се вържат.

Пилотът се озърна, но прожекторите го заслепяваха. Погледът му отново се спря върху Гонзалес.

— Виж, братче, натоварих в Молдова. Докарах товара според инструкциите. Кацнах. — Замълча за момент. — Та както казах, що за глупости говориш?

Гонзалес свали автомата от рамото си.

— Господинчо, в момента аз задавам въпросите, а ти отговаряш.

Пилотът беше отракан дърт орел, но и играта на Гонзалес си я биваше.

— Виж, изобщо не съм бил в Еквадор. Никога не съм превозвал дрога. Превозвам оръжия. И този път изпълних инструкциите буква по буква.

Гонзалес го фиксира с поглед.

— Другарю, за кого точно работиш? Кой е клиентът на тази купчина ненужен скрап?

Пилотът се вцепени. Очевидно не беше склонен да отговаря.

Гонзалес вкара патрон в цевта на автомата.

— Господинчо, ще те улесня. Започваш да говориш, при това смислено, иначе нещата много бързо ще загрубеят. При това сериозно.

Пилотът пребледня.

— Ел Падре — изръмжа той. — „Лос Ниньос“. Летя за Ел Падре.

Гонзалес почеса темето си и на лицето му се изписа изумление. После се изсмя кратко и отново погледна пилота.

— Сгрещил си пистата, другарю. Аз очаквам пратка кока от Еквадор. Точка.

Ченето на пилота увисна.

Гонзалес сви рамене.

— Виж, не се бъркаме на Ел Падре. Никой не го закача. Не и ако иска да живее. Така че най-добре обръщай щайгата и излитай. На секундата.

Пилотът беше вцепенен, лицето му бе побеляло като платно.

— Другарю, свободен си. Но трябва да ти кажа нещо. Сгрешил си не само пистата. А и проклетата страна. Това тук е Бразилия. А ти трябва да идеш от другата страна на границата. В Колумбия.

— Тогава к-кои... — запелтечи пилотът. — Кои сте вие?

Гонзалес поклати глава.

— Не ти е работа да знаеш. — Погледът му беше станал твърд като стомана. — Както казах, приключихме. *Adiós*. Обръщай щайгата и дим да те няма.

Пилотът се обърна и излая заповеди на руски на втория пилот и навигатора, след което посегна към уредите за управление. Цветът по лицето му започна да се връща. Може би щеше да се измъкне от тази каша. Може би нямаше да умре.

Гонзалес извика на момчетата си да върнат товара. В хангара фалшивата пратка беше качена на пикапа, вкарана по рампата в самолета и оставена в товарния отсек. Без изобщо да го погледне, товарният диспечер закрепил сандъка с ремъци и тръгна към кабината.

Хората на Гонзалес излязоха от самолета. Подмяната беше извършена.

— Съвет от мен, Игор — каза Гонзалес на пилота. — Стигнеш ли при Ел Падре, най-добре да си траеш за малкото си отклонение. Той не се отнася добре с... издънките. Кратка пауза. Късмет, другарю. Успешен полет, накъдето и да е той. От тази страна на границата ние сме единствените наоколо.

Пилотът се усмихна измъчено. Посегна зад себе си и извади бутилка.

— Обичаш ли водка? „Хортица“. Най-добрата. От Украйна.

Капитан Гонзалес поклати глава.

— Аз съм по текилата. А водката може да ти потрябва на теб. Ако Ел Падре разбере какво се е случило тук... — Той остави думите му да увиснат заплашително във въздуха. — *Adiós*, другарю, и много поздравя от мен на Молдова или откъдето там идваш.

Пилотът натисна копче и двигателите на самолета нададоха характерния вой при стартиране.

— Украйна. Идвам от Украйна. Александър Савченко, най-добрият пилот на страната. Но сега предстои да карам товар чак до

шибания Китай. Ако се случи да дойдеш в Украйна, заповядай... — Последните му думи бяха потънаха в рева на двигателите.

— Дадено, ще те намеря! — Гонзалес тупна театрално фюзелажа. На добър час! И следващия път си намери по-добър навигатор, другарю Савченко!

Той отстъпи от самолета. Ролята му в тази мисия беше приключила. Дотук добре.

43.

Йегер и екипът му се бяха събрали около компютъра на полковник Евандро. Криптираната интернет връзка осигуряваше защитен видеоканал с далечния им щаб „Фалкенхаген“. Питър Майлс говореше и те попиваха всяка негова дума.

— Съгласни сме с анализа ти, а и всички сведения от източниците ни сочат, че крайната цел на самолета не е пистата в джунглата. Това е само междинно кацане. За презареждане и почивка на екипажа. Но най-вече за заблуда. За прикриване на следите.

Подмяната беше минала като по часовник. Самолетът бе продължил за базата на „Ел Ниньо“ с троянския си кон в товарния отсек, очевидно без повече драми. Вероятно за огромно облекчение за Александър Савченко, най-добрия пилот на Украйна, както и за Йегер и хората му.

В момента проследяващото устройство ритмично подаваше сигнал и показваше, че сандъкът се намира в самолета в Додж.

— Какво мислите за китайската връзка? — попита Йегер. — Онова, което спомена пилотът. Може ли да му се вярва?

— Всъщност, да — отвърна Майлс. — Смятаме, че полетът до Колумбия е за заблуда. Това не е необичайно при всички престъпни наркомрежи. Колумбия е мястото, където следата изстива. Или най-малкото, би трябвало да изстине. Междувременно уранът се откарва в другия край на света.

Майлс потърси с поглед Нарова.

— Освен това настъпи неочаквано развитие... Ирина, имам един личен въпрос към теб. Установила си специална връзка със сина на Камлер, Фалк Кьониг, при последната ти мисия, доколкото разбирам?

— Можеш да го кажеш открито намеси се Йегер. — Оpoznали са се интимно. Прехвърчали са искри.

Раф едва не се задави с кафето си. Алонзо се опита да преглътне кикота си. Нарова го изгледа кръвнишки. Ако погледът можеше да убива, Йегер щеше да е мъртъв и заровен.

— Да, с Фалк имахме общи интереси — стегнато отвърна тя. — За опазване на дивата природа. За животните. Така че да, когато се разделихме, гледах на него като на... близък приятел. Това е всичко. Нищо повече. — Тя отново стрелна с поглед Йегер. — Нищо като онова, за което намеква този *Schwachkopf*.

И с тези думи излезе от стаята.

Внезапното ѝ напускане беше посрещнато с неловко мълчание. Раф пръв го наруши. Погледна отчаяно Йегер.

— Това мина добре. Тя винаги е имала подход. И още го има, доколкото изглежда.

Йегер се намръщи.

— Е, истина е. Бяха като двойка влюбени птички.

При предишната им мисия синът на Камлер, Фалк, беше изиграл двойна роля. Докато Нарова смяташе, че той е на страната на ангелите, Йегер не беше толкова убеден в това.

Фалк беше сменил фамилията си от Камлер на Кьониг, уж за да се дистанцира от нацисткото минало на семейството си. Но след като Йегер и хората му провалиха заговора на Камлер да възкреси райха, Фалк изчезна от радара. Напълно.

Последната връзка на Йегер с него беше текстово съобщение, в което Фалк се опитваше да се оневини: „Баща ми се скри в леговището си... Невинен съм. Той е побъркан“.

И след това — пълно мълчание.

Според Йегер това беше подозрително. Не изчезваш по подобен начин, освен ако нямаш основателни причини. Защо да бягаш, ако не си виновен?

Фалк звънеше на Ирина — обяви Майлс. — Многократно, през осем часа. Използва китайски ЕТАСТО TLX, нещо като сателитен телефон за бедняци. Има чудесно покритие в Китай и е снабден с място за две карти. Въпреки че е в челните списъци за издирвани личности по целия свят, използва обичайната си SIM карта. Изглежда е настроил телефона за автоматично повторно набиране. Разбира се, позвъняванията му са останали без отговор, тъй като Ирина е в бразилската джунгла.

— Значи Фалк се е появил. Къде се намира? — попита Йегер.

— Ами, там е работата. В Китай. Отдалечен граничен район в сърцето на Хималаите. — Майлс се взря продължително в Йегер. —

Иди да намериш Ирина. Извини ѝ се и я доведи. Всички трябва да чуете това.

Йегер излезе навън. Намери Нарова сама и откри, че не знае какво точно да каже. Реши да кара направо.

— Виж, извинявай, че се намесих. Не мислех онова, което казах.

Нарова се обърна към него.

— Знаеш ли какво? Писна ми от теб и от сляпата ти глупост. — Последва пауза, наситена с емоции. Йегер много добре знаеше накъде бие тя. Имаше предвид наелектризираното привличане помежду им.

Той знаеше в сърцето си, че е хлътнал по нея. Ала това беше любов, която не можеше да признае. Чувството за вина към Рут го караше да я зарови, да я отрича.

— Искаш ли да знаеш истината? — продължи Нарова. — Искаш ли да научиш защо тръгнах сама след Камлер? Защото вече ти няхах доверие. Трябваше да го скрия от теб, Каухара'га.

Каухара'га. Ловецо. Преди месеци Йегер беше получил това прозвище от изолирано племе амазонски индианци, които се бяха жертвали, за да помогнат на мисията му. Нарова беше започнала да използва името, за да го дразни. А сега тя сякаш беше изгубила всякаква вяра в него.

Йегер прокара пръсти през косата си. Не намираше думи.

— Мислиш ли, че бих споделила с теб какво правя, щом знам, че ще издрънкаш всичко на жена си? — остро попита Нарова. Ще изпееш всичко пред нея. Сякаш още може да ѝ се има доверие!

— Мислиш, че ни е предала ли? Че снася на Камлер? Нямаш никакви доказателства. — Йегер най-сетне си беше възвърнал дар словото. — Абсолютно никакви доказателства. Няма как да си толкова сигурна... Пък и по принцип никога не си я харесвала.

Нарова поклати отчаяно глава.

— Кажи ми. Разговаря ли с нея, преди да изчезне? Каза ли ѝ нещо за Камлер, което би могло да я накара да се махне? А?

Йегер се сети за имейла, който беше изпратил малко след откритието в тунелите на Санкт Георген: „Не искам да те тревожа, но се натъкнах на нещо. Има вероятност Камлер да е все още жив“.

Може пък да не ставаше въпрос за отвличане. Може би имейлът беше накарал жена му да избяга. Но да избяга при Камлер? Колкото

повече се опитваше да го проумее, толкова по-силно го обземаха съмненията. Вече не знаеше какво да мисли.

— Тя страда от посттравматичен стрес — упорито рече той. — Не мисли свързано. Объркана е, травмирана е и постъпва ирационално. Освен това има куп начини да се обясни изчезването ѝ, като се започне с очевидното. Хората на Камлер са я хванали...

Гласът му замря.

Трябваше да бъде по-честен със себе си. Много отдавна беше хлътнал по неуловимия чар на Нарова. По онова време беше женен, с деца, които обожаваше, и с жена, която обичаше. Вече не. Знаеше, че губи Рут — че може би вече я е изгубил. В същото време продължаваше да се опитва да отблъсне Нарова.

Ала колкото и да се мъчеше, връзката му с тази загадъчна жена с всеки ден ставаше все по-силна. Сърцето му беше откъснато от жената, която беше обичал преди, и той се страхуваше, че ако пристъпи по-близо до огъня и леда на Нарова, ще изгори.

С огромно усилие на волята пропъди всичко това от ума си.

Имаше само един начин да се реши това — *като намерят Камлер.*

44.

Йегер и Нарова се върнаха в оперативната стая. Помежду им цареше неловко мълчание.

Никой не попита какво е станало отвън. В известен смисъл нямаше значение. Важното беше, че времето изтичаше — за всички.

Колкото се може по-набързо Майлс разказа на Нарова за обажданията на Фалк Кьониг.

— Проследихме телефона му до отдалечена част на китайските Хималаи. Положението с Китай е малко деликатно, но успяхме да си осигурим образи с висока разделителна способност. Мислим — поне имаме сериозни подозрения, — че това може да е новата оперативна база на Камлер.

— Защо там? — моментално се поинтересува Нарова, която отново се беше съсредоточила стопроцентово.

— Защото мястото притежава всички предимства. Отдалечено е. Недостъпно. Самодостатъчно. Но най-вече, защото осигурява съвършено прикритие. На подобно място можеш да събереш армия или да построиш куп ракети с ИЯУ, без никой да разбере. Ще ви пратя снимките и ще разберете какво имам предвид.

— Въпрос — намеси се Йегер. — Защо му е на Фалк Кьониг да звъни от мобилен телефон, за който няма начин да не знае, че се издирва? Ако е с баща си, който е най-търсеният човек на света, какво го кара да наруши мълчанието?

— Точно там е работата — отвърна Майлс. — Не смятаме, че се опитва да се крие. А че иска да бъде открит.

— Мислиш, че го държат против волята му ли? — попита Нарова. — Че е пленник на баща си?

— Подозираме нещо такова. Звъня в продължение на една нощ. Смятаме, че може да се е случило нещо, което да му е позволило да се обади, но само за кратък период.

— Номерът е свързан с карта, за която той знае, че се издирва — вметна Йегер. — Че може да се проследи. Използва я само една нощ,

когато има възможност. А на сутринта отново замлъква.

— Горедолу нещо от този род, да — потвърди Майлс. — Но няма как да сме сигурни. Напълно възможно е да се е помирил с баща си. Да е в съюз с него. Обажданията спокойно може да са примамка или опит за засада.

— Малко вероятно — възрази Нарова. — Доколкото познавам Фалк. И баща му.

Йегер я изглежда.

— Очаквай неочакваното. Ден първи, урок първи.

— Правя го. Но също така се доверявам на инстинкта си — отбеляза Нарова. — Повярвай ми, това е вик за помощ.

— Направихме тройна проверка на местоположението — прекъсна ги Майлс. — Единственият начин да сме сигурни, че това е новата база на Камлер, е да ви пратим там. Искаме да отидете колкото се може по-скоро. По този начин, когато доставят примамката, ще сме сигурни, че тя е на точното място, преди да задействаме експлозива.

— Кога тръгваме? — попита Йегер. — И как? Пекин е доста далече оттук.

— Възможно най-скоро. Почти няма как да забавим отлитането на самолета от Додж. Брукс изпрати към вас един „С-5 Галакси“. Ще се срещнете с него във военновъздушната база „Афонсос“ и заминавате направо оттам.

— Ясно. — Йегер погледна останалите. — Разбрано.

— И още нещо — добави Майлс. — Отивате на задгранична мисия в Китай, а това е изключително деликатна операция. Трябва да достигнете крайната си дестинация по възможно най-незабележим начин. Не забравяйте, че говорим за Китай с неговите първокласни системи за проследяване и наблюдение. Наистина бързае, но не прецаквайте работата, докато сте на китайска територия.

— Прати ни разузнавателните снимки — помоли Йегер. — Ще измислим нещо.

— Ще ги имате — обеща Майлс. — И едно последно предупреждение. Засякохме признаци, че Камлер и хората му може би знаят, че сме по петите им. Нарова остави подписа си с мисията в Дубай. — Той замълча за кратко. — Вземете всички предпазни мерки. Не подценявайте Камлер. Притиснат е до стената, а това го прави двойно по-опасен. Погрижете се ловците да не се превърнат в дивеч.

Събрани около лаптопа на полковник Евандро, Йегер, Нарова, Раф и Алонзо разгледаха изпратените от Майлс сателитни снимки. Онова, което порази най-силно Йегер, бяха безкрайните планини, снегът и ледът. И най-вече снежните полета. Огромни, хълмисти, замръзнали, покрити с блестящо бяло.

Да пресечеш границата по подобен терен беше невъзможно за времето, с което разполагаха. Да скочат с парашути или да пристигнат с хеликоптери също не ставаше, защото това беше най-наблюдаваното и пазено въздушно пространство на планетата. И тогава му хрумна идея. Беше рискована — безумно рискована, — но можеше и да проработи.

Той се обърна към Раф.

— Друже, помниш ли онова учение в Антарктида? Преди години. Положението между нас и аржентинците беше напечено. Правителството реши, че може да се стигне до сблъсъци между нашите и техните екипи в Антарктида.

— Аха. Едва не си счупих крака там.

Йегер посочи сателитните снимки.

— Е?

— Беше *учение*. Тренировка. И знаехме колко е дълбок и плътен снегът.

— Да, но само погледни тези навявания. Брукс задължително има хора, които могат да ги разгледат по-отблизо. И да ни ориентират.

— Трябва ни дискретна база някъде по границата замислено рече Раф. И да стигнем до нея по въздух с нещо, което не оставя следа. — Той замълча за момент. — Предизвикателството е адски голямо и нямаме време за издънки.

— Някакво по-добро предложение?

Раф се загледа в снимките.

— Майната му. Не е по-смахнато от твоя „Ангелски прах“.

Йегер се усмихна.

— Да, а и просяците не могат да имат претенции.

45.

Масивният С-5М „Супер Галакси“ на американските ВВС, задвижван от четири гигантски турбореактивни двигателя на „Дженерал Електрик“, буквално изяждаше километрите.

Летящ на височина 10600 м и с лекия товар, който караше в момента — четирима агенти и набързо събраната им екипировка, — самолетът имаше обхват около 10500 км. Можеше да ги откара от Бразилия до точката за презареждане в Кемп Лемониер, американската военна база в Джибути на източния бряг на Африка.

След излитането Йегер се зае с онова, което правеше обикновено, когато го очакваше дълъг полет във военен транспортен самолет — опъна хамака си в големия товарен отсек и заспа. Събуди се напълно свеж единайсет часа по-късно, докато приближаваха Кемп Лемониер до международното летище „Амбули“ в Джибути.

Стресът и напрежението от последните няколко дни се бяха оказали наистина изтощителни. Алонзо си беше устроил импровизирано легло на пода на самолета, а Нарова и Раф си бяха избрали по една редица седалки. Тримата все още лежаха напълно неподвижни.

Преди да отлетят от Бразилия, Йегер трябваше да уреди някои неща за момчетата си. Те излизаха във великденска ваканция и трябваше да намери кой да се грижи за тях в отсъствието му.

Очевидното решение се представи само, когато чичо Джо предложи да ги вземе при себе си. Той живееше в чудесна дървена къщичка в подножието на Баклу Фел на границата с Шотландия, природен рай в сърцето на гъста гора и с множество езера.

Колибата на чичо Джо, както я наричаха, беше много полуксозна, отколкото предполагаше името ѝ. Тя бе станала нещо като дом извън дома за семейството на Йегер. Люк я обожаваше и Йегер беше сигурен, че и Саймън ще я хареса. Момчетата можеха да скитат из гората, да ловят риба в потоците и да карат велосипеди по горските пътеки. А на готвенето на леля Етел малцина можеха да устоят.

Сърцето на Йегер се сви от носталгия, докато говореше с момчетата. Каза им толкова, колкото можеше. Увери ги, че татко им би направил всичко възможно да се върне жив и здрав при тях. Би повдигнал планини, за да бъде с тях. Но какво да им каже за Рут? Как би могъл да им обясни отсъствието ѝ?

Откъдето и да погледнеш нещата, намираще се на правилното място по петите на Камлер. И вероятно по петите на жена си, да не дава господ.

Родителите му бяха предложили да вземат момчетата, но Йегер предпазливо отклони поканата. Баща му отдавна се беше отдал на бутилката. Макар и добър татко навремето — той бе научил Йегер като момче да обича дивата природа, — след напускането на армията беше започнал да посяга към чашката.

Прекалеше ли с пиенето, ставаше груб и избухлив. На шестнайсет години Йегер се записа като доброволец за подбора на морски пехотинци. В пиянски пристъп баща му заяви, че ще се издъни на тежкия изпитателен курс.

Йегер твърдо реши да му докаже обратното.

Именно тогава срещна за първи път Раф. Бяха го сложили в строя до едрия маор, докато маршируваха по бельо онази първа сутрин в Лимпстоун. Двамата идваха от напълно различна среда, но това нямаше абсолютно никакво значение. Бяха първи ден новобранци и топките им измръзваха. Помежду им се създаде нерушима връзка по време на страховития курс и преходите по Дартмур Фелс.

Йегер знаеше, че баща му през последните години прави опити да обуздае пиенето, но не искаше Люк или Саймън да бъдат излагани на подобни гадости.

И докато се отчуждаваше от баща си, Йегер се беше сближил с дядо си, чийто пример го вдъхнови да се запише за подбора за САС. А когато генерал-майор Едуард Йегер — Тед беше убит от хората на Камлер, той се обърна към чичо Джо, по-младия брат на дядо му и негов бивш другар от „Тайните ловци“.

Когато самолетът отново се вдигна във въздуха и пое на изток от Джибути, Йегер извади пакет от раницата си и погълна студеното му блудкаво съдържание. Храната не беше особено добра, което беше типично, но да лежиш в поклащащ се хамак и да ядеш хладки

порции беше истински лукс в сравнение с физическите лишения, които предстояха.

Йегер нямаше особени илюзии — веднага щом преминеха китайската граница, щяха да разчитат изцяло на себе си и да действат на един от най-суровите терени на света.

Там, където отиваха, щяха да са благодарни за алпийското оборудване, ските за преходи и другата екипировка за оцеляване, прибрана в раниците им с метални рамки, които лежаха на пода.

Не биваше да забравя и риска да бъдат заловени от китайските въоръжени сили. Въпреки че навлизаха в Китай за доброто на страната — и за доброто на цялото човечество, — китайците не го знаеха. Преминеха ли границата, тази заплаха щеше да е съвсем реална.

Част от Йегер се питаше дали Брукс не би могъл да намери някакъв начин да предупреди китайците, но разбираше свързаните с това трудности. Шефът на ЦРУ трябваше да обяснява на китайските си колеги защо агенцията му е потвърдила, че най-търсеният в света човек е мъртъв, докато всъщност той е съвсем жив.

И не само това, ами трябваше да обяснява как Камлер е успял да се намърда в Китай, като е променил външността си и е приел нова самоличност.

С две думи, разкриването на всичко това на китайците можеше да им изиграе забележително лоша шега. Беше рецепта за тъмни конспиративни теории, да не говорим за международното недоверие. Американско-китайските отношения открай време бяха деликатни и в крайна сметка Йегер разбираше защо Брукс — и Майлс — са предпочели сегашния курс на действие.

Въпреки това изобщо не му се искаше да бъде залавян от Народната освободителна армия, нито да му се налага да им дава обяснения.

46.

За да се отърси от тревожните мисли за залавяне, Йегер реши да насочи вниманието си към мисията. Очакваха ги 6000 км път, преди да кацнат във военновъздушната база „Тахли“ в централната част на Тайланд. След това щяха да имат съвсем малко време да проучат целта.

Включи айпада си и намери набързо приготвените бележки на Питър Майлс. Изглежда, Камлер и предците му от райха са имали предишни връзки в този район. Подобно на много други неща от годините на войната, онова, което довело нацистите в тази затънтена част на Китай, направо не се побираше в ума.

През май 1938 г. германският зоолог и хауптштурмфюрер от СС Ернст Шафер повел експедиция в Тибет. Съставена изцяло от офицери на СС, тя била финансирана от „Аненербе“, или „Общество за изучаване на наследството на предците“ — псевдонаучна организация, натоварена със задачата да докаже, че господарската раса на арийците някога е управлявала целия свят.

Шефът на СС Хайнрих Химлер и генерал Ханс Камлер били едни от главните поддръжници на „Аненербе“. Те вярвали, че преди векове в Тибет се появила група чистокръвни арийци, което правело мястото люлка на арийската цивилизация. Колкото и смахната да изглеждала тази теория, тибетската експедиция се заела да мери черепи и да прави отливки от главите на местните жители, за да я докаже по някакъв начин.

Шафер успял да убеди британските власти да ги допуснат в Тибет през Индия, която по онова време все още била британска колония. През Сиким в Североизточна Индия германският екип стигнал до Страната на снеговете — високопланинското Тибетско плато. На 9 януари 1939 г. влезли в столицата на Тибет. Лхаса. Там Шафер започнал да раздава на тибетците нацистки свастики и по ирония на съдбата с тях си спечелил симпатиите на местните жители.

Със свастиката нацистите си присвоили древен религиозен символ, популярен през римската епоха и почитан в будизма и

индуизма. Тибетските лидери решили, че свастиката на експедицията е знак за обща вяра в мирните, толерантни канони на будизма.

Разбира се, това едва ли би могло да е по-далеч от истината.

Шафер и хората му поели към прочутата планина Ниенчен Тангла, извисяваща се над езеро Намцо (Небесното езеро), на шейсет километра северно от Лхаса. Според заключенията им именно този район бил люлката на арийците в Тибет, отдавна забравената прародина на нацистите.

Експедицията се завърнала в Германия с десетки древни религиозни артефакти, измервания и гипсови отливки от черепи, които според тях доказвали теорията им. Химлер бил във възторг, обсипал Шафер с дарове и го наградил със специалната кама на СС и сребърен пръстен с череп.

Самият Хитлер прочел докладите на Шафер и бил силно впечатлен. Всички членове на експедицията били повишени, а Ниенчен Тангла влязла в СС митологията като легендарната прародина на арийците.

И сега изглеждаше, че Ханк Камлер, синът на генерала от СС, който направил толкова много за прокарването на тези идеи, е избрал същия район. Имаше мрачен символизъм в избора на Камлер да се крие в Ниенчен Тангла. Йегер беше сигурен в това.

Камлер определено не беше глупак. Наследил богатството, натрупано от баща му след войната, той беше вложил значителни средства в проекти в изолирани части на света, сред които частен ловен резерват в Катави в Източна Африка — място, което му бе осигурило идеално прикритие за разработката на биологично оръжие.

Именно там го бяха спипали Йегер и хората му — или така си бяха помислили.

Сега Ниенчен Тангла беше станала център на най-новите му и най-мрачни аспирации. Според разузнавателните данни, които четеше Йегер, ако Камлер изработваше ИЯУ, той най-вероятно го правеше там. Ако Брукс и Майлс бяха прави, Камлер бе създал едно наистина дяволско светилище в снежните полета над Небесното езеро.

Светилище, от което възнамеряваше да отприщи нов Армагедон.

47.

— Примирие? — предложи Йегер, докато подаваше димящата чаша на Нарова.

Тя свали крака от седалката.

— Не знаех, че сме във война.

Йегер не каза нищо. През последните седемдесет и два часа определено имаше чувството, че са във война.

Отвори термоса си и й забърка горещ шоколад от запасите си. Раф и Алонзо щяха да спят до последно, както правеха винаги. Само Йегер и Нарова бяха будни.

Оставаха им два часа път до Тахли и щом кацнеха, нямаше да има спиране. Предстоеше им най-предизвикателната мисия, получавана досега, и трябваше да работят като отлично смазана машина. Кое то и беше причината за чашата горещ шоколад. Нещо като предложение за мир.

Йегер кимна към таблета на Нарова.

— Чете ли докладите?

— Да. Няколко пъти.

— Какво мислиш?

— От сведенията от Санкт Георген знаем, че уранът почти със сигурност е изваден от тунелите. Бедата е, че никой не знае колко е имало там. Можем обаче да направим обосновано предположение. Колко бяха онези, които са очистили снимачния екип?

— Шестима.

— Колко товар могат да носят шестима души? Може би по трийсет килограма всеки. Ако приемем, че са направили само един курс, значи са извадили сто и осемдесет кила от тунелите. В добавка ще получат още сто кила от Молдова, или поне така смятат. А е имало и предишни полети... И какво ще правят с целия този материал?

— Множество ИЯУ.

— Множество ИЯУ. Няма логика да е нещо друго. — Нарова замълча за момент и духна замислено горещия си шоколад. —

Потенциално това означава множество цели. А ние нямаме никаква идея къде и кои са целите. Или кога ще бъдат ударени.

— И какво е мнението ти?

Нарова го погледна.

— Ако аз бях Камлер — побъркан масов убиец с болно его, — щях да започна да строя ИЯУ веднага щом се сдобия с първия суров материал. И също така да прехвърлям устройствата на мястото на целите веднага щом са готови.

Нарова не беше Камлер. Всъщност тя беше най-големият му враг. Но Йегер реши, че е абсолютно права. Камлер най-вероятно вече беше изпратил първите ИЯУ на избраните места.

В момента обаче, докато тя седеше на мястото си и отпиваше от напитката, на Йегер му хрумна съвсем друга мисъл. Дори с прибрана назад на опашка руса коса и без никакъв грим, Нарова си оставаше поразително красива. Остави образа и да се задържи в мислите му. По-дълго, отколкото си го бе позволявал преди.

— Трябва да приемем, че Камлер е разположил първите си ИЯУ на позиция — повтори Нарова, която като че ли не забелязваше изпълнения с обожание поглед на Йегер. — Което означава, че трябва да ги проследим. Да ги спрем. — Тя замълча за момент. — Какви цели според теб би си избрал Камлер?

Йегер отпи от своята напитка — чай с много захар. Раф го беше научил да го пие така през първата им седмица от селекцията за командоси. Лош навик, но така и не успя да се отърве от него. Рут непрекъснато му натякваше. Повтаряше, че цялата тази захар ще го убие. Макар че Йегер можеше да посочи доста други неща, които можеха да го убият много преди това.

— Да погледнем егото на Камлер — започна той. — Егото винаги следва някакъв модел. — Замълча за момент. В какво ще се цели? В градски агломерации? В центровете на големи градове? В места, където устройствата му ще причинят максимално жертви и щети, и най-вече масова паника и ужас. — Той отново помълча. — Макар че, ако се замислиш, той не би взривил едно устройство, преди да е готов да взриви всички останали.

— Защо не?

— Защото, ако го направи, светът ще бъде нашрек. Ще започнат да го търсят активно. Навсякъде. Градските центрове ще бъдат

затворени. Въздушното пространство също. Не можеш да детонираш ИЯУ, освен ако не го доставиш до целта. Ще му се наложи да координира множество удари, които ще бъдат нанесени едновременно. А това ще ни даде малко време.

— Да се надяваме. — Ледено сините очи на Нарова се взряха в неговите. За първи път на Йегер му се стори, че долавя някаква емоция в тях, и това го изненада. В очите ѝ се четеше страх. Страх от това на какво е способен Камлер, особено ако ги е изпреварил в тази мрачна игра.

Изпита неустойимо желание да я целуне, да ѝ прошепне окуражаващи думи. Ако трябваше да е честен със себе си, беше се влюбил безнадеждно в тази поразителна жена. И в същото време я имаше Рут. Невинна до доказване на противното.

Отпи глътка чай.

Вече направо не знаеше какво да чувства или да мисли.

48.

Нарова взе айпада си и отвори един от документите на Брукс, озаглавен „ИДИЛ неизбежно ще нанесе терористичен ядрен удар“.

— Видя ли това? Част от инструктажа е.

Йегер поклати глава. Беше проучил подробно пряко свързаните с мисията документи, но след това започна да се изморява.

— Знаеш ли колко голямо е едно типично ИЯУ? — продължи Нарова. — Горедолу колкото малък хладилник. А колко тежи? Само сто килограма. В общи линии, можеш да го разкарваш в джип. И макар да не е точно ръчен багаж, много лесно можеш да го скриеш. Да го прекараш през граници. Да го маскираш. Да го доставиш.

Тя погледна Йегер. В очите ѝ се четеше тревога.

— Трябва да приемем, че Камлер разполага с множество системи за доставка. Освен това връзките му с организираната престъпност и наркобароните му осигуряват тайни мрежи за трафик, които може да използва.

— Да, но вземи предвид и добрата страна — контрира Йегер. — Нас.

Той посегна да докосне ръката ѝ в окуражаващ жест. Типично за нея, тя сякаш замръзна от перспективата за физически контакт, който не е по практични причини.

Йегер се отказа и погледна часовника си.

— Остават ни час и четиресет и пет минути до Тахли. Като капнем, ще ни чака АН-32. После имаме две хиляди километра на север до целта. Ще кацнем довечера и ще бъдем при целта утре в ранните часове. Майлс потвърди, че Мечка 12 лети по подобен маршрут като нашия. Той обаче има по-малък обхват и съответно повече спирки за презареждане, но няма да е много далеч след нас.

Според мен след седемдесет и два часа волфрамовото устройство ще бъде доставено в щаба на Камлер — продължи той. — Ние ще наблюдаваме. Ще се уверим, че са го вкарали в ИЯУ

лабораторията му. И тогава ще го взривим. Така ще решим много голяма част от проблема.

— А после? — попита Нарова. — Как ще приключим с останалата част?

Йегер сви рамене.

— Не мога да кажа. Не и без визуално потвърждение. Планът на атаката ще зависи от онова, което открием на място. Но така или иначе, този път ще сложим край. Ще приключим с Камлер. Завинаги.

Нарова отвори сателитните снимки на таблета си.

— Изглежда, че има три отделни комплекса. Онова, което смятаме за лаборатория, сграда с генератори и електростанция и квартири.

— Да. И са разположени на разстояние един от друг. Взривът със сигурност ще отвее лабораторията, но за останалото ще трябва да се погрижим ние. Ще се нуждаем от някакво отвличане на вниманието. И трябва да използваме обичайните похвати. Скорост. Агресия. Изненада.

— Видя ли колко са дебели стените? — попита Нарова. — Ще ни трябва експлозиви. Както и цялата огнева мощ, която може да ни осигури Брукс, защото противникът ще има сериозно числено превъзходство.

— Поне на това ниво сме уредени — каза Йегер. — Казаха ми, че наистина сериозните играчки ни очакват в Тахли. И се погрижих да включа към тях един „Драгунов“ на твое име.

Йегер много добре знаеше, че руската знакова снайперистка пушка „Драгунов“ с пълнител за десет патрона е предпочитаното оръжие на Нарова. Беше поръчал и един СВД-С — скъсен олекотен модел със сгъваем приклад — да бъде включен в пратката, подготвена от Брукс. Като ключови съюзници на Америка в региона тайландските военни се бяха оказали изключително отзивчиви и гостоприемни.

На лицето на Нарова заигра призрачна усмивка.

— Благодаря. Сетил си се. Нехарактерно предвидливо от твоя страна.

В тона ѝ нямаше ли някакъв намек за закачка? Това говореше много за отношенията им, помисли си Йегер — единствената възможност двамата да флиртуват беше, когато обсъждат най-добрите начини да убиват.

— Какво е общото тегло? — попита Нарова. — И за колко време ще ни стигнат провизиите?

— За седем дни. При такава надморска височина теглото, което можем да носим, е ограничено. Да кажем, по двайсет и пет килограма на човек, без да смятаме оръжието. Ще имаме и шейна с капацитет сто килограма. Така че общо двеста килограма. Но като броим мунициите, гранатите, експлозивите, батериите, средствата за връзка и наблюдение, както и екипировката за студа и за оцеляване, ни остава съвсем малко място за хранителни запаси. Трябва да приключим бързо, иначе ще дъвчем въздух.

— Ами местните? — попита Нарова. — Брукс смята, че в електростанцията работят няколко десетки китайци. Без да подозират нищо, разбира се, тъй като мястото е идеално скрито.

— Ще се опитаме да сведем загубите им до минимум. Макар че ще е изключително трудно да различим приятел от враг при подобни обстоятелства. Все пак ще се постареем. Ще се доверяваме на инстинктите си. Йегер замълча за момент. Но Камлер и хората му не трябва да се измъкнат живи. Рисковете са прекалено големи.

— Никой ли? Ами Фалк?

— Фалк... — Йегер сви рамене. — Ако е там и не представлява риск за мисията, ще го оставим жив. Но по-добре е да си абсолютно сигурна... — Той помълча. — Общо взето, по-добре е всички да сме абсолютно сигурни, че е там. Телефонните му обаждания... ако целят да ни примамят в капан, значи сме прецакани. Както и целият шибан свят, скъпа моя.

Нарова кимна.

— Не можем да си позволим провал. Но повярвай — Фалк не ни е предал. — Тя се втренчи в Йегер. — Колкото до жена ти...

Йегер трепна.

— Ако е там, важат същите правила. Трябва да сме сигурни. Но остави това на мен. Моя работа е.

49.

По мнението на Йегер „Антонов АН-32“ беше единственият избор за самолет при подобна мисия. С двата си двигателя „Ивченко“, разположени високо на крилете, той почти нямаше равен на себе си при работа на големи надморски височини, имаше обхват 2500 км и можеше да каца и излита със скорост под 100 км/ч, което беше абсолютно жизненоважно за операцията довчера.

Освен това самолетът беше вездесъщ в Азия и се използваше от въоръжените сили на Индия, Бангладеш, Шри Ланка и някои други страни, както и от цивилни оператори, сред които и редица китайски пътнически авиокомпаниии. Освен това редовно изпълняваше хуманитарни мисии в недостъпните райони на Азия.

Това беше и прикритието за днешния свръхсекретен полет.

Самолетът беше разкрасен с отличителните белези на Международния комитет на „Червения кръст“ — характерните червени и бели ивици и знаковия символ на опашката, крилете и долната част на фюзелажа.

С маршрут през северната част на Тайланд, Мианмар, Северозападна Индия и Бутан, той щеше да навлезе случайно на сто километра във въздушното пространство на Китай. Малко вероятно беше полет на „Червения кръст“ да се отклони толкова от курса си, освен ако навигаторът не е наистина сериозно некомпетентен. Но и не беше напълно невъзможно, особено сред такива диви и непроучени планини, където отклоненията заради лошото време бяха нещо нормално.

Стокилометровото навлизане щеше да отнеме на самолета не повече от десет минути и той нямаше да спира, за да остави екипа при целта. Малко вероятно беше да бъде засечен за толкова кратко време, особено като се имаше предвид, че щеше да се движи по курс между планински върхове.

Обратният път щеше да му отнеме също толкова време и съществуваше възможност самолетът да бъде прехванат и принуден да

се приземи. Ако се случеше подобно нещо, пилотът щеше да каже, че е пътувал на хуманитарна мисия и неизвестно как се е заблудил.

Идеята да се използва прикритието на „Червения кръст“ не беше безпрецедентна. През 1997 г. САС бяха получили задача да отмъкнат от Босна видните сръбски военнопръстѳпници Милан Ковачевич и Симо Дрляча. Ковачевич се криеше в болница. Петимата командоси на САС се бяха представили като служители на „Червения кръст“ и бяха получили достѳп до болницата с 9-милиметрови пистолети, скрити под дрехите им.

Мисията с кодово име „Танго“ се увенча с пълнен успех. Ковачевич беше качен в чакащ хеликоптер на „Червения кръст“, изведен от страната и по-късно съден за прѳстѳпленията си. Другарят му Дрляча се опита да окаже съпротива. Той така и не се изправи пред съда — изгуби живота си в прѳстрелка със САС.

Йегер не беше участвал в операция „Танго“, която бе проведена преди неговото време, но определено знаеше за нея. Тя се беше превърнала в легенда на САС и бе вдъхновила днешната малка измама.

От една страна, използването на отличителните знаци на „Червения кръст“ не можеше да се нарече морално оправдано. Организацията разчиташе на репутацията си за абсолютен неутралитет, за да получава достѳп до военни зони. Но през годините си в САС Йегер беше научил, че понякога печели онзи, който нарушава правилата.

Онзи, който дрѳзне. И винаги за едно по-голямо добро.

Освен това в прѳследването на Камлер и кликата му той беше научил и някои от тъмните изкуства на врага. В резултат не изпитваше особени угризения за днешната заблуда.

Йегер, Нарова, Раф и Алонзо бяха облечени в бели алпийски военни екипи без отличителни знаци — най-модерни якета и панталони „Гортекс“. Под тях всеки носеше термично белѳо и коприна, както и термични рѳкавици и бели горни рѳкавици „Гортекс“, които да предпазват рѳцете им от свирепия студ.

В средата на салона бяха струпани раниците им с камуфлажно алпийско покритие, както и две метални товарни паратрѳби. Триметровата експедиционна шейна от фибростѳкло с плоско дѳно и ремѳци за теглене допълваше екипировката им.

Шейната се теглеше от човек — натоварваш я, слагаш си ремъците и я влачиш по снега. След като стъпеха на земята, щяха да разтоварят съдържанието на паратръбите, да го натоварят на шейната и да потеглят. В раниците им имаше единствено екипировка за оцеляване, за да напуснат самолета възможно най-леки.

Целият тежък товар беше натъпкан в паратръбите.

По време на полета Йегер беше твърде нервен, за да заспи. Стоновете на металния фюзелаж и оглушителният вой на двигателите правеха разговорите невъзможни. АН-32 беше модел от средата на 70-те и Йегер не се съмняваше, че този самолет е на няколко десетилетия. През цялото време създаваше чувството, че ще се разпадне на парчета.

Но Йегер познаваше репутацията на този вид самолети. Подобно на повечето руски машини, той бе изработен грубо и с идеята да пребъде. Йегер не се съмняваше, че ще ги закара до целта им, стига китайската бдителност да го позволеше.

Включи се в интеркома на самолета, за да слуша приказките на пилотите в кабината. Разговорът беше свързан предимно с навигацията — двамата пилоти и навигаторът описваха терена под тях, за да се движат по маршрута. Летяха през най-източната част на Хималаите, като заобиколиха високия 7500 м връх Кула Кангри, който бележеше границата с Китай.

Йегер погледна през най-близкия прозорец. Назъбените снежни хребети от дясната им страна се издигаха като белите зъби на някакъв невъзможен небесен бог, блестящи на сребристосинкавата лунна светлина. Кула Кангри отдавна беше обект на спор между Бутан и Китай. Районът беше толкова затънтен, че нито една от страните не беше в състояние да предостави доказателства в подкрепа на териториалните си претенции.

— Пресичаме границата след пет минути — спокойно обяви пилотът.

Това беше — вече нямаше връщане назад.

50.

Йегер се беше запознал съвсем набързо с екипажа на самолета и знаеше само малките им имена. Пилотът Бил беше типичен американец и говореше с акцента на Източното крайбрежие, и по-точно Ню Джърси. За Йегер нямаше съмнение, че е бивш военен. Облечен в елегантната изгладена униформа в червено и бяло на „Червения кръст“, той определено отговаряше на ролята си.

— Пресичане на границата след пет минути — повтори Бил. — Пригответе се нещата да станат малко по-интересни. Ще се спуснем по-ниско и от корема на змия.

Йегер насочи пръст надолу към Нарова, Раф и Алонзо универсален знак за „гответе се за загуба на височина“.

Интеркомът на самолета беше еднопосочен. Съобщенията до пилотската кабина трябваше да минат през диспечера Пит, също американец, който беше седнал на една платнена сгъваема седалка при преградата между кабината и товарния отсек.

Самолетът започна да се спуска към осветените от луната снежни полета. Йегер усети как съдържанието на стомаха му се качва към гърлото и сподави рефлекс за повръщане, докато пилотът спускаше машината все по-надолу.

Когато изглеждаше, че ще се забият в снега и камъните с около 300 км/ч, двигателите завиха пронизително. Пилотът даде газ и самолетът вдигна нос, отнасяйки върховете на най-високите преспи, след което продължи с рев напред в нощта.

Бяха толкова ниско, че сянката на самолета почти не се различаваше от фюзелажа. Докато проточваше врат към прозореца, Йегер видя гъсти облаци сняг, вдигнати от перките и виещи се свирепо във въздушната струя зад тях.

Отпред зейнаха дълбоки дерета и пилотът плъзна самолета в ледената им прегръдка, като прелетя ниско над подобни на куполи скали, оголени от ледените ветрове. Докато приближаваха огромната серия хребети, които се издигаха като гигантско снежно стълбище,

Йегер усети как самолетът прави зигзаги, сякаш се носеха с безумна скорост по някакъв ескалатор.

Йегер реши, че който и да е пилотът и където и да се е обучавал, най-добре е да се облекне назад и да се наслади на возенето.

— Пресичаме границата — съобщи пилотът. — Гасим лампите.

Досега не бяха летели във враждебно въздушно пространство и самолетът беше включил обичайните светлини, използвани от цивилните машини. Сега всички те угаснаха, включително и вътрешното осветление.

Йегер се огледа. Товарният отсек беше изпълнен с призрачно сияние — лунна светлина, отразена от снега само на няколко ледени стъпки под тях.

— Сърповидно замръзнало езеро на десет часа — обяви вторият пилот.

— Потвърдено — откликна навигаторът. Йегер ясно си го представи наведен над картите си. — Езеро Ле-Уен-Пу. Минаваме покрай него и стигаме до едноименната долина. Тя продължава на двайсет километра на север с лека извивка на изток.

— Разбрано — потвърди пилотът.

— А, и внимавайте да не закачите якове, юрти и молитвени знаменца — добави навигаторът.

Йегер се усмихна. Осмели се да надникне през прозореца. Навигаторът беше прав.

Малко по-ниско и щяха да целунат снежната покривка.

51.

Йегер събра кураж на спуснатата рампа на самолета.

Обикновено, когато се готвиш да скачаш от подобна машина, чувстваш успокояващата тежест на обемистата раница на парашута на гърба си, докато вятърът се мъчи да разкъса дрехите ти и вие в ушите.

Не и този път.

На гърба си Йегер носеше само леката раница; дори оръжията им бяха прибрани в паратръбите. Скоростта на самолета беше невероятно ниска — около седемдесет възела, доколкото можа да прецени — и създаваше горе-долу чувството, за каране по магистрала с отворен прозорец.

Снежните полета се намираха на не повече от дванайсет метра под него.

Толкова близо, че почти можеш да ги докоснеш.

Хребетът Ниенчен Тангла беше толкова отдалечен, че нямаше официален консенсус докъде точно стига. Всички карти обаче показваха, че най-високият му връх носи същото име и се издига на 7162 м. Освен това имаше няколко ледника на височина 7080 м, покриващи площ от 10700 квадратни километра.

С две думи, много сняг и лед.

Сняг и лед — между двете имаше огромна разлика, що се отнасяше до мисията. Тази нощ трябваше да намерят подходящия сняг.

Йегер се беше спрял на едно място от сателитните снимки с помощта на някои от най-добрите метеорологични експерти на Брукс. Докато клечеше на отворената рампа и чакаше диспечера да вдигне палци, той се замоли да не е сгрешил.

Рисковете, които щяха да поемат, бяха безброй. Само Раф и Йегер бяха правили подобни скокове преди, при това само на експериментални учения на САС.

Диспечерът вдигна два пръста. Две минути. Беше се завързал с як платнен ремък за самолета, в случай че някой откачи в последния момент и реши да го повлече със себе си.

— Една минута! — обяви той.

Йегер се присламчи до шейната и стоманените контейнери, изкарани на рампата. Разкърши ръце и рамене, затропа с крака и запляска с длани. Крайниците му трябваше да са максимално подвижни за онова, което предстоеше.

— Трийсет секунди! — извика диспечерът.

Йегер не откъсваше поглед от сигналната светлина в единия край на рампата. Секунди по-късно тя се смени от червена на зелена. Време беше за шоу.

Тласна с рамо и избута шейната през края на рампата, докато от двете му страни Алонзо и Раф бутаха контейнерите.

За миг ги зърна как проблясват в снега и ги последва през ръба. Докато падаше, част от мозъка му крещеше да дръпне въжето на парашута, макар да знаеше, че няма такъв.

Въздушната струя го пердашеше здраво, докато падаше свит на кълбо. Заемаш подобна поза, когато искаш да изпръскаш приятелите си, докато скачаш в басейн. Опитите и грешките бяха показали, че тя е най-подходяща и за това, което предстоеше.

Разполагаше със съвсем кратък миг да се зачуди коя чавка му е изпила акъла, че да се съгласи да скача по такъв начин. В следващия момент краката му докоснаха снега. Ударът се оказа изненадващо мек и тих, и миг по-късно шейсет и пет килограмовият Уил Йегер се беше забил дълбоко в порестата бяла маса, изчезвайки напълно от поглед.

Лежеше по гръб в ембрионална позиция, загледан в небето над него. Все едно се намираще в анимационно филмче за Том и Джери — виждаше контурите на тялото си в снежната повърхност, очертана на фона на звездите и луната.

Скок в преспа — само англичани можеха да измислят подобен безумен начин за проникване на вражеска територия. Но тази нощ — поне за Йегер — номерът беше минал чудесно.

Учените глави го бяха уверили, че на това равно и открито плато северно от планината преспите най-вероятно ще бъдат дълбоки поне три и половина метра.

Доколкото можеше да прецени, беше потънал на три метра в тази.

Сега оставаше да намери начин да се измъкне от нея.

52.

Йегер остана да лежи още няколко секунди, докато сърцето му се успокои. Дъхът му изпълваше снежната дупка с човешка форма с някаква призрачна мъгла. Беше толкова студено, че чувстваше как дъхът замръзва в ноздрите му.

В отекващата тишина чуваше бръмченето на самолета, който обръщаше. Секунди по-късно го видя как прелетя над него. Въобрази ли си го, или пилотът наистина поклати криле в знак на поздрав? Нямахме никакво съмнение, екипажът беше наистина първокласен.

А сега трябваше да се измъкне от тази снежна прегръдка. Напомни си, че няма време за губене — съдбата на света беше заложена на карта. Провалът не беше възможност, цената на всяко прецакване бе немислима. Трябваше да се размърдат.

Свали дебелите ръкавици, постави раницата под себе си, за да образува твърда платформа, и се изправи на крака. Извади от джоба си връв и завърза единия ѝ край за ремъка на раницата, а другия уви около китката си и вдигна ръка към небето. Върховете на пръстите му едва се показаха над повърхността.

Започна да отъпква снега с ръкавиците. Продължи, докато не реши, че е получил достатъчно здрава платформа. После се набра нагоре, заби върховете на ботушите си в снежната стена и изпълзя като гъсеница по корем на повърхността. След това се обърна и изтегли раницата си.

Спря за момент, за да се огледа.

Гледката беше поразителна. Снежните полета продължаваха във всички посоки и образуваха спокойно замръзнало море. Никъде не се виждаха светлини или други признаци за човешко присъствие. Имаше чувството, че е сам на покрива на света.

От едната страна редицата върхове се издигаше в небето, скована в лед и сурова. Йегер беше благодарен, че не им се беше наложило да я прекосяват. Самолетът беше прелетял над нея, спестявайки им тази беда. От това място трябваше само да се спускат надолу към целта.

Внезапно чу рязък пукот, който отекна над снега. Ледникът се движеше, древният лед се трошеше под невъзможното налягане.

Огледа се за останалите.

От тях нямаше и следа.

Шейната и контейнерите също не се виждаха никакви. Като цяло, хората му имаха по-големи шансове да се измъкнат от снежната прегръдка, отколкото шейната или тежките паратръби. Нямаше как да знае колко дълбоко са потънали те, макар че откриването им би трябвало да стане сравнително лесно. Доколкото можеше да прецени, той беше скочил около три секунди след като ги избутаха. При скоростта на самолета би трябвало да са на не повече от петнайсетина метра от него.

Проследи пътя на самолета. Не беше трудно — хребетът Ниенчен Тангла, подобен на гигантска ледена стена, се издигаше на юг от него.

Първата дупка, на която попадна, беше направена от шейната. По-лека от контейнерите, тя беше отлетяла по-далече, повлечена от инерцията на самолета. Беше се забила със задната част надолу. След няколко секунди дърпане и бутане Йегер успя да я освободи. Сега трябваше да намери контейнерите с по-тежкия товар.

Докато търсеше, чу някой да се мъчи да се измъкне от снега. Раф. Едрият маор беше поне двайсет килограма по-тежък от Йегер и заради това беше затънал повече в меките преспи.

Раф не беше особено очарован от предложената от Йегер техника за проникване. Той беше израснал на Северния остров на Нова Зеландия, чийто климат бе по-топъл, отколкото на Южния, с девствени бели плажове и субтропичен климат. В резултат на това Раф мразеше сняг, лед и всичко, свързано със студа.

— Как я караш? — попита го Йегер.

— Мърдам — изръмжа Раф. — Нямам нищо счупено. — Той хвърли поглед към ледения пейзаж. — Задникът ми обаче замръзва.

Йегер тъкмо беше намерил първата паратръба. Натоварена с деветдесет килограма оборудване, тя бе потънала доста дълбоко. Той кимна към дупката.

— Това ще те сгрее, друже. Започвай да копаеш!

Раф изсумтя, разкърши масивните си рамене и се захвана за работа. Не след дълго двамата с Йегер измъкнаха първия контейнер от

ледената прегръдка на прясната.

Недалеч Нарова и Алонзо се заеха да освобождават втория контейнер. И четиримата като че ли бяха останали невредими след скока.

Четири — това беше вълшебното число на патрулите на британските специални части, най-малкият екип, който използваш при нормални обстоятелства. На жаргона на САС четири беше огневи екип. Четири такива правеха взвод от шестнайсет души. Четири взвода пък съставяха отряд от шейсет и четири САС меча, като под „меч“ се разбираше боец от Полка.

Четиричленен огневи екип беше най-доброто, на което можеш да се надяваш, помисли си Йегер. Екип за чудо и приказ. И ето че сега участта на света беше стоварена на раменете им.

Започнаха да изпразват контейнерите и да правят пет купчини оборудване. Най-голямата щеше да отиде на шейната, а четирите по-малки в раниците. След като натовариха шейната, те дръпнаха ципа на водонепроницаемото покривало и развиха дългите ремъци за теглене.

Раф изгледа тежката шейна, която сега носеше стотина килограма екипировка.

— Аз ще я поема. Ще определям темпото. И поне ще се стопля, по дяволите.

В паратръбите имаше и четири чифта ски. Раф взе единия, освободи предната закопчалка и пъкна кубинката си в нея. Чу се изщракване. Ските бяха за преходи и само върхът на обувката се закачаше за автоматите. Така можеше да вдигаш петата си и да се движиш по-лесно напред.

След като си сложи ските, Раф грабна ремъците на шейната — подобни на ремъци на раница, но без торбата отзад — и се впрегна. Провери закопчалките, взе щеките и пъкна китки в ремъците им.

Погледна към Йегер и кимна.

Йегер с мъка сдържа усмивката си. Плитките на Раф, които стърчаха изпод топлата шапка, бяха замръзнали като пипала на някакъв смахнат леден звяр. Прическата определено беше една от най-добрите на света, помисли си той, но не и за това място!

— Добре, трийсет минути преход, после почивка обяви той. — И редуване на шейната. — Погледна часовника си. — Имаме шест часа път и осем до зазоряване. Намираме се на сериозна надморска

височина, не сме аклиматизирани и дишаме много по-малко кислород, отколкото сме свикнали. Полека. Не се пресилвайте. Запазете силите си за онова, което ни чака.

Останалите изсумтяха в знак на съгласие.

— Аз ще водя — продължи той. — Нарова е след мен, после Раф с шейната, а Алонзо да ни пази тила. Ясно ли е всичко?

Мълчаливи кимания.

— Добре, да тръгваме.

53.

Казват, че времето е може би най-голямата опасност, с която можеш да се сблъскаш в планините на Тибет. И наистина, тази буря беше врълетяла изневиделица, без никакво предупреждение.

В един момент Йегер водеше групата, ските му се плъзгаха по плътния сняг под ясното, обсипано със звезди небе. В следващия миг от запад задуха хапещ силен вятър и небето зловещо потъмня.

По площ Тибет е два пъти по-голям от Франция, но е едно от най-пустите и рядко заселени места на света, и правенето на прогнози за времето тук беше трудно. По принцип през по-сухите пролетни и летни месеци беше по-вероятно да попаднеш на прашни бури, отколкото на значителни валежи.

Съдейки по хапещия вятър обаче, времето щеше да стане мокро и студено.

Почти петдесет процента от населението по света зависи от прясната вода от ледниците на Тибет. Йегер беше прочел това в инструктажа на Майлс. Топящата се вода от Тибетското плато подхранваше реките, които напояваха по-голямата част от Китай и Индия. Когато на такава височина се вдигаше буря — Йегер и хората му се намираха на 5000 м над морското равнище, — тя падаше като сняг.

Точно като сега.

Вятърът се засили още повече. Не след дълго забиваше ледени иглички в откритите части по лицето на Йегер. Той спря, свали горните си ръкавици и смъкна надолу скиорската шапка, превръщайки я в бяла маска, която защитаваше по-добре лицето му от свирепите пориви. Останалите се събраха около него и последваха примера му.

С всяка минаваща секунда видимостта се влошаваше, вятърът се спускаше с вой от северните склонове на планините. Йегер бръкна в джоба на гърдите си и извади скиорски очила, за да защити очите си.

Раф приближи скритото си под маската лице към неговото.

— Точно това ни трябваше, шибана буря! — извика той и погледна към хребета. Той вече почти не се виждаше.

— Трябва да продължим — извика му в отговор Йегер. — Спрем ли в тази гадост, свършено е с нас. Трябва да се спуснем по-ниско...

Вятърът отвя последните му думи.

Той извади компаса от джоба си, ориентира се и даде знак на останалите да тръгват.

Продължиха напред през бурята. Зад тях вятърът за секунди заличаваше напълно следите им.

Бурята буквално ги погълна. Не след дълго едва различаваха собствените си ръце, вдигнати пред лицето. Беше ужасно дезориентиращо. Следенето на времето беше толкова трудно, колкото и поддържането на посоката. Пориви на вятъра със скорост 60–70 км/ч ги блъскаха и заплашваха да ги повалят на земята. На Йегер не му се мислеше как се справя Алонзо, чийто ред беше да тегли шейната.

Напредваха почти слепешком. Бяха се събрали наблизко, за да не се изгубят във виелицата. Температурата беше паднала до двайсет и пет градуса под нулата и бурята беше погълнала всичко. Имаха чувството, че са попаднали в търбуха на разбеснял се звяр.

Йегер вече не се съмняваше, че се намират в сериозна опасност. От мисия за търсене и унищожаване начинанието се беше превърнало в борба за оцеляване. Трябваше да намерят убежище. Колкото се може по-скоро. Без него щяха да се превърнат в замръзнали трупове, погълнати от свирепата буря.

Сети се за един жизненоважен урок, даден му от инструктора по военни действия в планински и арктически условия. Ако искаш да оцелееш, недей да се бориш с планината. А се научи да бъдеш гъвкав и да се приспособяваш към капризите на природата.

Опита се да огледа терена пред себе си, но накъдето и да погледнеше, всичко му изглеждаше едно и също. Напрегна очи през бялата пелена. Въздухът беше изпълнен с гневни снежинки. Сякаш се намираще в свят, състоящ се единствено от сняг и лед.

И вече беше измръзнал до кости.

Колкото по-студено му ставаше, толкова по-бавно сякаш работеха тялото и умът му. При подобни условия хипотермията убиваше изневиделица. Колкото по-бавен ставаше мозъкът, толкова по-малко вероятно беше намирането на път към спасението.

Опита се да се вземе в ръце. Беше се готвил да се бие с човешки враг — Камлер и хората му, — а не с природата. Трябваше обаче да се ориентира в това предизвикателство на живот и смърт и да се съсредоточи.

Докато продължаваше напред, борейки се с шибациите пориви на ледения вятър, той забеляза снежен рид от лявата им страна.

Йегер много добре знаеше, че снегът всъщност е един от най-добрите изолатори. Домовете на инуитите в Арктика се наричаха иглу и бяха в общи линии куполи, изградени от снежни блокове.

Той спря. Останалите спряха до него; лицата им бяха покрити с коричка сняг, дъхът им се кондензираше на дебели висулки върху предпазните им маски.

Йегер посочи към снежния рид.

— Време е да се разкараме от този вятър! — извика той. — Или копаем, или умираме.

54.

Йегер свали раницата си, отпусна се на четири крака и започна да рови снежния бряг. Останалите също се включиха и за няколко минути направиха проста снежна пещера, достатъчна да побере и четиримата.

Изпълзяха вътре, вкараха раниците си и се заеха да подготвят пещерата за бурята. Първо запълниха изхода, като оставиха само една дупка, която бе достатъчно голяма, за да се промъкне човек през нея.

Снегът е чудесен изолатор, стига топлината на човешкото тяло да не го разтопи. Тогава се превръща в ледена киша... и убиец. Номерът беше да поставиш върху него водонепроницаема мембрана, още по-добре с термична постелка отгоре — точно както правеха в момента.

След като приключиха, извадиха пухените си спални чували и бяха готови да се пъхнат в тях и да стоплят измръзналите си крайници. В последния момент обаче Йегер се сети за шейната. Нямахше откъде да знаят колко дълго ще продължи бурята, нито колко сняг ще навали и навее.

С две думи, бурята можеше да погълне шейната.

Той излезе навън, като взе Раф със себе си. Виелицата беше станала още по-свирепа. Вятърът го блъскаше яростно, докато търсеше слепешком шейната в мрака. Точно когато я напипа с ръкавицата си, един невероятно силен порив на вятъра го събори върху снега.

Изправи се с мъка, но бурята го събори отново. Трябваше да стигне до шейната и да я застопори. Иначе с тях беше свършено.

Отново посегна към нея, като буквално запълзя по корем в снега. Ръцете му я напипаха и той започна да сглобява първия маркировъчен прът, изработен от секции як, но лек алуминий.

Без да обръща внимание на болката, Йегер сглоби втория прът и го даде на Раф, който заби и двата в снега и уви ремъците на шейната около тях. Около метър и половина от прътовете стърчаха над повърхността, отбелязвайки мястото на шейната. Колкото и сняг да

навалеше, едва ли щеше да затрупа маркерите. Освен това те пречеха на бурята да отнесе шейната.

Изтощени, двамата изпъляха обратно в пещерата, където Алонзо и Нарова вече се бяха напъхали в чувалите си.

Отвън бурята фучеше и виеше. Вътре четиримата бяха затворени в пашкул относителна топлина и безопасност.

Йегер включи фенерчето си и погледна останалите. Фактът, че изкопаването на пещерата беше извършено почти без нито една дума, беше свидетелство за абсолютния им професионализъм. Обучението и оперативният им опит след това си казваха думата.

— Добре — каза той. — Оставаме тук, докато бурята не отmine.

В отговор Раф вдигна бутилката си с вода, която беше почти празна.

— Намерих си бутилка за пикаене. — Той я пъхна в чувала си. — Знаете ли каква е температурата на урината, когато излиза от тялото? Трийсет и пет градуса. Дръжте си бутилката за пикаене близо до себе си. Действа като грейка.

— Прекали с детайлите — намръщи се Йегер.

Нарова се размърда неспокойно в чувала си.

— С това забавяне рискуваме пратката да пристигне преди нас. Волфрамът.

— Така е — съгласи се Йегер. — Но първо, няма да бъдем от полза на никого мъртви, а бурята ще ни убие. И второ, никой няма да кацне в района при такива условия. Повярвай ми, ако бурята успя да спре нас, ще спре и всеки самолет.

— Кажете ми, колко е студено всъщност? — обади се Алонзо.

— Вдишай — каза му Йегер вместо отговор. — Усещаш ли как косъмчетата в носа ти замръзват като иглички? Това става, когато температурата е под минус двайсет. А точно сега бих казал, че е още по-ниска.

Алонзо се огледа наоколо.

— Слава богу за снежната пещера. Не е нужно да слагаме стража, нали?

— Навън няма нищо живо. Поспете. Всички.

Йегер събу кубинките си и се пъхна в чувала. Погледна часовника — четири сутринта. Толкова се беше фокусирал върху

достигането до целта — *върху спирането на Камлер*, — че беше изгубил всякаква представа за времето.

Още малко и това фокусиране щеше да ги убие. Намирането на убежище беше единственият им шанс за оцеляване и Йегер го знаеше.

Но бе наясно също, че времето не е на тяхна страна.

55.

В яхтите „Нордхавн“ няма нищо прекалено лъсково. С изчистените си линии те са пригодени за сериозни презокеански плавания и са предназначени за хора, които обичат да пътуват по света по практичен начин. Евтини са, функционални и на практика непотопяеми, което беше и основната причина Камлер да избере именно тях.

На Стив Джоунс изобщо не му пукаше за избора му. Той не беше моряк и го беше грижа единствено дали тази плаваща бомбена платформа ще свърши работата, за която им трябваше. Яхтата имаше пълен с бира хладилник и фитнес помещение, така че можеше и да изтърпи няколко дни на нея. Но щеше да се разкара веднага след като изпълни задачата си.

Той наведе масивното си мускулесто и татуирано тяло над парапета и натисна едно копче в долния ляв панел на ръчната конзола. На равната задна палуба четирите перки на дрона се завъртяха, превръщайки се в размазано петно.

Погледна човека на мостика.

— Чисто ли е? Има ли нещо на радара?

— *Нет*. Нищо. Чисто е.

Руският капитан беше типичен киселяк, който предпочиташе да стои настрана от всички. Това беше предимство. През повечето вечери беше наквасен с водка, което означаваше, че не пипаше запаса студена бира на Джоунс.

Джоунс огледа ширналия се океан. Спокойните изумрудени води се простираха докъдето стигаше погледът. Не се виждаха никакви съдове. Точно както го искаше. Толкова навътре в Пасифика бяха в пълна безопасност, стига наоколо да нямаше други кораби.

Постави палец върху левия лост за управление и го бутна напред. Воят на перките стана пронизителен и дронът без никакво усилие се издигна във въздуха. Джоунс продължи да държи лоста напред, докато дронът не се озова на трийсетина метра над вълните.

Сега товарът му се виждаше ясно. Под машината с размери на джип, сграбчена от четири мощни щипци, имаше черна кутия, голяма горе-долу колкото самия дрон. Това беше двойно смалена реплика на устройството, което тези летящи системи щяха да пуснат върху целите си, ако днешният малък експеримент минеше по план.

Черната кутия беше пълна с тухли — достатъчно, за да имитират теглото на едно от устройствата, създавани от професор Канджон. Джоунс не харесваше корееца. Всъщност не харесваше чужденци като цяло. Или по-скоро онези, които не бяха чистокръвни арийци. Самият той се смяташе за такъв — съвършен представител на расата.

Премести палец върху десния лост, побутна го надясно и дронът зави в същата посока. След като нагласи курса, той го насочи право напред на 150 метра, след което го издигна стръмно.

Когато беше на около 240 метра от яхтата, дронът се беше издигнал на около 300 метра височина — малко по-малка от онази, на която беше взривен Дебелакът над Нагасаки.

Ако искаха планът на Камлер да проработи, трябваше да закарат ИЯУ едновременно до целите им за максимален разрушителен ефект. И не можеха просто да се насочат към брега. Първо, защото щяха да бъдат засечени от охраната на електроцентралата. И второ, както беше посочил професор Канджон, единствено детонирането на ИЯУ точно над реактора щеше да предизвика разтопяването му. Така че имаше ли по-добър начин за доставката на устройството, освен с дрон?

Джоунс пусна двата лоста и дронът увисна във въздуха. Идеално.

Огледа още веднъж хоризонта — оставаше си все така пуст. Когато насочи погледа си обратно към дрона, той си го представи увиснал над електроцентралата, готов за удар. Вдигнал палец над копчето на конзолата, той си представи страховития взрив. Катастрофалните разрушения. Жертвите. Ужаса. Очакваше ги с нетърпение, особено ако означаваша, че Йегер ще пострада най-много.

Поетична справедливост, както се беше изразил Камлер.

Натисна копчето. Имаше микросекунда забавяне, докато сигналът стигна целта си, след което последва рязък гръм във въздуха. Дронът и товарът му се превърнаха в кафяв облак; в океана се посипаха раздробени тухли и парчета от машината.

Джоунс се усмихна. Всичко беше наред.

Извади сателитния телефон от джоба си и натисна копчето за бързо набиране.

— Орелът кацна — обяви той, без да си прави труда да се представя.

— И какво трябва да означава това, по дяволите? — рязко попита говорещият от другата страна.

„Орелът кацна“ беше един от любимите филми на Джоунс. В него се разказваше за ударен отряд германски агенти, пратени във Великобритания в разгара на Втората световна война, за да отвлекат или убият Уинстън Чърчил. Жалко, че не се успели, помисли си Джоунс. Щяха да спестят куп неприятности на него и на Камлер.

— Всичко стана на пух и прах — обясни той. — Мина като по шибан часовник.

Камлер се разсмя ликуващо.

— Отлично. Знаех си, че мога да разчитам на теб. — Той замълча за момент. — А сега следващата ти задача, която със сигурност ще ти хареса. Професор Канджон. Мисля, че ще се наложи да използваме твоята сила на... убеждаване.

Джоунс се усмихна.

— За мен е шибано удоволствие.

— Върни се колкото се може по-бързо.

Джоунс потвърди, че ще го направи. Слезе долу и отиде във фитнес помещението. Беше малко тясно за мъж с неговите размери, но все пак по-добре от нищо, а и имаше голям боксов чувал, окачен на тавана.

Докато тренираше, нанасяйки мълниеносни удари с юмруци, колене, лакти и стъпала, той си представяше как тлъстото лице на севернокорейския професор се превръща в пихтия. Лицето се смени с онова на основния обект на омразата в живота на Джоунс — Уил Йегер. Във въображението си той превръщаше с ритници и удари Йегер в трепереща от страх кървава купчина...

При последната им среща Йегер го беше оставил да умре наред побеснели акули. Е, както би трябвало да е научил още при подбора за САС, Стив Джоунс не беше от хората, които се предават лесно.

Или които умират лесно.

56.

Йегер се дръпна от окуляра на суифтскопа. Поставено на тринога и скрито от растителността, лещите на устройството бяха маскирани със ситна мрежа в цвят каки, която спираше отблясъците. Петдесеткратното увеличение позволяваше да се вижда идеално всичко, което се случваше долу.

Чувстваше задника си като парче лед. Краката му горяха, мускулите бяха на път да се схванат. Трябваше да се размърда малко в тази мразовита дупка, наречена наблюдателен пост и изровена в склона на планината, иначе рискуваше пръстите му да измръзнат. Трябваше обаче да избягва резки движения.

Бяха минали четиресет и осем часа, откакто бурята утихна. Цели четири дни бяха останали в онази снежна пещера в изчакване сляпата ѝ ярост да отmine. Четири мъчителни дни, които потвърдиха онова, което бе чувствал на всяка мисия, в която беше участвал — че чакането е най-трудната част.

Преди цели шест дни бяха скочили от спуснатата рампа на самолета и бяха паднали на китайска земя. По-скоро сняг. Времето изтичаше, а все още нямаше и следа от пратката волфрам.

Когато се измъкнаха от снежната пещера, откриха, че всичко наоколо се е променило. Пред тях се издигаха призрачни снежни скулптури, сякаш някаква орда първобитни чудовища се бяха спуснали от планината и бяха замръзнали във времето. Между странните форми се виждаха големи участъци лед, разчистен от свирепия вятър.

Ландшафтът изглеждаше някак нереален. Всичко беше покрито със сняг. Дори прътите, които отбелязваха мястото на шейната, се бяха променили. Раф трябваше да ги срита, за да ги почисти, преди да се уверят, че шейната си е на мястото — само че погребана в снега.

Няколко еднообразни часа по-късно стигнаха крайната си дестинация и установиха наблюдателния си пост. С покрив от клони и тънка мрежа, в която бяха вплели клонки и растителност с малко пръст

и сняг за допълнителна маскировка, постът се сливаше напълно с околния терен.

Човек можеше да застане направо отгоре му и да погледне няколкото сантиметра, разделящи покрива от каменистия склон, без да се усети какво точно вижда. И тъй като вътре цареше постоянен полумрак, обитателите му бяха напълно невидими.

На няколко десетки крачки зад поста, при самия хребет, започваше снегът. Там бяха изкопали втора, малко по-голяма пещера, чийто вход беше маскиран с алпийска камуфлажна мрежа. Тя служеше като място за почивка и команден център.

Бяха установили перфектна скрита позиция, от която да следят целта си.

И сега беше време да я заковат.

Храната им обаче беше на привършване. Както ставаше винаги при изчисляване на запаси. Йегер беше подценил количеството калории, необходими на човешкото тяло, за да не страда от глад и да остане топло при тези условия. Или по-скоро, при избора между допълнителна храна или допълнително оръжие, второто бе надделяло.

Жалко, че патроните не ставаха за ядене, както бе отбелязал кисело Раф.

Йегер усещаше как гладът гризе стомаха му. Но му беше достатъчен един поглед надолу — към целта, — за да разбере, че е постъпил правилно, като е предпочел огневата мощ пред храната.

Комплексът представляваше същинска естествена крепост и за да го ликвидира, един четиричленен отряд трябваше да е съставен от истински самоубийци.

Бяха разположили наблюдателния пост на самия край на снежната линия, където замръзналата белота свършваше, за да бъде заменена от голи скали и храсти. Отдолу в подножието на Ниенчен Тангла се врязваше дълбок пролом, в чийто далечен край започваше огромната шир на Намцо — Небесното езеро.

По дъното на пролома минаваше река Боки, виеща се и бурна ивица аквамарин, чийто поразителен цвят се дължеше на солите, носени от топящите се ледници. Притисната в стената на пролома, върху изсечена в скалата платформа, се намиреше крепостта, която Йегер и хората му държаха под око.

Именно водата беше привлякла Камлер на това място и беше също причината, поради която китайските власти го бяха пуснали да се установи тук. По-голямата част от водите на Тибет се намираще в езера като Намцо, което беше солено. Солената вода не беше добра за пиене и почти не ставаше за напояване, тъй като бързо отравяше почвата.

Знаейки това и предвид растящите нужди на милиардното си население, китайците бяха започнали да допускат чужди инвестиции за пречистване на водата и за използването ѝ като източник на енергия. Камлер се беше възползвал тутакси и им беше обещал истински чудеса на бреговете на Боки.

Първо, с докарване на водата от по-малките ледникови езера горе централата му можеше да произвежда електричество — оттук и гигантската сграда с турбини в планинския склон. Три масивни водни тръби докарваха вода от високите езера до пролома и я вкарваха в турбините, разположени в сградата.

Произведеното по този начин електричество в огромни количества — отиваше за основната цел на завода — обезсоляване. Премахването на солта от водата и превръщането и в годна за пиене беше ужасно скъпо начинание. Обикновено. Тук обаче електричеството беше направо без пари и Камлер беше обещал да използва най-модерни технологии за пречистването на водата.

А за китайците това беше Светият Граал в проучванията в тази област. Нищо чудно, че бяха посрещнали с разтворени обятия Камлер — а също парите и технологиите му.

Неотдавна Китай беше надминал Америка като страната, привличаща най-много чужди инвеститори. Камлер беше само един сред хилядите подобни бизнесмени.

Всичко това Йегер беше научил от материалите на Майлс. Сега, докато гледаше надолу към пролома и река Боки, той го виждаше с очите си. Заводът за обезсоляване се намираще точно до електроцентралата, а недалеч от него бе разположен жилищният комплекс. По всичко личеше, че той може да подслони поне двеста души — работници и охрана.

По-отдалечена и залепена за отрязаната отвесна стена на пролома беше основната цел — лабораторията. Целият комплекс беше ограден с двойна ограда от яка мрежа, върху която имаше бодлива тел.

По периметъра ѝ обикаляха патрули. Пазачите носеха пистолети, както подобаваше на гражданска охрана, но Йегер не се съмняваше, че разполагат и с по-тежко въоръжение.

Охраната беше твърде сериозна за гражданско предприятие, но същото се отнасяше и за много други, които бе посещавал. Комерсиалните проучвания бяха скъпи и винаги имаше опасност от промишлен шпионаж. Камлер спокойно можеше да посочи, че охранява инвестициите си, които в крайна сметка бяха от полза преди всичко за Китай.

Той имаше куп основателни причини да внася модерни технологии за пречиствателния завод и лабораторията. Черен път се виеше на изток покрай реката и свързваше комплекса с външния свят; именно по него Камлер очакваше своята най-нова молдовска пратка.

Някъде в лабораторията имаше недостъпна и строго охранявана територия с много ограничен достъп. Там, криейки се пред очите на всички, Камлер трупаше своя високообогатен уран.

И, както се страхуваха „Тайните ловци“, създаваше смъртоносните си ИЯУ.

57.

Разбира се, красиво място като Намцо привличаше туристи. Снежни върхове се спускаха рязко в тюркоазените води, изваян от ветровете лед сковаваше бреговете му. А от северната страна стада овце пасяха сезонните треви, които растяха буйно сред нюансите на жълто, охра и сиво на бреговете.

Но отдалечеността на езерото ограничаваше броя на туристите и малцина се решаваха да отидат до западните му краища и пролома Боки. А дори да го правеха, виждаха само една работеща за всеобщото благо електростанция с всички обичайни обекти и охрана.

Майлс и Брукс бяха улучили точно в целта — мястото беше идеално за целите на Камлер. Цялата постановка беше толкова хитроумна и добре изпълнена, че караше Йегер да се чуди на пълното пилеене на интелект. Толкова много творчески сили, насочени единствено към смърт и масово унищожение.

Какво ли щеше да постигне човек като Камлер, ако не беше прелъстен от извратените мечти на баща си за световно господство на нацизма? Или за създаването на Четвъртия райх?

Йегер безумно се тревожеше, че Рут може да е някъде долу. Мисълта обаче беше толкова ужасна, че я изтри от ума си. Запазеше ли я, тя щеше да го измъчва и в крайна сметка да го унищожи.

Отдръпна се от окуляра и се размърда в опит да съживи премръзналите си крайници. Без да каже нито дума, Раф зае мястото му. Сега чакаха единствено пристигането на пратката волфрам — техния троянски кон.

Йегер погледна за момент едрия маор. С близо шестдневната си брада и навлечен в няколко ката топли дрехи, той приличаше на някакъв пещерен трол. Йегер винаги се изумяваше колко несгоди може да понесе Раф, без да се оплаква. Единственото изключение беше студът.

Раф наистина мразеше студа. Той го превръщаше в сърдит мърморко и лоша компания — точно като сега.

— Хрумна ми една идея — тихо рече Йегер. — Искаш ли да я чуеш?

— Стига да не включва скокове в проклети пресни промърмори Раф, без да се отлепва от окуляра.

— Помниш ли операцията с тежката вода? От четиресет и втора? Изучавахме я в курса за командоси. В рамките на операция „Мускетон“ дванайсет командоси били докарани с подводница до норвежкия бряг. Минали през планините, за да саботират водоелектрическата централа „Гломфьорд“. Горедолу като сега.

— Да — изсумтя Раф. — Командоска легенда. Пратили по дяволите ядрената програма на Хитлер. И какво?

— Отрядът е бил малък — продължи Йегер. — Лековъоръжен. Напълно недостатъчен да се справи с двеста немски войници, охраняващи електроцентралата. И знаеш ли как са го направили? Използвали са силата на майката природа, за да разпердушният мястото.

— Не протакай. Мозъкът ми ще замръзне.

— Досетили се, че тръбите влизат право в електроцентралата, подобно на цеви на огромни пушки. Взривяваш тръбите, водата се понася право към целта, влачейки със себе си дървета, канари и какво ли не още.

Раф се отлепи от окуляра. Йегер виждаше, че вече е привлякъл вниманието на едрия маор.

— Помисли си само — продължи ентузиазирано той. — Гръмваме тръбите високо над електроцентралата, оградата отива на кино, пробиват се стени, настава пълен хаос. И ни дава възможност да влезем.

По замръзналите черти на Раф заигра подобие на усмивка.

— Това означава ли, че ще се прибера по-рано у дома и ще се стопля?

Йегер се ухили.

— В общи линии, да. Но ти си специалистът по гърменето на разни неща. Можем ли да го направим? Имаме ли достатъчно експлозиви?

— И още как — изръмжа Раф. — Слагаш блокчета насочен пластичен експлозив на всяка тръба, за предпочитане на слабо място. И работата е опечена.

— Добре — рече Йегер. — Гърмим волфрамовата бомба и лабораторията отива на кино. Гърмим тръбите, оградата и куп други неща стават на пух и прах. Това е начинът ни да влезем и да ударим здраво.

Усмивката на Раф проблесна в полумрака на наблюдателния пост.

— Какво да не му харесаш?

Прекалено голямата активност, помисли си Йегер, макар че нямаше намерение да го казва на глас. Другите рискуваха живота си. Но в случая на Йегер имаше възможност жена му да е някъде долу. А когато взривят тръбите, дали някои в електроцентралата щеше да преживее онова, което щеше да последва?

Какво щеше да каже Йегер на сина си? „Убих майка ти, но имах причини да го направя. Оцеляването на света беше поставено на карта“.

Изтри мисълта от ума си. Никой син не би разбрал подобно обяснение.

Но каква друга възможност имаше?

58.

Раф и Алонзо се заеха да поставят експлозивите. Взривяване — това беше по тяхната част.

Изчакаха падането на нощта, преди да поемат на запад, като се движеха покрай линията на снега, докато стигнаха точката точно под мястото, където тръбите излизаха от хранващото езеро. Двамата клекнаха до масивните тръби, стигащи до раменете им. Ревът на водата в тях достигаше до ушите им.

Силата на течението и полученото от него триене беше такава, че затопляше стоманените повърхности, по които нямаше абсолютно никакъв сняг и лед. Тръбите се виеха надолу като гигантски змии, проблясващи на лунната светлина.

Раф и Алонзо се спуснаха малко надолу, като проверяваха мястото, където тръбите се извиваха на ръба и се спускаха под ъгъл седемдесет градуса към електроцентрала. Ако бъдеха скъсани тук, те щяха да сочат право към сградата на около сто и петдесет метра под тях, подобно на три цеви на гигантски пушки.

Двамата извадиха връзките насочен взрив от раниците си. Всяка се състоеше от блокчета използван от НАТО пластичен експлозив 4, или съкратено PE4, предпочитан инструмент за подобни диверсии. С цвят на глина и с характерна миризма на масло експлозивът приличаше на тесто.

Той можеше да се реже и оформя, човек можеше да скача и дори да стреля по него, без да чуе нищо повече от *пльок*. Но ако задействаш пъхнат в него малък заряд — детонатор, — се получаваше едно истинско бум.

Раф нагласи първия заряд около най-близката тръба. Усещаше я как трепери от напрежение, докато водата се носеше в нея с огромна скорост. След това повтори упражнението с другите две тръби и свързателните заряда с общ фитил.

Фитилът беше нагласен за шейсет секунди, оставяйки на заложилия го време да намери прикритие. С експлозивната си скорост

от 7500 метра в секунда заряд РЕ4 можеше да помете всичко по пътя си. Задействаха ли се детонаторите, тръбите щяха да са история.

След като заложи експлозивите, Раф се върна при Алонзо. Нощта беше ясна и тиха, и като че ли нищо не помръдваше по снежните полета горе или долу в пролома.

— Има ли нещо? — шепнешком попита Раф.

— Нищо — отвърна Алонзо, без да престава да дъвче дъвката си.

В ръцете си едрият американец държеше автомат „Колт С7 Диемако“ с монтиран под цевта 40-милиметров гранатомет. С малкото си тегло, безкомпромисна точност и огнева мощ, тази комбинация беше единственият избор за подобна мисия. Всички бяха избрали нея — с изключение на Нарова.

Както и можеше да се очаква, тя бе настояла за своя верен „Драгунов“.

Готов съм да убия за една бира промърмори Алонзо.

Раф духна в дланите си, облечени в дебели ръкавици.

— Бира ли? Прекалено е студено, друже. На мен ми дай един „Биг Мак“ и горещ шоколад.

Раф погледна творението си. Докато местеше поглед от един заряд на друг, той си представи унищожителната вълна, която щеше да се понесе надолу след скъсването на тръбите.

Силно се надяваше жената на Йегер да не е някъде долу. Всъщност се съмняваше да е там. Според Раф, Рут най-вероятно се беше свряла в някакво свое смахнато убежище. Няколко седмици насаме и шанс да подреди нещата в главата си. Това беше по-вероятно, отколкото да избяга тук, при Камлер.

Но все пак изобщо не завиждаше на положението, в което се намираще приятелят му.

Вярно, по време на наблюдението не бяха зърнали и следа от Рут. Дори помислиха за разузнаване от близко разстояние, за да са сигурни. В крайна сметка обаче решиха, че рискът да компрометират мисията е прекалено голям, а не можеха да си го позволят. Заради когото и да било.

Раф и Алонзо се заеха с последната си задача — маскирането на експлозивите. По склоновете на пролома растяха ниски дървета и храсти. Двамата пръснаха нападали клонки над творението си, докато

не го скриха напълно, след което тръгнаха обратно към наблюдателния пост.

Беше полунощ на третия им ден над леговището на Камлер. Очакваха троянският им кон — волфрамовата бомба — да пристигне всеки момент. Брукс я следеше изкъсо с проследяващото устройство и се очакваше да пристигне през следващите двайсет и четири часа.

Раф и Алонзо се върнаха на поста в три след полунощ китайско време. В Германия — във „Фалкенхаген“ — беше седем вечерта и Майлс ги беше уверил, че ще бъде денонощно на разположение. Време беше за новините, които всички очакваха с нетърпение.

Раф смени Нарова като наблюдател. Тя се върна в пещерата за почивка, да се опита да поспи. Алонзо отиде с нея. През последните четиресет и осем часа караха на половин порции и гладът гризеше стомасите им.

Раф погледна към Йегер, който гледаше през окуляра.

— Нещо ново, друже?

Йегер вдигна ръка, за да го накара да млъкне. Беше се съсредоточил стопроцентово върху това, което виждаше през лещите. Раф напрегна слух. Стори му се, че чува боботене на дизелов двигател някъде в долината.

Наблюдателният уред, който използваха, имаше 82-милиметрови лещи, които осигуряваха засилено предаване на светлина. В общи линии, той представляваше невероятно добър уред за нощно виждане при наличие на лунна светлина.

Биноклите за нощно виждане, които използваха инфрачервения спектър, за да показват образ в тъмното, вършеха работа, но самите те излъчваха характерна светлина. А това не беше желателно, когато си се скрил в наблюдателен тост над вражески обект.

— Виждам нещо — каза Йегер. — Дванайсет души, въоръжени с автомати. Качват се в два джипа. Товарят торби оборудване. Изглежда, че хората на Камлер си организират малка експедиция донякъде.

— До „Теско“ — промърмори Раф. — Мюслито им е на привършване.

Йегер се усмихна.

— Не, друже. Ще поръчат китайско за вкъщи.

Чувство за хумор — основата на британските елитни части.

Умреше ли то, по-добре да си събираш нещата и да се изнасяш.

59.

— Първата кола потегли — продължи коментара си Йегер. — Кара на изток по черния път. Втората я следва, движат се в конвой. — Без да отлепва очи от окуляра, той бавно завъртя телескопа надясно след колите. — Включени дълги светлини, закрепени ски на покривите. Прилича на нормално пътуване.

— Изчезнаха от поглед — добави той и се дръпна от окуляра. — Какво мислиш, друже?

Раф сви рамене.

— Отиват да посрещнат пратката. Онова, което смятат за високообогатен уран.

Йегер кимна.

— Именно. — И погледна часовника си. — Време е за връзка с „Фалкенхаген“.

Изключи сателитния телефон от преносимото слънчево зарядно, написа кратко съобщение, кодира го и го изпрати:

Положение: на позиция. Новини?

Двамата се взираха в екрана в очакване на отговора. По принцип Майлс отговаряше почти моментално. Няколко минути по-късно получи сигнал за входящо съобщение.

Не беше от Майлс. А от Брукс.

Йегер го отвори.

„Фалкенхаген“ компрометиран. Кондорът изчезнал. Позицията ви вероятно е разкрита. Пристъпете веднага към саботаж. Спешно: установете гласов контакт при първа възможност.

Йегер трябваше да прочете два пъти съобщението, преди да го схване. Възможно ли беше да е истина? Кондор беше кодовото име на Питър Майлс. Ако съобщението на Брукс съдържаше онова, което изглеждаше, че гласи, неприятелите бяха проникнали в бункера и Майлс бе изчезнал. В добавка мисията им бе станала известна на Камлер и хората му.

Мамка му, Йегер се обърна към Раф.

— Друже, какво става, по дяволите?

— Имаме само една възможност — да се обадиш на Брукс.

Йегер натисна копчето за бързо набиране на защитения номер на директора на ЦРУ — онзи, на който винаги щеше да е на разположение, както го бе уверил.

— Йегер? — отговори глас. — Няма лесен начин да го кажа, но лайното уцели вентилатора. Въоръжени лица са ударили „Фалкенхаген“. Там цари пълен хаос. Ясно е кой е виновникът. Майлс липсва. Изчезнал, мъртъв — не знаем. Имаме всички основания да смятаме, че мисията ви е компрометирана и позицията ви им е известна. Трябва да ускорите нещата там.

Йегер изруга. Оказваше се по-лошо, отколкото си беше представял. Имаше чувството, че са издърпали килима изпод краката му, докато играе пети рунд срещу Майк Тайсън.

— Как изобщо са открили „Фалкенхаген“? Как са проникнали през охраната?

— Нямам представа. Сигурно са имали вътрешен човек.

На Йегер му се зави свят.

— Значи нямаме представа на кого можем да разчитаме? Значи всеки може да е човек на Камлер?

Последва кратка пауза.

— Йегер, аз мисля, че мога да разчитам на теб. И смятам, че ти можеш да разчиташ на екипа си. И те уверявам, приятел, че със сигурност можеш да разчиташ на мен.

Сега беше ред на Йегер да замълчи. Брукс можеше да е предателят. Можеше да е продал „Фалкенхаген“ и Майлс. Но в това нямаше никакъв смисъл. Защо Брукс да премине на другата страна? От всичко, което Йегер знаеше за него, нещата просто не се връзваха.

Погледът му стана стоманен.

— Добре, какво да правим?

— По същество нищо не се е променило. Ти си там. Имаш екипа си. Камлер най-вероятно е по петите ти. Но първо трябва да стигне до теб. И преди да го направи, ние — *ти* — трябва да го спреш. Да го довършиш. Преди той да е довършил теб.

— Значи да се оправяме сами, така ли?

— Винаги е било така. Намирате се в Китай. Освен с информация, не мога да ви помогна с нищо друго. Знаете какво трябва да правите. Довършете Камлер. Вижте сметката на проклетия кучи син веднъж завинаги.

— Ясно. Край.

Йегер прекъсна връзката. Очаквай неочакваното — това беше принципът му. Но нито за миг не си бе представял нещо подобно.

Той погледна Раф.

— Колко от разговора разбра?

— Повечето. — Кратка пауза. — Има обаче едно нещо. Онези типове, които Камлер изпрати току-що, не отиват да посрещнат пратката. Друже, те идват за нас.

— Как?

— Камлер знае, че го наблюдаваме. Ако изпрати хората си да претърсват долината пеша, ще ги засечем. Вместо това те тръгват на изток, изчезват от поглед, обръщат, качват се горе и ни излизат в гръб.

— През снежните полета?

— Да. Откъдето най-малко очакваме. От мястото, което не наблюдаваме.

— Значи ще се придвижват със ски?

— Най-вероятно, да.

— Ясно. В такъв случай излизаме и ги посрещаме челно. Огън срещу огъня.

— Удряме ги, където най-малко очакват.

— Не *ние*. — Йегер погледна телескопа. — Трябва да останеш тук и да наблюдаваш. Приоритетът сега е волфрамовата бомба да влезе вътре. Да елиминираме основната заплаха. Направи всичко възможно да избегнеш хората на Камлер. Последното, което искаме, е да вдигнем шум, преди да сме натиснали копчето.

Лицето на Раф стана сурово.

— Предпочитам да се бия.

— Не, друже, нужен си ми тук. Сигурен чифт ръце, които да подкрепят екипа. Пристигне ли бомбата, някой трябва да я задейства. Да натисне копчето. Този някой си ти. Ясно?

— Ясно.

60.

Ниско приведен, Йегер забърза през храсталаците над наблюдателния пост, като прибягваше от сянка до сянка. Жизненоважно беше да се движи бързо и същевременно да не издава позицията им. Пъхна се под камуфлажната мрежа пред входа на снежната пещера.

— Слушайте. „Фалкенхаген“ е бил ударен изсъска той. — Майлс е изчезнал. Най-вероятно сме компрометирани. — Погледът му се стрелна из пещерата, търсейки нещо. — Ирина, дай ми снайпера си. Отивам да поема тила. Ти вземи това.

Връчи й автомата си. Ясно се виждаше, че тя и Алонзо още са в шок, докато се опитват да схванат смисъла на случилото се. Продължи да говори, докато вземаше ските и си ги слагаше.

— Размърдай се, народе. В зависимост от маршрута, по който са тръгнали, хората на Камлер могат да се появят всеки момент. Нарова, иди при Раф в наблюдателния пост. Алонзо, заеми позиция на изток, над снежните полета. Смятаме, че Камлер е изпратил отряд да ни удари в гръб. Ние обаче ще ги ударим първи. И да сме наясно — вкарването на волфрамовата бомба вътре си остава абсолютен приоритет.

Нарова се опита да протестира, но Йегер й даде знак да мълчи.

— Никакви възражения. Аз съм по-добрият със ските. Няма време за спорове. Размърдайте се.

Метнал снайперистката карабина на гръб, Йегер пое на изток с максималната възможна скорост по осветения от луната сняг. За щастие, неотдавна беше сложил вакса на ските. Беше го направил в опит да убие сукката, но сега бе благодарен. Ските му съскаха в снега.

Нощното небе беше кристално ясно. Луната беше почти пълна и всичко хвърляше тайнствена светлина и сенки. Светлината представляваше едновременно помощ и спънка. Йегер можеше да я използва заедно със средата в своя полза. Старите уроци никога не се забравяха.

Мислите му препускаха. Двата джипа с въоръжени мъже бяха изчезнали от поглед в другия край на долината към три след полунощ. Реши, че ще им трябват около деветдесет минути да се изкачат по долния края на пролома, особено с екипировката, която носеха. Сега беше четири и половина, така че можеха всеки момент да се появят на билото.

После трябваше да изминат със ски един километър на запад-югозапад, за да излязат в гръб на наблюдателния пост. Йегер прецени, че разполага най-много с двацет минути, за да осъществи заблудата, която си беше наумил. Увеличи темпото. Усещаше как потта се стича по гърба му и попива в коприненото му бельо.

Снежното поле пред него постепенно се издигаше до билото в далечината. Йегер много го биваше в изкачването. Малцина скиори можеха да се мерят с него. Трябваше само да стигне до билото жив, след което можеше да осъществи втория етап от плана си.

Спря, когато реши, че е на около петстотин метра от целта. Нямаше особен смисъл да търси прикритие за онова, което възнамеряваше да направи. Обърна се в посоката, от която беше дошъл, назад към долината. Извади пистолета си — „Зиг Зауер Р228“ — и вкара патрон в цевта.

Йегер беше бяла фигура в белия сняг на лунната светлина. Беше малко вероятно да го видят и той не можеше да се сети за друг начин да привлече вниманието им. Щеше да стреля във въздуха. Сякаш изстрелът му целеше да предупреди за пристигането на противника останалите от екипа му, разположени по-нагоре по склона.

Нащрек, напоен с адреналин, със стегнати като пружини мускули, Йегер зачака.

Погледна часовника си. Щяха да са тук всеки момент.

И наистина, първите фигури се появиха.

Хората на Камлер се движеха в колона, водещият скиор прокарваше пътека за останалите — дисциплинирани професионалисти, несъмнено наемници, те оглеждаха в движение терена от двете им страни.

Очевидно знаеха, че Йегер и хората му са установили наблюдателния си пост високо, но нямаха представа къде точно. Поне Йегер разчиташе на това.

Продължаваха да се движат към него.

Като риби в тръба.
Сърцето на Йегер биеше диво. Знаеше, че времето е дошло.
Времето да действа открито.
Вдигна пистолета и стреля.

61.

Изстрелът изтрещя гръмко над главата на Йегер и отекна над снега.

Колоната рязко спря.

Йегер тутакси се обърна и продължи по курса си нагоре. Сега разчиташе на няколко фактора. Първо, че е по-добрият скиор. Второ, че никой от противниците не носи оръжие с голям обхват. Обикновено не го правиш, ако възнамеряваш да устроиш засада на малоброен противник в скрит наблюдателен пост.

Зад себе си чу резкия трясък на стрелба. Куршумите засвистяха около него, вдигайки гневни фонтанчета сняг. Йегер продължи с всички сили напред, знаеше, че собственият му живот, както и животът на екипа му зависят от това.

Започна да се движи на зигзаг по снега, за да осуети прицелването на противника. В най-лошия случай рискуваше да бъде улучен по чиста случайност.

Накрая стрелбата зад него утихна.

Йегер хвърли поглед през рамо.

Десетината фигури бяха метнали оръжия на гръб и се бяха обърнали да го последват. Йегер не ги винеше. Накъде другаде би тръгнал сам човек, освен към останалите от екипа си в наблюдателния им пункт? Нищо друго нямаше смисъл. Последваха ли него, щяха да спипат всички — или поне така си мислеха.

Снегът отпред беше девствено чист, без никакви следи. Йегер си набеляза маршрут, който да му помогне да поддържа максимална скорост. Трябваше само да стигне до билото преди преследвачите си.

Продължи напред, докато мускулите на бедрата и прасците и белите му дробове не пламнаха.

Накрая стигна до най-високата точка. Спусна се от другата страна за още няколко секунди, все едно продължава да бяга. Щом се скри от погледа на преследвачите си, той се наведе, махна ските и изпъзля обратно до билото. Свали карабината от гърба си и зае

позиция на ръба от камъни и лед. Виждаше съвсем ясно склона пред себе си през оптичния мерник с четирикратно увеличение.

На пръв поглед деленията на мерника му се сториха сложни. В средата под хоризонталната линия имаше серия подобни на върхове на стрели вертикално обърнати триъгълници, наричани шеврони, на около милиметър един от друг. В долната дясна част две тънки линии се събираха във формата на полегнала фуния. По нея пет къси чертички бяха номерирани 2, 4, 6, 8 и 10.

Като повечето оръжия на бившия комунистически блок обаче мерникът беше съвсем прост. И за щастие, в САС Йегер се беше научил как да използва всяко оръжие, известно на човека.

Поставяш фунията върху целта, докато тя не се побере изцяло между линиите. След това поглеждаш числото, както правеше Йегер в момента — 8. Това означаваше, че водачът на преследвачите е на 800 метра от него. Той леко повдигна карабината, така че най-горният шеврон да се изравни с гърдите на мишената. Всеки шеврон означаваше 200 м допълнително разстояние.

Така нагласи прицела си за 800 метра. Успокои дишането си, затвори очи и се отпусна. Само за миг. После отвори отново очи, пое бавно дъх и го задържа за миг, докато провери мерника.

Обучение по стрелба със снайпер — никога не задържай прекалено дълго дъха си, защото тялото ти ще започне леко да трепери. Един от ключовите принципи, които бяха станали част от него. Инстинкт.

Дръпна спусъка.

Оръжието изтрещя и водачът се строполи на снега. Йегер моментално избра следващата си мишена. Преследвачите му незабавно се хвърлиха на земята, после се надигнаха на коляно и свалиха оръжията си. Някои откриха огън, но куршумите им не достигнаха целта си.

На това разстояние Йегер ги беше приковал на открито и те го знаеха.

Всяко негово движение трябваше да е спокойно и премерено, макар да знаеше колко е тънка границата между живота и смъртта в момента. Единственото, което го пазеше все още жив, беше разстоянието.

Благодарение на оптичния мерник беше видял с какво са въоръжени хората на Камлер. Всеки носеше китайски автомат „Тип 79“ със сгъваем приклад. Добро оръжие, идеално за близък бой, но не беше точно на разстояния над двеста метра.

Йегер стреля отново. Втора фигура се просна в снега. Осъзнали, че нямат друг избор, освен да се размърдат, останалите десет се изправиха и се разпръснаха в опит да атакуват позицията му. Всички дванайсет трябваше да умрат. Не можеше да си позволи дори един от тях да се измъкне и да вдигне тревога.

Но докато се готвеше за третия изстрел, го споходи смразяваща мисъл. Досега си беше повтарял „един куршум, един свален“. Но беше пропуснал нещо. Нещо жизненоважно.

Пълнителят на „Драгунов“ побираше десет патрона... а противниците бяха дванайсет, но в бързината той беше взел само един пълнител.

За миг се запита защо беше решил той да се заеме с това. На всяка цена трябваше да отклонят хората на Камлер от наблюдателния пост. Но можеше да изпрати Раф. Или Нарова. Или Алонзо.

Знаеше отговора. Вярно, той беше най-добрият скиор от тях, но това не бе всичко. Никога нямаше да поиска от хората си да направят нещо, което самият той не би направил.

Ако искаха да оцелеят, трябваше да поемат риска. И затова сега беше тук, с десет души за убиване и само с осем патрона.

В най-добрия случай това щеше да приключи само един начин — рано или късно да се окаже срещу двама от хората на Камлер, въоръжени с автомати, а той без патрони.

И бе наясно, че никой пистолет не може да се сравнява с оръжията на противника.

62.

След трийсет минути в надпреварата на живота си Йегер видя как един от преследвачите му се отделя от останалите.

Беше свалил осем със снайпера, два куршума бяха пропуснали целите си. Останалите четирима стрелци на Камлер се бяха пръснали из снежното поле в опит да го заобиколят от страни. Единият беше изостанал, но другите трима бяха изпечени войници и като че ли нищо нямаше да ги откаже от преследването.

Йегер си припомни, че те със сигурност са добре нахранени, докато неговият стомах беше празен. Преследвачите поддържаха темпото му със ските, докато той се носеше през осветената от луната белота. Гонката продължаваше нагоре по била, надолу по долини и през снежни полета.

Усецаше как ловците го настигат сантиметър по сантиметър. Осъзна най-сериозния проблем, пред който беше изправен сега — той проправяше пътека, по която да го следват, с което ги улесняваше. Беше плувнал в пот, белите му дробове щяха да се пръснат.

Въпреки това продължаваше с всички сили напред. Увеличаваше дистанцията донякъде при по-стръмните изкачвания, но я губеше отново при спусканията. Трябваше да се държи на по-високо от тях, затова зави надясно, обърна гръб на езерото, и започна да се изкачва по планината.

Озова се на прясно навалял сняг, който му напомни за опасността от лавини. За миг се пренесе мислено в Алпите, когато водеше войници по хребета Куфнер в масива на Монблан и преценяваше в движение евентуалната опасност.

Заповяда си да се върне в суровата реалност тук и сега. Една лавина беше последната му грижа. Възможностите му бързо се изчерпваха. Не можеше да продължава вечно да бяга, а без повече патрони за пушката шансовете не бяха на негова страна.

И тогава го осени — може би *имаше* начин да сложи край на преследването.

Щом стигна билото, той приклепна и извади граната от чантата на колана си. Обърна се и провери зад себе си.

Наклонът беше идеален, а снегът бе прясно навалял и дълбок.

Трите фигури следваха диагоналния маршрут по следите, оставени от Йегер. Намираха се на сто и двайсет метра под него и приближаваха бързо.

Изчака да се озоват точно под него, издърпа халката и метна гранатата във висока дъга. Тя падна на дванайсет метра надолу и фонтанчето сняг отбеляза мястото, където потъна в меката белота.

Йегер се обърна и се отблъсна с щеките, продължавайки изкачването. Зад себе си чу глухото бум на гранатата — дълбокият сняг заглуши взрива. Усети ударната вълна на експлозията под краката си и се втурна с всички сили напред.

За около секунда не се случи нищо, после склонът под него започна да се движи.

Чу се глухо пукане, когато повърхността се разцепи в епицентъра на взрива и започна да се свлича. Пукнатината се разширяваше и снежното поле се понесе надолу, повличайки след себе си и масата отгоре, в бушуващ хаос.

Шумът от свличането се превърна в гръмовен рев. Йегер реши, че се е отдалечил достатъчно, спря и се обърна да види кипналата вълна от сняг и парчета лед, понесла се надолу като замръзнало цунами със сила, помитаща всичко пред себе си.

Не точно всичко.

Един от преследвачите успя някак да се измъкне, преди лавината да го е отнесла. Истинско скиорско постижение. Останалите бяха пометени и размахваха безпомощно ръце и крака, преди да бъдат погребани под стотици тонове сняг.

Сняг, който щеше да стане на твърд лед веднага щом лавината спреше.

Ала един от преследвачите му остана жив.

Йегер усети как погледите им се срещат. Който и да беше, противникът му не свали оръжието си и не откри огън. Очевидно беше дисциплиниран и знаеше, че разстоянието е прекалено голямо. И умен — пестеше муниции. И със сигурност бе наясно, че патроните на Йегер са свършили.

Сега бяха един срещу друг. Лов.

Йегер си даваше сметка, че краят приближава. Трябваше да намери начин да приключи с противника си. Почти едновременно той и преследвачът му се обърнаха и продължиха смъртоносната надпревара.

Двайсет минути по-късно човекът на Камлер настигаше Йегер дори по стръмните изкачвания. Рано или късно целта щеше да попадне в обхвата на автомата му.

Думите на инструкторите от САС отекнаха в главата на Йегер: „Бий се по време и на място, които ти си избрал“.

Знаеше какво търси. Знаеше какво трябва да направи.

63.

Йегер изкачи ниското било и гледката, която се откри пред него, изглеждаше толкова добра, колкото се надяваше да е. Теренът беше равен, а вятърът щеше да заличава следите му. Равнината беше широка и тук-там се виждаха отделни скали.

Продължи напред, избра си малка група стърчащи от снега камъни, скри се зад тях и се освободи от ските. Извади пистолета си, вкара патрон в цевта и го опря на скалата. Така, легнал по корем и скрит от камъните, той щеше да бъде на практика невидим за преследвача си, когато се появи на билото.

А тогава между двамата щеше да има не повече от трийсетина метра. Можеше да се получи.

Докато успокояваше дишането си в подготовка за предстоящия сблъсък, той си напомни колко точен е P228. Никой друг пистолет не можеше да се сравнява с него.

Вярно, възпиращата сила на 9-милиметров куршум беше по-малка от тази на пистолетите 45-и калибър. Но оръжието на Йегер беше заредено с куршуми с кух връх, достъпни за някои специални части и шпионски служби. И те имаха точно това, което се казваше в името им. Върхът на куршума беше кух, така че при удар той се разкъсваше и причиняваше максимални поражения.

На стрелбище от двайсет и пет метра — горе-долу разстоянието, на което щеше да стреля сега — Йегер можеше да групира попаденията си в кръг с диаметър около седем сантиметра.

Ала сега ситуацията беше съвсем друга. Негативното въздействие на силния стрес, физическото изтощение и страха всяваше хаос в прицела на всеки. Единственото, което можеше да стори сега, бе да успокои дишането си, да се настрои и да се отпусне в очакване на момента.

Над линията на билото се появи глава. Йегер зачака и торсът да я последва. Имаше нужда, отколкото се може по-голяма мишена.

Преследвачът му огледа терена. Явно беше забелязал, че жертвата му е изчезнала.

Миг по-късно той се просна на снега.

Йегер изруга.

Онзи си го биваше.

Йегер си помисли, че е разпознал походката, макар да не бе видял чертите. Можеше да се закълне, че преследвачът му е Владимир Установ, с когото се беше сблъскват неведнъж. Нарова му беше казала, че е видяла Установ в Дубай, а сега той беше тук и го преследваше из снежните полета на Тибет.

При предишния им сблъсък в Амазония Установ се беше проявил като абсолютно целенасочен и хладнокръвен убиец. Беше заловил член от екипа на Йегер бразилката Летисия Сантос, една от любимките му — и я беше подложил на ужасни мъчения.

В акцията за спасяването й Йегер се изправи лице в лице с Установ. И ето че сега се срещаха за пореден път.

Йегер продължаваше да се цели. Достатъчно му беше Установ да направи само една грешка — да се покаже. Фигурата на билото се освободи от ските си. Явно беше разбрал, че противникът му го дебне отнякъде, което означаваше, че предстои сблъсък на автомат срещу пистолет.

Йегер смяташе, че има едно предимство. Беше сигурен, че Установ се е проснал в снега, без да свали оръжието си. И когато се опиташе да го направи, Йегер щеше да се възползва.

Пригответи се за изстрела, като си даваше сметка, че ще има само една възможност — стреляше ли, щеше да издаде позицията си.

Зачака.

Над замръзвания пейзаж, отнел вече няколко живота, се възцари зловеща тишина.

Студът се просмукваше в тялото на Йегер, но той бе наясно, че и най-малкото движение може да означава смърт. Продължи да стиска здраво пистолета, прицелил се стабилно там, където беше залегнал противникът му. Докато оглеждаше терена, успя да различи нещо като сянка от торса му.

Накрая Установ направи своя ход. Претърколи се бавно в снега, като в същото време прехвърляше автомата, и остана да лежи по гръб с

оръжие на корема. Превъртя се обратно по корем и този път автоматът вече беше в ръцете му.

Хитро. Този определено си го биваше.

Йегер зачака шанса си. Той дойде в двете секунди, необходими на Установ да се надигне на лакти и да се прицели. Преди да успее да дръпне спуська, Йегер стреля.

Десетсантиметровата цев на P228 имаше шест нареза, образуващи спирала, която завърташе куршума при изстрелването му и с това увеличаваше точността. Пистолетът почти не изрита в ръцете на Йегер.

Той не откъсна очи от мерника. Куршумът с кух връх улучи автомата на Установ и се пръсна на шрапнели; силата на удара изби оръжието от ръцете на противника.

Йегер чу писъка му и моментално скочи. Разполагаше със секунди в най-добрия случай.

Изненада. Агресия. Скорост.

Спринтира напред, подканвайки уморените си крака да дадат всичко от себе си по твърдия сняг. Видя как Установ се мъчи да достигне до оръжието си. Напипа го и го вдигна, и за миг Йегер видя кървавата каша, в която се беше превърнало лицето му.

Ала не можеше да преодолее разстоянието навреме.

Докато Установ се прицелваше, Йегер усети как горчилка се надига в гърлото му.

Знаеше, че след миг ще умре.

64.

Установ дръпна спусъка за последен убийствен откос. Вместо това обаче се чу само щракане. Или автоматът беше засякъл, или бе повреден — по-вероятно второто, след като беше улучен от куршума на Йегер.

В продължение на няколко секунди Установ се мъчеше да го оправи, след което го захвърли и пипнешком затърси пистолета, прибран в кобур на кръста му.

Йегер обаче бързо скъсяваше разстоянието. Продължаваше да тича напред и някъде от основата на стомаха му се надигна първобитен рев, докато се носеше към противника си.

Това беше човекът, хвърлил няколко от приятелите му от отворената врата на хеликоптер по време на експедицията в Амазония в опит да го накара да се предаде. Това беше човекът, който бе вързал, пребил и насилил Летисия Сантос и изтезавал Йегер със снимки на страданията ѝ.

Докато Установ насочваше пистолета си напред, Йегер се отпусна на коляно. Стреля от десет метра разстояние, забивайки седем куршума в мишената си за три секунди.

Установ политна напред и остана да лежи неподвижен, все още стиснал пистолета в ръка.

Йегер измина последните метри, без да престава да се цели. После спря. От това разстояние беше очевидно, че това наистина е Установ и че е много, много мъртъв. Беше го превърнал в истинска каша. Никой не би могъл да оцелее от огъня, отприщен от Йегер.

Наведе се и взе пистолета от ръката му. Оказа се китайски QSZ-92, използван от Народната освободителна армия. Двойният му пълнител побираше петнайсет стандартни 9-милиметрови патрона. Иначе казано, добро оръжие, разполагащо с повече муниции от P228 на Йегер с неговите тринайсет патрона.

Слава богу, че не се беше стигнало до продължителен дуел с пистолети.

Заля го вълна от необузdana емоция. Тя мина през него и го остави изненадан. Експлозия от сила и енергия, подхранвана от омраза, облекчение, прилив на адреналин и, колкото и да е странно, удоволствие.

Войниците наистина изпитваха подобни чувства по време на бой. Йегер го беше виждал достатъчно пъти, за да знае, че това е просто част от човешкия инстинкт. Внезапно освобождаване на ендорфини в кръвта, водещо до еуфория, която очевидно не съответстваше на бруталността на убиването.

Но беше виждал и по-късната вина, която измъчваше някои. Убиването не беше нещо, което задължително трябва да ти харесва. Войниклъкът си беше работа и то бе само острият край на една много брутална професия.

Йегер не се опита да се бори с емоцията. Тук горе, на сред пустошта, сам, жив, той я остави да премине през него.

— Майната ти, Установ, и майната ти, Камлер! — извика. — Идвам за теб. Идвам за всички ви.

Тялото му се тресеше от адреналина. Опита се да се овладее и да се съсредоточи. Големи глътки въздух. Вдишване и издишване. Затвори очи. „Намали темпото, приятел. Намали темпото.“

Ловците на Камлер бяха елиминирани и трябваше да се концентрира върху непосредствената задача — да се върне в наблюдателния пост и да довърши онова, за което бяха дошли тук.

Провери пълнителя на китайския пистолет. Беше пълен. Затъкна го отзад на кръста си. Винаги беше добре да имаш второ резервно оръжие. Огледа с опитно око автомата на убития. Механизмът му беше съсипан, огънат на мястото, улучено от куршума на Йегер.

После насочи вниманието си към окървавения труп и се зае да го претърси.

В един вътрешен джоб откри сателитен телефон „Иридиум“. Последен модел „Екстрийм 9575“ — компактен, надежден и издръжлив. Единствената страна, в която не можеше да намери сигнал, беше Северна Корея поради наложените от САЩ санкции. Покритието в Китай беше пълно.

Йегер импулсивно го включи. След няколко секунди на екрана замига икона за получено съобщение. Нямаше звук — Установ го беше изключил.

Йегер отвори съобщението.

Доклад за обстановката, моля. И дано новините са добри. К.

Спря за момент с препускащи мисли и сърце.

К.

Ханк Камлер.

65.

Йегер усети как везните се наклонят в негова полза. Пое дълбоко дъх и написа отговор:

Двама елиминирани. Приближаваме останалите. Имаме жертви. Ще се върнем в базата след завършване на мисията.

Прочете го няколко пъти, за да се увери, че звучи добре, след което го изпрати. Докато чакаше някакъв отговор, прегледа чантата на убития. Изхвърли всичко, освен резервните пълнители за пистолета и порцията за един ден.

Отвори го, за да пирува с храната на мъртвеца. Докато нагъваше шоколада и енергийните блокчета, държеше под око екрана на телефона. Появи се иконата за входящо съобщение.

Остави ранените. Елиминирането на врага е основен приоритет.

Той написа кратко потвърждение и понечи да изключи телефона, когато му хрумна нещо. Погледна часовника си и въведе кратко съобщение за Раф.

Ловците на Камлер елиминирани. Един обърна назад, вероятно към теб. Прехвани го. Ще бъда на твоята позиция към 0800. Три розови слона. Край.

Предпоследното изречение беше част от уговорената процедура за комуникация при напечени обстоятелства. Тя беше разработена във формата на въпрос и отговор. Ако се страхуваха, че някой от екипа е бил заловен и принуден да установи контакт, щяха да му зададат въпроса „Кого срещна на Пикадили?“.

Предварително уговореният отговор беше „Три розови слона“. Когато видеше фразата в съобщението, Раф щеше да разбере, че е истинско и е пратено от Йегер, въпреки че идва от непознат сателитен телефон.

След като изпрати съобщението, Йегер се дръпна на известно разстояние от мъртвеца. Въпреки изядената храна чувстваше как изтощението го обхваща с отминаването на прилива на адреналин. Облегна се на една скала, изпитвайки неустойимо желание да се отпусне, да заспи. Възпротиви му се. „Вземи се в ръце, Йегер. Съмняваш ли се, пийни нещо.“

Извади малкия спиртник от хранителния комплект и запали блокчето сух спирт, събра сняг и го стопи в канчето над пламъка. Сложи няколко пликчета захар и две торбички чай и изчака сместа да заври. Добави мляко, настани се на ледената земя и духна чая, за да изстине. Топлата течност му даде отмора и така нужната доза енергия.

След като приключи, прибра остатъците от дневната дажба в малката раница на мъртвеца, метна я на гръб, сложи си ските, взе снайпера и обърна обратно.

На изток небето просветляваше и леко започваше да се затопля. Беше шест и половина и Йегер имаше дълъг път пред себе си.

Заобиколи отдалеч лавината и курсът му го отведе до нещо, което приличаше на замръзнало езеро. По пътя насам го беше избегнал, тъй като трябваше бързо да се изкачи на по-високо. Сега търсеше най-бързия път обратно към екипа си и реши да рискува с езерото.

При тези температури ледът би трябвало да е дебел метри и повече от способен да издържи тежестта на човек. Въпреки това взе предпазни мерки. Спря на брега и освободи раницата, така че да виси само на едното му рамо. Ако ледът се пропукаше, можеше да я хвърли, за да не бъде завлечен от нея под водата.

Пристъпи внимателно по леда, като си припомняше наученото, ако се озовеше във водата. Бяха тренирали многократно по време на

ученията в Норвегия и Арктика. Режеха с моторни резачки дупки в леда, за да се научат как да оцеляват при подобни условия.

На ученията скачаха в дупката заедно със ските. После трябваше да се освободят от тях и да се изкатерят обратно, преди ледената вода да е изсмукала енергията им и да потънат. Техниката изискваше да забиеш щеките в леда до дупката и да ги използваш като опора, за да се измъкнеш.

След това, противно на всяка интуиция, първата ти работа бе да намериш пресен сняг, в който да се отъркаляш, за да поеме просмукалата се в дрехите ти вода. Приоритет номер две беше да запалиш огън, да се стоплиш и изсушиш. Без огън замръзваш до смърт за нула време.

За щастие, на Йегер не му се наложи да прилага наученото, докато пресичаше замръзналото езеро. Като се изключеха отделни стонове под краката му, ледът се оказва здрав.

Пътуването беше по-лесно, защото можеше да следва следите от ски, оставени от няколко души — онези, които до неотдавна бяха негови преследвачи. В един момент спря да прочете полученото съобщение от Раф, който потвърждаваше, че се е погрижил за единствения оцелял човек на Камлер.

Йегер се усмихна. Раф си беше все така абсолютно надежден.

Надяваше се, че след като никой от преследвачите не е останал жив, Камлер ще остане в неведение. Освен това съобщението на Йегер би трябвало да им спечели малко време.

Спря при труповете на онези, които беше застрелял, и прибра храната им. С наличното в раницата му би трябвало да разполагат с достатъчно запаси до края на мисията.

Макар че с човек като Камлер мисията нямаше да приключи, докато не го види с очите си мъртъв.

66.

Професор Пак Вон Канджон влезе в хранилището, където държаха обогатения уран.

Погледна дървения сандък, който лежеше пред него на голия бетонен пол. Беше пристигнал току-що от Молдова, бивша съветска република, превърнала се в пълна развалина, доколкото беше чувал. Но поне уранът беше от някогашните съветски запаси и би трябвало да е почти стопроцентово чист.

Усети тръпка на вълнение при мисълта, че работи с подобен източник на необузdana мощ. Даде знак на асистентите си — сънародници от Северна Корея, които също бяха тук с фалшиви документи и зависеха от милостта на Камлер — да отворят сандъка.

Те се захванаха бързо за работа и откъртиха летвите.

Щом се освободиха от дървеното покритие, професорът им нареди да махнат оловния щит. Работата беше лесна — шест плочи метал, всяка покриваща една страна на куба високообогатен уран, свързани по краищата с болтове.

След като приключиха, той взе гайгеров брояч. Приблужи малкия куб матов сребрист метал — ужасно скъп, невъобразимо тежък — и прокара устройството над него.

Броячът не засече нищо.

Това не означаваше кой знае какво. Противно на битоващите убеждения, високообогатеният уран можеше да бъде абсолютно нерадиоактивен, поне дока то не достигне критичната си маса. Професор Канджон не разбираше защо беше цялото онова суетене с оловните щитове. Радиацията беше само няколко кюри и не би могла да убие никого. В Северна Корея се отнасяха много по-спокойно към работата с уран.

Огледа купчината кюлчета. Те бяха омотани с яки найлонови ремъци, които да ги държат на място в оловния саркофаг. Докато гледаше куба, нещо му се видя донякъде странно.

Това трябваше да са сто килограма високообогатен уран — достатъчно за изработката на две ИЯУ, способни да се справят с атомна електроцентрала, плюс няколко резервни кюлчета. Ала според опитното му око пратката не можеше да е сто килограма. А по-скоро двойно повече.

Неотдавна беше чел доклад, според който стотици тонове уран от съветската епоха са останали безотчетни. Може би бяха извадили късмет. Може би молдовците бяха объркали нещо. Но нима са чак толкова тъпи, че да объркат теглото?

Така или иначе, това му даваше шанс да се представи в по-добра светлина пред Камлер. Ако успееше да докаже откритието си, че пратката е два пъти по-голяма от онова, за което са платили, може би щеше да се реабилитира пред шефа си. И дори щеше да си спечели бонус.

Нареди на асистентите си да качат куба на една работна маса. Преди да обявява каквото и да било, трябваше да е стопроцентово сигурен. Не можеше да си позволи още едно прецакване.

Страхуваше се, че следващата му грешка може да се окаже последната в живота му.

Седна на масата и огледа куба. Едно кюлче се беше разместило малко при транспорта, оставяйки правоъгълна дупка, достатъчно голяма да пъхне дебелия си пръст в нея. Металът беше студен на допир — студен и невероятно плътен. Почти се усещаше необузданата му мощ.

Извади фенерче от джоба си и освети дупката, като насочи лъча така, че да озари вътрешността. Очакваше да види навсякъде високообогатен уран, което да потвърди очакванията му.

Изведнъж професор Пак Вон Канджон замръзна, вперил поглед напред.

Лъчът осветяваше нещо жълтеникавокафяво в средата на куба. Приличаше на бучка... пластилин. Но какво търсеше пластилин в центъра на куб високообогатен уран?

Секунди по-късно усети как кръвта му се смразява. Докато осветяваше, в лъча проблесна жица. Той изпусна фенерчето и се дръпна от масата. Нима това беше...?

Незнайно как успя да си върне дар словото. Излая нареждания и излезе със залитане от помещението. Докато бързаше с пепеляво лице

по коридора, асистентите му затвориха тежката стоманена врата на хранилището, заключиха и пуснаха резетата.

Последното, което искаше, беше да е вестител на лоши новини, а тези бяха най-лошите, които можеше да си представи. Знаеше, че Камлер е от хората, които не биха се посвенили да застрелят вестителя. Но се страхуваше, че ако не вдигне тревога, така или иначе ще е мъртъв.

Спря при бюрото си и набра номера на шефа. Отговори му рязък глас.

— Господин Крафт, оглеждах новата пратка — запелтечи професор Канджон. — Боя се, че нещо не е съвсем наред. Виждате ли, изглежда, че някой е поставил в урана нещо, което ми прилича на експлозив.

От другата страна последва порой проклетия и викове.

Професорът видимо се сви от страх.

— Да, господин Крафт. Моля, елате да видите. Веднага.

Ръката му се тресеше, докато затваряше телефона. Как беше възможно да се случи това, за бога?

67.

Докато приближаваше наблюдателния пост, Йегер натисна копчето на радиостанцията SELEX и заговори в микрофона. Устройството имаше обхват пет километра и другите със сигурност щяха да засекаат сигнала му.

— Йегер, приближавам наблюдателния пост отзад.

— Ясно — потвърди Алонзо.

Американецът си отваряше очите на четири, когато Йегер пристигна. Той мрачно посочи с палец зад гърба си.

— Нарова е отпред с Раф. Има... развитие на нещата. По-добре иди да видиш.

Йегер разкопча ските.

— Какво развитие?

— Приятел, иди да говориш с онези двамата. Всъщност, по-добре и аз да дойда.

Двамата запълзяха през храстите, като мъкнеха част от събраната храна, и се вмъкнаха в наблюдателния пост. Четиримата се сбутаха в полумрака. Тясното пространство вонеше — резултат от няколко дни обитаване от немити хора, принудени да уринират и да се изхождат там, където си бяха.

Бяха в „тежък режим“ практика, въведена от САС, при която всички следи от човешко присъствие се свеждаха до абсолютен минимум. Това означаваше, че трябваше да пикаят в бутилки и да събират изпражненията си в опаковъчно фолио и найлонови торби, както правят стопаните на кучета, когато разхождат домашните си любимци.

Тежкия режим можеше да се окаже жизненоважен за мисията. Изхвърлените отпадъци около наблюдателния пост те издават моментално, особено ако лошите имат кучета. Освен това отпадъците задължително щяха да привлекат диви животни. Със същия успех би могъл да забиеш знаме над позицията си.

Йегер обаче долавяше и нещо друго, освен острата воня. Във въздуха витаеше мрачно напрежение; оглушителна тишина. Човек направо можеше да разреже атмосферата с нож.

Очевидно нещо не беше наред. Нещо като че ли беше настроило хората му един срещу друг.

Той погледна Раф и Нарова.

— Казвайте.

Дълго време никой не отговори. Накрая Раф наруши мълчанието.

— Волфрамовата бомба беше доставена в лабораторията преди около час.

Йегер се сепна.

— Тогава защо не сте я взривили? Какво чакате?

Лицето на Раф потъмня.

Питър Майлс е долу. Камлер нарочно го изкара от жилищния комплекс и го отведе в лабораторията. Майлс беше.

— Мамка му.

— Ако зависеше от мен, щях да я взривя — изсъска Нарова. — Рискуваме живота на толкова много хора заради един, при това имаме всички основания да смятаме, че той би поискал да натиснем копчето. Ако спасението на света зависеше от живота му, Майлс не би се поколебал нито за миг.

Раф не обърна внимание на коментара й.

— Имаше черна торба на главата — обясни той на Йегер. — Камлер я махна, за да го видим добре. Майлс беше пребит почти до смърт. Бъди сигурен, Камлер знае, че ги наблюдаваме.

— Вероятно са го отвлекли от „Фалкенхаген“ и са го довели тук — добави Алонзо. — Смятаме, че е пристигнал с джипа, който докара волфрамовата бомба.

Йегер грабна телескопа и го насочи към лабораторията.

— Имате ли представа къде точно го държат? Някакъв шанс да успеем да го освободим?

Раф се канеше да отговори, когато Йегер му даде знак да мълчи. Няколко дълги секунди се взираше през окуляра, след което се отдръпна назад. На лицето му беше изписан ужас.

— Тя е — дрезгаво прошепна той. — Долу. С Камлер.

Никой не се нуждаеше от обяснение какво иска да каже. Рут Йегер току-що беше излязла от електроцентралата.

Един по един останалите се изредиха на телескопа, а Йегер се облегна на задната стена на поста, потънал в мрачно мълчание. Камлер стоеше пред електроцентралата; характерната фигура на Рут беше коленичила пред него, вързана и със запушена уста.

Нарова наруши тишината.

— Аз предлагам да взривим бомбата. Две жертви за спасяване на света... Майлс би искал точно това от нас. Колкото за нея, по-добре да умре. Тя не заслужава...

— Ти пък какво знаеш, мамка му? — обвинително я прекъсна Раф. — Случайно да забеляза, че е вързана? — После се обърна към Йегер. — Повярвай ми, той държи и двамата като пленници. Използва ги като човешки щит, за да предпази лабораторията.

— *Мамка му.* — Йегер имаше чувството, че главата му ще се пръсне. — *Мамка мууу.* Какво да правим, по дяволите?

Три чифта очи се обърнаха безизразно към него.

68.

— Знаеш ли какво би казал Майлс? — настоя Нарова. — Въпреки че го държат като заложник, той пак би ни казал да взривим бомбата. Би жертвал собствения си живот, за да спаси милиарди. Не разбирам какво чакаме.

— Не би могла да разбереш — озъби й се Йегер. Нарича се съчувствие. Нещо, от което си лишена.

— Да — подкрепи го Раф. — Ти би продала и собствената си баба.

Нарова се обърна към тях. За момент изглеждаше, че ще им се нахвърли, но по някакъв начин успя да се сдържи.

— Нека ти кажа нещо за баба ми — изсъска тя. — Мъжът, който я е изнасил... е бил генерал Ханс Камлер от СС. — Тя посочи с пръст електроцентралата. — Бащата на онзи кучи син. Което означава, че *той* ми е нещо като чичо. Така че съм тук, за да отмъстя за баба си, а не да я продавам!

Йегер поклати невярващо глава.

— Камлер? Твой чичо? Изобщо не си ми казвала.

Нарова го изгледа кръвнишки.

— И защо да ти казвам? Кога ти е пукало за някого друг, освен за предателката, която ти е жена? Дошла е тук противно на всичките ни желаниа и против всичко, което защитаваме. И трябва да умре заедно с останалите.

Очите на Йегер блеснаха гневно.

— Защото е заложница на побъркан ли?

— Добре, укротете малко топката — намеси се Раф. — Времето изтича. Какво да предприемем, мамка му?

Мълчание. Мрачно и отровно.

Никой нямаше предложения.

Йегер усети как сателитният телефон завибрира. Извади го, очаквайки да види поредно съобщение от Камлер с искане на новини

от наскоро споминалия се Установ. Вместо това се оказа повикване, а на екрана пишеше К.

Ханс Камлер се обаждаше лично.

Разкъсваше се от колебание. Да отговори ли, или не?

Ако не отговореше, Камлер щеше да започне да се съмнява, че с Установ се е случило нещо. И докато Камлер със сигурност познаваше гласа на Установ, едва ли би могъл да познава гласовете на всички от екипа му. Можеше да му отговори някой друг от името на шефа.

Изчака обаждането да се прехвърли на гласова поща. Не оставиха съобщение. Вместо това телефонът завибрира отново.

Йегер взе шала и го омота около лицето си, после включи телефона на спикърфон. Комбинацията от шал и спикърфон щеше да изопачи достатъчно гласа му, поне така се надяваше.

Натисна копчето за отговаряне.

— Добро утро, Уилям Йегер — прозвуча бодър глас.

Камлер.

— Както и на възхитителната Ирина Нарова. И на страховитите Раф и Алонзо. Нали всички сте там и слушате внимателно всяка моя дума?

Йегер погледна останалите. Откъде Камлер знаеше, че телефонът на Установ е у тях? И как трябваше да отговори? Реши, че няма друг избор, освен да го направи.

— Тук сме — потвърди през зъби той.

— Добре дошли — продължи Камлер. — Макар че сте тук от известно време, доколкото разбирам. Трябваше да отскочите по-рано и да кажете едно здрасти. О, питате се как знам, че сте тук ли? „Иридиум“ е чудесна технология. Понякога американците успяват да направят нещата както трябва. Телефонът има двупосочна камера и функция за дистанционно управление. Вижте се само. Свити във вашата воняща, лайняна тъмна дупка.

Той се изхили.

— Кажете здрасти. Помахайте на Ханк и приятелите му.

69.

На Йегер му идеше да се скрие. Защо не се бе сетил да се погрижи за камерата? Лесна работа дори за онези, които нямат акъл да се оправят със софтуера — достатъчно беше само да сложи лепенка върху обектива.

Нарова посегна към телефона, натисна няколко копчета и изключи видео функцията. Поне сега Камлер не можеше да ги шпионира.

— Колко жалко. Изчезнахте — продължи Камлер. — А знаете колко обичам театралните изпълнения. Като стана дума за това, ако погледнете от коптора си, ще ме видите да стоя пред лабораторията ми с двама много скъпи за вас хора.

Йегер изпълзя до отвора на наблюдателния пост. Сега Камлер беше заобиколен от въоръжени мъже. Бодигардове. Йегер моментално разпозна единия от тях — масивното мускулесто туловище на Стив Джоунс. Никога не би повярвал, че може да изпитва толкова омраза. Обхвана го неустойимо желание да се втурне надолу по склона, стреляйки безогледно.

— Удобно ли сте се настанили? — поинтересува се Камлер. — В такъв случай започвам.

Йегер го видя да дава знак и напред бяха избутани вързаните фигури на Рут и Питър Майлс. Джоунс застана зад тях и извади пистолет. По знак на Камлер той фрасна Питър Майлс по главата с дръжката. Възрастният мъж политна, но Джоунс го сграбчи за косата и го задържа.

— Мисля, че схващате картинката — измърка Камлер. — В лабораторията пристигна нова пратка уран. Пратка, в която вашите умници са заложили някакъв експлозив. Но както виждате, аз съм безкрайно по-умен и, както е ясно, много по-безмилостен.

С тези думи той вдигна крак и изрита Рут между лопатките. Дори от това разстояние Йегер чу писъка ѝ, докато тя политаше

напред. Стив Джоунс посегна с яката си ръка, сграбчи я за косата и рязко я издърпа обратно в предишната ѝ позиция на колене.

На Йегер му идеше да завие от ярост. Чувството го изгаряше. Пръстите му се свиха в железен юмрук, ноктите се забиха в дланта му, докато не потече кръв.

— Да ти го начукам, Камлер — озъби се той.

Камлер се разсмя.

— О, не мисля... И така, ето какво ще направим. Вие ще ми обясните взривяващия механизъм и как да го обезвредим. Нали разбирате, малко сме загрижени, че може да се задейства от натиск и да гръмне, ако извадим някое кюлче уран. — Той замълча за момент. — Ще излезете, ще хвърлите оръжията си и ще дойдете при нас. Заедно ще обезвредим бомбата ви.

Йегер не отговори.

— Говоря учтиво, но всъщност това не е молба — продължи Камлер. — Изпълнявайте, или Питър Майлс ще умре. А после любимата ти жена ще го последва. Но мисля, че доста по-бавно...

Йегер покри с ръка телефона. Погледна Раф и Алонзо с блеснали очи.

— Той е побъркан. Но ние знаем повече за плановете му, отколкото подозира, а той знае по-малко за нашите, отколкото смята. Което означава, че можем да го изиграем.

Той изгледа последователно и двамата.

— Ето какво ще направим. Преструваме се, че се съгласяваме с исканията му. Но вие двамата отивате и взривявате тръбите. Долу настъпва пълен хаос. Тогава атакуваме. Вие поемате пречиствателния завод, ние квартирите. След това обединяваме сили и удряме лабораторията.

— Ами Майлс и Рут? — попита Раф.

Йегер стисна зъби.

— Ще трябва да рискуваме. Да се надяваме, че ще успеят да се измъкнат в хаоса. Какви други възможности имаме? Взривяване на тръбите — това той изобщо не очаква.

Всички кимнаха мълчаливо един по един в знак на съгласие.

— Чух те, Камлер — каза Йегер по телефона. — Ще дойдем и ще я обезвредим, но след като го направим, си тръгваме с жена ми и с Майлс. Споразумяваме ли се?

— Съгласен. Слезте долу при нас.

— Идваме. През главния вход — потвърди Йегер.

Той прекъсна връзката и погледна Раф и Алонзо.

— Мисията е в ход. Тръгвайте към тръбите. Веднага. И успех.

Алонзо и Раф грабнаха оръжията и раниците си.

— Ще се видим в рая — промърмори Алонзо, докато изпълзваше от наблюдателния пост.

Йегер се усмихна.

— И да ми поръчаш бира, когато стигнеш там.

Двамата изчезнаха.

Йегер напъха допълнителни гранати и пълнители в раницата си, като изхвърли всичко ненужно. Спря колебливо, когато стигна до собствения си сателитен телефон.

Той му осигуряваше връзка с Брукс, което беше важно. Освен това му позволяваше да взриви волфрамовата бомба, макар че не възнамеряваше да го прави в близко бъдеще. Стореше ли го, щеше да убие двамата най-близки до сърцето му хора.

В крайна сметка реши да го вземе. Не искаше някой друг — Нарова например — да дръпне точно този спусък.

Гласът на Раф се обади в слушалката му.

— Една минута обратно броене, шефе.

— Една — потвърди той.

Разполагаха с шейсет секунди, които вече течаха.

70.

Йегер и Нарова излязоха от скривалището на ярката утринна светлина. Доколкото можеха да преценят, намираха се на петдесет секунди път от целта. Тръгнаха напред, докато не излязоха на билото, където Камлер можеше да ги види.

Когато започнаха да слизат по склона, телефонът завибрира отново. Йегер отговори.

— Радвам се да ви видя, господин Йегер — обяви Камлер. — И вас, госпожице Нарова. Чувал съм много за вас, разбира се. И така, бъдете така добри да оставите оръжията си и да вдигнете ръце така, че да ги виждаме... Но нали сте четирима? Къде са двамата ви приятели?

— Събират си нещата. Сега ще...

Думите му бяха прекъснати от силен гръм откъм хребета, който разтърси целия склон. Йегер се обърна и видя как високо във въздуха хвърчат скали, а над тръбите се издига сива димна гъба, подобна на свит юмрук. Оглушителен грохот изпълни долината подобно на гигантски експрес, летящ е пълна скорост през дълъг призрачен тунел.

Грохотът продължаваше да отеква в главата на Йегер, докато пороят вода се спусна надолу по планината като приливна вълна на стероиди. Вълната се носеше с такава сила, че изтръгваше канари от склона и ги вдигаше високо във въздуха, след което те падаха сред дъжд от искри. Кипналото цунами пращаше маса скали, дървета и кал все по-близо към електроцентралата.

Йегер и Нарова се втурнаха напред, като се пързалияха надолу по склона. Под тях неустоимата вълна блъсна охранителния периметър на електроцентралата. Високата ограда се огъна и беше отнесена като сламка от чудовищния порой. Намотки бодлива тел рухнаха на земята. Масивни канари удариха бетонните стълбове, които се пречупиха с оглушителни трясъци.

Първата сграда на пътя на цунамито беше тази на генераторите, която се намираще точно под прекъснатите тръби. За секунди понесените от водата камъни и отломки удариха задната ѝ стена като

оръдеен залп. Докато каскадата си проправяше път напред, силата ѝ нарасна и тя помете врати и прозорци, като ги изкъртваше от пантите им.

Кипналата маса от вода и отломки нахлу в залата, носейки със себе си и гъста кал, дребни камъни и натрошени клони. Потопът погълна първата турбина и тя даде на късо. Вдигна се гъст облак пара, съпроводен с гневни искри.

Цунамито продължи напред с рев, който отекваше в долината. То помете жилищния блок и пречиствателната станция. Десетки местни работници се обърнаха и си плюха на петите. Всички имаха само една цел — да се спасят.

Единствената сграда, избегнала унищожението, беше лабораторията, защото беше закътана и разположена малко по-високо в равнината. Но когато течението погълна и последния генератор, светлините ѝ примигнаха. Цялата техника, включително 3D принтерите на професор Канджон, които усърдно произвеждаха компонентите за последната серия ИЯУ, отказа.

В строго охраняваното крило на лабораторията професор Канджон изпълзя изпод масата, под която се беше скрил. Затърси пипнешком ключа за лампите. Пръстите му го намериха и той го превключи няколко пъти, но не се случи нищо.

Лабораторията почти нямаше прозорци и вътре беше плашещо тъмно. Професорът от малък се страхуваше от тъмното — откакто беше на девет; когато севернокорейските служби за сигурност дойдоха посред нощ да отведат баща му. Повече никога не го видя.

Той включи фенерчето си и се опита да стигне до изхода. В момента имаше една-единствена грижа да се разкара от сградата и да спаси собствената си кожа.

След потопа последваха нападателите.

Йегер се носеше надолу по склона, като отчаяно се опитваше да не изпуска от поглед жена си и Питър Майлс. Но докато се провираше през храсти и прескачаше камъни, те изчезнаха. Той изскочи от гъстите храсталаци и видя оградата, лежаща само на няколко метра пред него. Втурна се към нея, следван по петите от Нарова. Отново погледна надясно и откри, че Камлер и заложниците му ги няма.

Може би Рут и Майлс се бяха възползвали от шанса си да се измъкнат.

Или са били завлечени от похитителите си някъде?

Не знаеше.

Точно сега трябваше да се съсредоточи върху непосредствената си задача — да елиминира стрелците на Камлер. Насили се да изтрие всички други мисли от ума си.

Скорост, агресия, изненада.

Скорост, агресия, изненада...

71.

Докато нахълтваха през дупката в оградата, Йегер и Нарова се озоваха до колене в кипналата вода. Тя ги забавяше и ги правеше лесни мишени. Ревът от разкъсаните тръби заглушаваше изстрелите, но Йегер видя пръските, които се вдигаха там, където куршумите се забиваха във водата.

Нарова се отпусна на коляно под прикритието на един голям камък и вдигна снайпера си.

— Поемам! Продължавай към квартирите! Ще те прикривам!

Йегер знаеше колко важно е да поемат инициативата. Сварен напълно неподготвен от лавината вода и камъни, врагът беше шокиран и дезорганизиран. Йегер и хората му трябваше да приключат с атаката, преди противниците им да са успели да се окопитят.

Продължи с всички сили напред, докато куршумите се забиваха във водата около него. В слушалките му Нарова тихо и със стоманен глас докладваше, докато стреляше със снайпера си.

— Един долу, лабораторията, партер, най-левия прозорец... Един долу, лабораторията...

Йегер тичаше като обладан от демони към прикритието на жилищната сграда. Инерцията му беше толкова голяма, че се удари с рамо в панелната стена. Усети остра болка от сблъсъка, но я изключи напълно от съзнанието си.

— На място, жилищен блок, източна стена — задъхано съобщи той в микрофона.

— Разбрано — отвърна му глас. Беше Раф. — Електроцентралата е прочистена. Продължаваме с пречиствателния завод... сега.

— Разбрано — потвърди Йегер.

— Идвам при теб — каза Нарова на Йегер.

— Прикривам те! — отвърна той.

Беше се долепил до източната стена на жилищния блок и така бе защитен от огъня откъм лабораторията, която се намираше на около сто и двайсет метра нагоре в долината.

Сто и двайсет метра беше в горната граница на ефективната стрелба на „Диемако“, но не и на гранатомета. Както беше научил при операциите в Афганистан. 40-милиметровата осколочна граната беше идеалното средство срещу жива сила на такъв терен. В общи линии, каменистата земя почти не поемаше взрива и шрапнелите рикошираха във всички посоки.

Гранатата имаше поразяващ радиус от близо десет метра — всичко, попаднало в този обхват, загиваше. Опасният радиус беше четири пъти по-голям — ако се намираш на четиресет метра от взрива, рискуваш да получиш сериозни рани. Затова не ти трябваше хирургическа точност, а просто да запратиш гранатата към лошите.

С опитно движение Йегер премести лостчето на предпазителя на M203, пъкна, тъпоносата граната и дръпна назад тръбата за изстрелване. Вдигна мерника на гранатомета, който приличаше на малка стълба и позволяваше гранатите да бъдат изстрелвани точно над всичко с височина до петнайсет метра.

Беше готов.

Събра кураж, подаде крак и рамо от прикритието си и се прицели. В същия миг противников откос се заби в земята малко пред него. Хората на Камлер явно бяха видели къде се беше скрил и го чакаха да се покаже.

Докато Йегер се прицелваше в отблясъците от огъня им — оръжието му беше вдигнато на двайсет градуса, за да изстреля гранатата, — противникът отново стреля, използвайки рикошетите от куршумите, за да настрои прицела си.

Точно когато изглеждаше, че се го взели на мушка, стрелбата им рязко спря.

— Един долу, лабораторията, централен прозорец... — събщи гласът на Нарова в слушалката му.

Браво на моето момиче, помисли си Йегер.

Той дръпна спусъка на гранатомета и усети окуражителното ритане. Половинкилограмовата граната излетя от тръбата със скорост седемдесет и пет метра в секунда. Йегер отброи наум две секунди, знаейки, че взривът ще бъде знак за Нарова да се размърда.

Гранатата удари, сиво-белият пушек от експлозията се плъзна ниско над земята, след което във въздуха се вдигна димен юмрук.

Йегер се скри зад прикритието си, зареди втора граната, показа се зад ъгъла и стреля отново.

В продължение на десет секунди засипваше с шрапнел източната страна на лабораторията на Камлер. Но дори докато изстрелваше четвъртата си граната, той се страхуваше, че е много вероятно жена му да е някъде вътре в онази сграда.

Пропъди страховете си, за да не го изкарат от равновесие — точно каквото искаше Камлер. Трябваше да приеме, че проклетникът ще се опита да я предпази от огъня. Тя беше основната му разменна монета и нямаше да му бъде от полза мъртва.

Нарова се втурна и се скри зад стената до него. Двамата спряха за няколко секунди, за да си поемат дъх. За да влязат в жилищната сграда, трябваше да минат покрай южната стена, където беше ударил потопа̀т, и да се вмъкнат през разбитата врата.

А това щеше да ги остави напълно открити за огъня на противника.

72.

Някой откри огън само на петнайсет метра от тях — характерното *бам-бам-бам* на прицелна стрелба с автомат. Секунда покъсно гласът на Раф прозвуча в слушалката на Йегер.

— Пречиствателната станция чиста. Петима противници отстранени. Прикриваме ви.

— Разбрано. Край.

Йегер се облегна на стената и зареди нова граната. До него Нарова метна снайпера на гръб и извади пистолета си. Също като Йегер, тя носеше „Зиг Зауер P228“, но с малко подобрение — имаше пълнител за двайсет патрона.

Някъде по себе си тя беше скрила и миниатюрната си „Берета 92FS“. Нарова винаги носеше резервно оръжие. Това напомни на Йегер, че китайският пистолет на Владимир Установ е все още затъкнат отзад на кръста му.

Пистолетът на Нарова беше напълно пригоден за прочистване на жилищната сграда и тя определено нямаше да използва там снайпера си. Карабината беше прекалено дълга и неудобна за близък бой, какъвто им предстоеше.

Йегер подозираше, че Камлер е изтеглил повечето си хора да охраняват лабораторията. По-рано, докато Камлер изнасяше представлението с пленниците, беше преброил две дузини. Те заедно с дванайсетте скиори, които бяха елиминирали по-рано, правеха общо трийсет и шест души.

Йегер се съмняваше, че отрядът на Камлер наброява много повече. Но не забравяше, че предположението е майка на всяко прецакване, затова трябваше да прочистят напълно всяка сграда, при това бързо. Дори сега, притиснат в ъгъла и атакуван. Камлер може би беше в състояние да задейства бомбите, които вече бе доставил по местата им.

Той погледна Нарова.

— По мой знак тръгваме. Влизаме едновременно.

Нарова кимна мълчаливо. Тя затъкна пистолета в колана си и отново свали карабината. После надникна зад ъгъла и огледа терена около лабораторията за мишени.

Щом изстреля първия си патрон, Йегер изскочи от прикритието си.

— Тръгваме! — извика той в микрофона си.

По-скоро усети, отколкото чу взрива на гранатите, които Алонзо и Раф изстреляха от прикритието си при пречиствателната станция. Спринтира с всички сили напред, наясно, че е открита мишена за всеки, заел позиция в лабораторията. И наистина, въпреки преградния огън, в мазилката пред и зад него се забиха куршуми.

Смяна на плана, каза си Йегер, когато се изравни с един отнесен прозорец. Той се хвърли през него, приземи се по корем в локва мръсна вода и се претърколи, за да омокоти удара. Секунда по-късно беше приклепнал и вир-вода, насочил автомата напред и претърсваш бързо помещението.

То беше празно.

Първоначално намерението му беше да изчака Нарова при входа. Това беше стандартната процедура при прочистването на сграда по двойки — по този начин двамата се прикриват един друг. Но огънят на противника бе твърде силен и той трябваше да я предупреди.

— Влязох през първия прозорец отдясно — каза той.

— Видях.

Докато клякаше до прозореца, за да открие прикриващ огън за Нарова, Йегер забеляза, че автоматът му е целият в кал и мръсотия от скока му вътре. Трябваше да го почисти, защото пясъкът и калта можеха да повредят движещите се части на оръжието. Ала сега нямаше време за това.

Секунди по-късно Нарова се метна през счупения прозорец. Йегер се обърна и двамата включиха прикрепените към оръжията фенери. По-навътре в сградата щеше да е още по-тъмно.

Без да разменят нито дума, двамата тръгнаха към вратата на помещението. Камъчета и отломки хрущяха под подметките им, водата се плискаше около глезените им. Мебелите се търкаляха преобърнати или бяха разбити в стените от силата на потопа.

Йегер прескочи един подгизнал матрак, заседнал на входа. Самата врата беше избита и висеше килната, наполовина откъсната от

пантите си. Той пристъпи покрай нея в коридора и рязко се обърна наляво, насочил напред пистолета си. В същия миг Нарова зае огледална позиция зад него, така че двамата се озоваха гръб до гръб, покривайки двете посоки.

Продължиха през зловещо притихналата сграда, като проверяваха стаите от двете страни. Водата беше изкъртила вратите. Мястото бе задръстено с отломки и на пръв поглед напълно празно.

Стигнаха края на коридора, където бяха стълбите за втория етаж. Йегер спря и пристъпи до последната врата. Тя беше обкована с метал и въпреки потопа беше оцеляла непокътната. Нарова се залепи за стената от другата страна.

Йегер протегна ръка и опита дръжката. Веднъж. Втори път. Тя не помръдна. Вратата беше заключена. Нямахме смисъл да се опитва да я избива с ритник. Подобни неща ставаха само по филмите. Можеше единствено да си счупи крака или да се нарани.

— Гърмя ключалката — оформи с устни той към Нарова.

73.

Застанал от страни, в случай че някой зад вратата реши да открие огън, Йегер свали раницата си и извади от нея пластичен експлозив. Противно на популярния мит, стрелянето по ключалки не беше умна идея, особено ако използваш пистолет или автомат.

Веднага щом откриеш огън, онзи от другата страна ще разбере какво си намислил — по този начин само издаваш намерението си. И дори да успееш да разбиеш ключалката, тя ще стане на парчета и най-вероятно ще заяде. Освен това куршумите, улучващи стомана от толкова малко разстояние, ще се разлетят на парчета, които могат да наранят стрелящия.

Йегер беше научил това още на първото учение в САС за прочистване на помещения. Подсилена с метал врата като тази изискваше специална пушка „резачка“, която изстрелваше плътен куршум дванайсети калибър. А точно в момента не разполагаха с подобно оръжие.

Най-лесно беше да взриви вратата с насочен заряд РЕ4.

Йегер залепи експлозива там, където пантите се съединяваха с рамката. Взривът щеше да ги скъса и да разбие дървото. Съчетаният ефект трябваше да избие вратата с помощта на собствената ѝ тежест.

След като нагласи експлозива, той запали отмерения за трийсет секунди фитил и двамата е Нарова се скриха в съседното помещение. Разнесе се рязка експлозия, последвана от гъст облак дим и отломки в коридора. Дватама излязоха от прикритието си. Вратата висеше под неестествен ъгъл, резето напразно се опитваше да я задържи на мястото ѝ.

Още докато приближаваха с насочени напред оръжия, вратата се откачи и падна с трясък. Йегер влезе пръв и лъчът на фенерчето му прониза изпълненото с дим помещение.

Първото, което го поразя, бяха лицата — редици и редици, е широко отворени от ужас очи. Отчаяни гласове викаха на някакъв език,

който звучеше като китайски. Лъчът му освети клекналите фигури, вдигнали ръце и с изписана паника на лицата.

От един поглед ставаше ясно, че тези хора са работници, а не войници.

Всички бяха облечени в парцаливи работни комбинезони и изглеждаха недохранени и в ужасно състояние. Йегер усети острата миризма в стаята. Вонеше на немити тела. На болести. На страх. Покрай едната стена имаше нахвърляни мръсни дюшеци и една очукана кофа вместо тоалетна.

Какво управляваше тук Камлер, по дяволите? Някакъв робски лагер ли?

— Някой от вас да говори английски? — рязко попита той. — Английски?

— Аз — нервно се обади един глас от мрака.

Погледът на Йегер спря върху проговорилия човек.

— Защо сте тук?

— Китайски работници. Заклучени. За да не бяга. — Говорещият посочи останалите. — Всички опитваме бяга. Шеф хваща и заключва тук. Кара нас работи или умира. Под земя. Много хора умира.

— Какво правите под земята?

— Прави зала. Тунел. От друга страна на лаборатория.

Мислите на Йегер се върнаха за момент към комплекса тунели при Санкт Георген. Стоици хиляди бяха изгубили живота си при строежа на лабиринта от нацистката сра, който пронизваше австрийските планини. Изглежда, Камлер строеше нещо подобно тук.

Въпросът беше защо?

Йегер клекна и очите му се изравниха с тези на говорещия. Измъченият и уплашен поглед на нещастника казваше всичко.

— Защо зала? Какъв тунел? — попита той.

— Убежище. Това място атакувано, шеф стои под земя. Шеф в безопасност. Убежище. И... как казва вие? Щабквартира. — Говорителят посочи себе си. — Хинг направен бригадир. Всички застреля, ако опитва избяга. Бос побъркан. Хинг и негови хора затворници. Такива правила.

Йегер се изправи.

— Е, тези правила вече не важат. Свободни сте. Всички. Тръгнете надясно и слезте надолу към реката. Изчакайте там, докато приключим, ясно?

Йегер добави, че след като прочистят целия комплекс, той и хората му ще идат при тях и ще извикат помощ. Засега обаче работниците трябваше да се спотайват при реката.

Той замълча за момент.

— Но не и ти, Хинг. Ти идваш с нас.

74.

Дотук Йегер и екипът му бяха прочистили леко охраняваните сгради — онези, които Камлер можеше да си позволи да изгуби. Лабораторният комплекс обаче представляваше добре защитаван обект. И Йегер не се съмняваше, че хората на Камлер имат заповед да го отбраняват до последен дъх.

Той приклепна под защитата на дебелите каменни стени на турбинната сграда. Йегер, Нарова и Хинг, китайският работник роб, бяха отишли при Раф и Алонзо и се подготвяха за последната атака, макар че не му се мислеше за кого точно тя ще се окаже последна.

Жилищният блок беше опразнен, ако не се брояха работниците в онази стая. Всички с капка останал им разум бяха избягали. Йегер и Нарова бяха научили няколко ключови неща от Хинг. Първо, че е стрелял с оръжие, докато е служил в Народната освободителна армия. И второ, че мразеше Камлер почти колкото тях.

След като беше принуден от Йегер да тръгне с тях, китаецът заяви, че силната му омраза към Камлер и способността му да борави с оръжие го правят полезен. Плюс това се ориентираше отлично тук. Доводите му се видяха достатъчно убедителни на Йегер и така Хинг беше включен като пети член на екипа.

Раф и Алонзо имаха шест категорично потвърдени жертви, освен онези, които вероятно са били елиминирани от гранатите. Никой обаче не се залъгваше, че нататък ще бъде лесно. Времето и опитът бяха научили Йегер колко свирепо може да се бие едно притиснато в ъгъла куче.

Пред тях имаше около седемдесет и пет метра издигащ се открит терен. Навсякъде около лабораторията растителността и естествените укрития бяха изкоренени и заравнени с булдозери. Както и да се опитаха да я приближат, щяха да са лесни мишени.

Планът трябваше да бъде максимално прост. Двама да атакуват целта, докато останалите стрелят с гранати, за да не позволяват на

врага да надигне глава. След това първата двойка щеше да прикрива другата, а Хинг щеше да е последен.

Гранатите им обаче бяха на привършване и Йегер усещаше, че инициативата започва да преминава към противника. Ако беше на мястото на Камлер, той щеше да постъпи точно като него — да изтегли основните си сили в лабораторията и да чака врага да дойде при него.

Районът от всички страни на лабораторията беше зона за убиване.

Той погледна останалите.

— Готови?

Вместо отговор Раф и Алонзо заредиха гранати в гранатометите си. Стоманените им погледи говореха красноречиво. Щом на Йегер му се налагаше да предприеме такава самоубийствена атака, едва ли можеше да се надява на по-добра поддръжка от тяхната. И на Нарова.

Той се обърна към нея.

— Жребий кой да тръгне пръв?

Нарова му отговори с тънка усмивка.

— Аз съм дамата. Би трябвало да ми направиш честта.

Йегер се ухили. Нарова винаги беше в най-добрата си форма в подобни напечени положения. Трябваше да признае, че именно това обичаше у нея.

Известно време оглеждаха терена пред тях, като си набеязваха маршрута, който би могъл да им осигури най-добро прикритие. Възможностите им бяха съвсем малко.

Йегер се готвеше да скочи и да се втурне напред, когато усети вибриране в джоба си. Несъмнено Камлер му се обаждаше с поредния си малоумен ултиматум. Е, вече беше твърде късно за приказки. Време беше да приключват по един или друг начин.

Лекото бръмчене на телефона достигна до ушите на всички. Нарова го погледна.

— Няма ли да вдигнеш?

— Защо? Да тръгваме.

Нарова остана непреклонна.

— Провери. Не можеш да си сигурен.

Йегер извади телефона. Номерът на екрана беше непознат. Не бе на Камлер. Натисна копчето за отговор и превключи на спикърфон.

— Фалк е — изсъска уплашен глас. — Знам, че нямаш причина, но трябва да ми повярваш. Баща ми държи жена ти и Питър Майлс тук, в бункера си. Под земята. Заклучи и мен, откакто позвъних на Ирина. — Той млъкна за момент и продължи: — Ирина, *можеш* ли да ме чуеш?

— Фалк, тук съм. Продължавай.

— Радвам се да чуя приятелски глас... Това място е същинска крепост. За да влезете, трябва да...

Прекъсна го далечен яростен рев и безразборна стрелба. Връзката остана включена още няколко секунди. На заден фон Йегер чу бесните викове на Камлер.

— Единственият ми син! Наследник на райха! И се опитваш да ме предадеш? На кого се обаждаш? Казвай!

— На кого бих могъл да се обаждам в такъв момент? — отвърна Фал. — Търсех в интернет как да се погрижа за раните на стареца!

— Нека сбръчканото копеле пукне! — озъби се Камлер. — Нека и двамата пукнат! И следващия път няма да има предупредителни изстрели, нищо че си ми син. Ще стрелям на месо.

Връзката прекъсна.

75.

За момент четиримата се спогледаха поразени. Точно сега, в този повратен момент, това беше последното, което очакваха.

Йегер заговори пръв.

— Вярваш ли му? — настоятелно попита той Нарова. — Вярваш ли в онова, което каза току-що?

— Мислиш, че е поредното театрално изпълнение ли? Никой не може да имитира такъв страх.

— Значи и той е в подземното убежище. Онова, което са построили работниците. Там ги държи Камлер. Това трябва да е.

Той предаде набързо на Раф и Алонзо какво им разказа Хинг.

— Това не променя нищо — изръмжа Раф. — Така или иначе трябва да се погрижим за лабораторията на Камлер.

— Прав е — добави Алонзо. — Има само един начин да го направим.

Йегер вдигна ръка, за да въдвори тишина.

— Момент. — В ума му се оформяше идея — колкото безумна, толкова и прекрасна. — Камлер се е скрил заедно с жена ми и Майлс в бункера. Това означава, че нямаме никакви причини да не взривяваме волфрамовата бомба. Не я е обезвредил, залагам живота си на това. Повярвайте, хора, тя е още там и може да се задейства.

Погледна лицата на останалите. Раф и Алонзо изглеждаха поразени от предложението му. Нарова пък беше направо смаяна.

Тя се пресегна и сграбчи ръката му като с менгеме.

— Какво чакаш тогава? Взриви я. Сложи край.

Йегер бръкна в раницата и извади своята „Турая“. Погледна Алонзо и Раф.

— Пичове, обаждам се. Нещо против? — Бяха екип от равни и той искаше решението да е единодушно.

— Нямам думата — каза Алонзо. — Никога не съм срещал този Фалк. Ще приема твоето решение.

Раф погледна Йегер. На лицето му беше изписано колебание.

— Ти познаваш Фалк. Знаеш дали може да му се има доверие. Ако пък говори врели-некипели, жена ти може да е в лабораторията.

Йегер долавяше неохотата в гласа му. Отчаяно се нуждаеше от неговата подкрепа. Раф беше най-добрият му приятел, кръстник на Люк, двамата с Рут бяха близки.

— Раф, ще рискувам.

— Майната му — сви рамене Раф. — Опитаме ли да атакуваме на открито, така или иначе сме мъртви. Взриви я.

Йегер се наведе над сателитния телефон и написа една-единствена дума с главни букви: ГЪНЪРСАЙД.

През 1942 г. отряд британски и норвежки командоси бил изпратен в окупираната Норвегия с мисия да саботира ядрената програма на Хитлер. И те успели, въпреки че всички шансове били против тях. Кодовото име на операцията било „Гънърсайд“.

Като тийнейджър Йегер беше прочел всяка достъпна му книга за подобни операции през Втората световна война. Те бяха катализаторът, който го накара да постъпи в морската пехота. Никога не забрави историята на „Гънърсайд“ и името на операцията му се беше сторило идеално като кодова дума за задействане на волфрамовата бомба.

Докато се готвеше да изпрати съобщението на Даниел Брукс, той адски се надяваше да не е обречъл на смърт хората, които обичаше. Спря за секунда с пръст над копчето.

Провалиш ли подготовката, подготвяш провала си.

Обърна се към Нарова.

— Веднага щом бомбата се взриви, трябва да ударим бункера на Камлер. Хинг е водачът ни.

Той сграбчи ръката на Хинг и я сложи на рамото на Нарова.

— Покажи й убежището. Разбра ли?

Хинг закима.

— Покаже. Покаже.

След като и това беше решено, Йегер натисна копчето.

76.

Думичката — ГЪНЪРСАЙД — се понесе в ефира, като отскачаше от сателит на сателит, за да стигне до Даниел Брукс. Той бе уверил Йегер, че където и да се намира, след получаването на кодовата дума устройството ще бъде взривено в рамките на следващите деветдесет секунди или по-рано.

Време беше да си намерят добро прикритие.

Йегер и хората му се втурнаха към източната страна на електроцентралата и заеха позиция в сянката на масивната стена. Сега турбинната зала и пречиствателната станция се намираха между тях и взрива.

Клекнаха и зачакаха.

Имаше още една ключова информация, разкрита от Хинг — въпреки че входът за щабквартирата на Камлер беше силно охраняван, съществуваше и друг начин да се проникне в нея. Сред гъстите храсталаци имаше „прозорец в земята“, както го беше описал китаецът.

Иначе казано, тавански прозорец на бункера.

Планът беше Алонзо да се насочи към главния вход. Той щеше да изстреля няколко гранати с пълното съзнание, че те няма да имат почти никакъв ефект върху тежката стоманена врата на бункера. После щеше да продължи да стреля с автомата си, използвайки всички налични пълнители.

Това щеше да създаде у врага впечатлението, че екипът се готви да щурмува челно бункера. Хората на Камлер щяха да се съберат при входа в очакване на нападателите, за да ги отстранят един по един.

Което щеше да позволи на Раф, Йегер и Нарова да влязат през прозореца, водени от Хинг.

Ако приемеха, че го намерят — а Йегер мразеше да приема на доверие каквото и да било, щяха да влязат през него и да изненадат Камлер. После щяха да се разделят и да прочистят комплекса отвътре, където той щеше да е уязвим като всяка друга сграда.

Имаше и една друга мярка, предложена от Раф. Подземният комплекс разполагаше със собствено резервно хранване, осигурено от генератор в отделна сграда. Преди да влязат, щяха да го извадят от строя и така бункерът щеше да потъне в мрак.

При тези обстоятелства планът изглеждаше доста сносен. Имаше недостатъци, но на този етап и с толкова ограничени ресурси и време това беше най-доброто, което можаха да измислят.

Разбира се, някъде в схемата на нещата бяха Рут и Питър Майлс ако все още бяха сред живите. Но щяха да се вълнуват по въпроса, когато му дойде времето.

Телефонът на Йегер избръмча. Той погледна екрана. На него беше изписана една дума: ЛУРГАН.

Кодовото име на мишената на командосите от операция „Гънърсайд“ за саботиране на ядрената програма на Хитлер беше Лурган. Това бе и кодовата дума, че до детонирането на бомбата остават трийсет секунди.

Йегер извика на хората си да се приготвят. Ревът от скъсаните тръби горе беше отслабнал, тъй като хранващото езеро беше почти източено, но все още бе достатъчно силен.

Той се обърна към Хинг и му показа, че трябва да държи устата си отворена, така че взривът да не спуска тъпанчетата му.

Започна да отброява наум секундите: десет, девет, осем... Отправи бърза молитва: „Моля те, Господи, дано бомбата да е още активна...“.

Четири, три, две...

77.

В тъмното и пусто хранилище в лабораторията на Камлер малък радиоприемник, скрит в сърцето на купчината волфрам, изпиука едва чуто.

Съобщението беше получено и разбрано.

Миг по-късно детонаторът се задейства и петдесеткилограмовият блок RDX се взриви със скорост 8750 метра в секунда.

Експлозията превърна стоте волфрамови кюлчета в безброй безформени остри шрапнели. Огромната плътност и твърдост на метала погълна цялата енергия на експлозията, превръщайки я в чиста разрушителна сила.

Взривът превърна хранилището в буря назъбен метал, който направи на прах голите бетонни стени. Убийственият волфрамов вихър се разшири с неустоима сила, посичайки всичко по пътя си. Стени, врати и прозорци се разпаднаха.

3D принтерите — фабриката за ИЯУ на Камлер — се изпариха.

Унищожителната вълна продължи нататък, оставените да отбраняват лабораторията стрелци бяха накълцани от раздрания метал. Взривната вълна отвя покрива на сградата и разкъса външните ѝ стени. Нажежени до червено парчета волфрам минаха през паркираните наблизко джипове, сякаш се врязаха в масло. Резервоарите им бяха пробити и колите експлодираха в море от пламъци.

Зад лабораторията имаше резервоар с обем 20000 литра нефта за отопляване на лабораторията през суровите зими. Взривът го разкъса, гневни оранжеви пламъци затанцуваха около него. Огромен черен облак се издигна над останките на лабораторията, а цунамито волфрамови шрапнели се понесе нататък през долината, изразходвайки остатъците от огромната си мощност в стените на пролома.

Когато ревът на експлозията затихна, Йегер надникна от прикритието си. Пред очите му се разкри сцена на тотално унищожение. Там, където доскоро се беше издигала лабораторията,

сега имаше само разкъсани отломки, обвити в мазен пушек и лакоми огнени езици. Най-сетне го бяха направили — завода за ИЯУ на Камлер вече го нямаше.

Погледът му се плъзна по целия комплекс. Единственото, което им оставаше сега, беше да превземат бункера. Според Хинг той се намираше в южния край на оградената територия, зад несъществуващата вече лаборатория, в стената на пролома.

Йегер поведе екипа си в последната — както се надяваше — атака. Но една тревога продължаваше да го гризе — какво ли зло замисляше Камлер, докато се спотайваше в леговището си?

По странния начин, по който времето сякаш забавя хода си до мъчително пълзене, докато си в разгара на битка на живот и смърт, Йегер имаше чувството, че се сражава от цяла вечност. В действителност бяха минали само четиресет и пет минути, откакто Раф и Алонзо бяха задействали експлозивите на тръбите, но това време беше достатъчно Камлер да направи куп поразии.

— Време е да се разделим — обяви Алонзо, докато се готвеше да тръгне към убежището.

Йегер кимна.

— Да го направим. Щом вдигнеш шум, ще изчакаме една минута и тръгваме. Стой на позицията си и покривай входа, ако някой изрод реши да се опита да излезе. Ако не сме ние или заложниците, виж му сметката.

— Дадено — обеща Алонзо.

И с това двете групи се втурнаха в различни посоки.

78.

Яхтата „Нордхавн 64“ изобщо не изглеждаше не на мястото си на кей 47 на пристанището за яхти Челси Пиърс в Ню Йорк.

Само на три години, с ярка бяла надстройка, която блестеше след скорошното почистване с пара, тя намекуваше за богатство и за голям делови и функционален лукс.

Не беше никакъв дворец от арабска приказка.

Собствениците на „Нордхавн“ бяха сериозни играчи в света на яхтинга — от онези, които пътуват по целия свят. Да отидеш на непознати места, да видиш нови хоризонти — това беше предназначението на яхтите. С двайсетметровата си дължина по ватерлинията и обхват от 3000 морски мили с постоянна скорост от девет възела, този съд беше създаден да покорява моретата.

В 22:30 ч. местно време (и в 10:30 китайско) двама души — мъж и жена, приближаващи четиресетте — излязоха от мостика и заключиха, сякаш отиват на някакво вечерно забавление. Челси Пиърс беше чудесно място за целта — Челси Маркет, театърът USB и много от най-добрите барове и клубове на Ню Йорк се намираха само на няколко пресечки от него.

Двамата Соколови оставиха яхтата с ясното съзнание, че никога повече няма да се върнат на нея. Рибар по професия, но захванал се с по-тъмен бизнес поради прищевките на съдбата, г-н Соколов беше във възторг от няколкото седмици, които беше прекарал на борда. Самият той никога не би могъл да си позволи подобна чудесна яхта, макар че беше награден с много прилична сума.

В замяна на дългото презокеанско плаване и следването на няколко прости инструкции в офшорната му банкова сметка бяха преведени достатъчно пари, за да започнат с жена си нов живот по техен вкус. Или можеха просто да си купят луксозна крайморска вила и да се върнат в родната си Русия.

За семейство Соколови това бе сбъдната мечта.

Дълбоко в недрата на яхтата имаше ямка за наблюдение, от която можеше да се следи състоянието на резервоарите от фибростъкло. Тя се оказа достатъчно голяма, за да побере дървения сандък с прикрепена за него проста конзола. Г-н Соколов се беше досетил, че контейнерът съдържа наркотици. Какво друго би могло да бъде? И предполагаше, че след като бе задействал конзолата според инструкциите, тя ще съобщи местоположението си на наркобандитите и те ще дойдат на кей 47, за да си приберат стоката.

И преди беше чувал за подобни неща — наркотрафикантите дори оставяха пратките в морето с прикрепени към тях насочващи шамандури. По този начин не се налагаше трафикантът и клиентът да се срещат лично. Беше много по-безопасно. С много по-малко рискове. Г-н Соколов не се съмняваше, че натиснатото копче е част от подобна схема.

Въпреки това обаждането от г-н Крафт да задейства конзолата донякъде го изненада — не беше очаквал да получи нареждането толкова скоро.

Но не той беше човекът, който да решава тези неща. Беше изпълнил и последната точка от уговорката.

И сега беше време да изчезне с жена си.

79.

На около 5600 км от Ню Йорк семейство Петрови слезе от яхтата „Нордхавн 52“, която беше техен дом през последните няколко седмици. Оборудвана с резервоар за гориво с обем 6300 литра и 1514 литра прясна вода, яхтата, оставена на Сейнт Катрин Докс в Лондон, беше построена за продължителни презокеански плавания. С водоизместимост почти 41 тона, тя се бе оказала забележително стабилна по време на дългото пътуване.

Бивш рибар, г-н Петров беше нает от същия руски престъпен картел, който бе наел и приятеля му г-н Соколов. Когато получи предложението от мистериозния г-н Крафт, и двамата си бяха помислили, че офертата е твърде добра, за да е истинска.

Е, оказа се, че в общи линии е такава.

През последните дни г-н Петров беше започнал да се безпокои от мисълта какво ли е натоварено на борда.

Не беше повдигнал въпроса пред жена си. Не искаше да я тревожи. Плаването между континентите и уповаването на късмета, че мистериозният им товар няма да бъде открит, беше предостатъчен стрес.

Повечето хора, които бяха срещнали по пътя, сякаш смятаха за напълно естествено руска двойка в средата на трийсетте да притежава яхта за два милиона долара. За тях всеки руснак беше олигарх и би трябвало да има поне една подобна играчка. Е, реалността беше много по-различна. И г-н Петров с голяма радост се махаше от яхтата и от онова, което предстоеше — каквото и да бе то.

Изненадващото обаждане от г-н Крафт го събуди посред нощ, но на г-н Петров не му пукаше — беше добре дошло.

Той завъртя ключа на конзолата и заключи яхтата, след което двамата с жена му забързаха покрай кея, за да се качат в повиканото за 3:30 такси „Юбер“.

Г-н Петров искаше да се махне от Лондон.

Имаше лошо предчувствие какво ще се случи и не можеше да се отърси от него.

Когато прие уговорката, той се беше съгласил с добрия си приятел г-н Соколов, че най-вероятно става дума за трафик на наркотици. Не за първи път двамата пренасяха подобни товари. Ако богатите западници искаха да съсипват живота си с хероин, това си беше за тяхна сметка. Но докато приближаваше британския бряг; той бе обхванат от натрапчива тревога.

След обаждането на г-н Крафт се беше опитал да резервира места за някой полет от градското летище на Лондон, което беше съвсем наблизо. Не успя да намери за толкова кратко време. Вместо това трябваше да прекосят цял Лондон, за да стигнат до „Хийтроу“. Оттам щяха да вземат вечерния пряк полет на „Бритиш Еървейс“ до Москва.

Застанал на кея, г-н Петров погледна часовника си. Таксито закъсняваше. Несъмнено още се опитваше да намери път през яхтклуба. Огледа се за колата най-вероятно черен мерцедес или ауди.

На няколко пресечки на запад осветените кули на лондонското Сити се издигаха като паметник на мощта на финансовите пазари. На един хвърлей оттук се намиреше историческата Тауър, където навремето британските владетели затваряли изменниците в очакване на екзекуцията им на Тауър Хил.

Г-н Петров искаше да се махне от този град, преди двамата с жена му също да са се озовали в Тауър.

80.

На осем хиляди километра от Сейнт Катрин Докс, Камлер се настани в креслото си в подземния команден център и се усмихна мрачно. Три обаждания; три устройства, настроени да се задействат. Чуваше как часовникът тиктака в главата му обратното броене беше започнало.

Каквото и да опитаха Йегер и хората му, едно беше сигурно — нямаше да успеят да спрат предстоящата касапница.

Фитилът беше запален.

Той не беше експерт, но знаеше достатъчно, за да си представи какво ще се случи. Когато Малчуганът и Дебелакът били хвърлени над Хирошима и Нагасаки, те се взривили на няколкостотин метра над градовете. По този начин били постигнати най-много преки поражения.

За разлика от тях първите ИЯУ на Камлер щяха да се взривят на нивото на земята. Ефектът от взрива щеше да е по-малък, но пък радиоактивното замърсяване щеше да е по-голямо, тъй като радиацията нямаше да се разпилее във въздуха. Онези части от градовете, които оцелееха от ударната вълна, щяха да останат необитаеми за десетилетия.

Стотици хиляди, а може би и милиони щяха да загинат или моментално от взрива, или бавно и мъчително от лъчева болест. Това само по себе си беше постижение.

Бяха нужни седем десетилетия, за да се стигне до този момент.

Унижението на Третия райх щеше да бъде отмъстено.

А след като хората на Камлер приключеха с Йегер и екипа му, той щеше да се измъкне и да отиде в друго скривалище. Разполагаше с много такива.

Всичко вървеше по план, въпреки пораженията, нанесени тук от шепа отчаяни индивиди.

Такива са правилата на войната, помисли си Камлер.

Плановете се променят според диктата на необходимостта.

А отмъщението наистина беше ястие, което се сервира студено.

81.

Слушалката в ухото на Йегер изпраця. Пристигащо съобщение.
— Гасим — потвърди Раф.

Секунди по-късно глухото ритмично боботене на генератора затихна. Раф беше обмислил няколко начина да го спре — да го взриви, да пререже жиците, да среже маркуча за горивото. По при тези обстоятелства и след като се беше справил с ключалката на навеса — най-лесно беше да натисне копчето СТОП.

Вярно, Камлер можеше да прати хората си да го пуснат отново, но това означаваше да излязат от входа на бункера, който в момента се покриваше от Алонзо. А едрият чернокож американец определено не страдеше от недостиг на боеприпаси — Йегер и Раф му бяха дали всичките си останали гранати.

Майната му, каза си Раф, откъсна накрайника на маркуча за горивото и го пхна в джоба си. Така генераторът определено нямаше да тръгне отново.

Радиосъобщението му беше уговореният сигнал. Алонзо откри огън и гърмежите отекнаха между ниските дървета. Йегер реши, че Камлер е разположил командния си бункер сред най-гъстата растителност, за да го скрие от очи от въздуха.

Е, благодарение на Хинг все пак го бяха открили.

Йегер се озърна през рамо и видя как Хинг вдига палци. После подръпна ухото си, което в тази част на света означаваше, че всичко е наред.

Йегер си помисли, че китаецът е забележително спокоен при тези обстоятелства. Но пък от друга страна, в Народната освободителна армия не ги носеха на ръце. Щом беше работил за Камлер и бе издържал на ужасите, които вървяха с подобна служба, човекът несъмнено беше силен духом.

Раф се върна при тях и заедно се промъкнаха към точката на проникване. Прозорецът се оказа перфектно маскиран сред растителността. Без Хинг никога не биха успели да го намерят.

Прозорецът пропускаше естествена светлина в подземния комплекс; имаше тънка метална стълба, която се спускаше от ръба му до пода. Очевидно беше проектиран като аварийен изход в случай на пожар или атака.

В лявата си ръка Йегер държеше граната. Започна да брои секундите. Когато реши, че е минало достатъчно време от началото на атаката на Алонзо, той изпълзя напред, дръпна халката и търкулна гранатата по прозореца.

Когато я чу да спира, вече тичаше. Стандартната осколочна граната на НАТО се взривяваше с четири секунди закъснение — достатъчно, за да му даде време да залегне. Миг по-късно последва оглушителен гръм и във въздуха с вой се разлетяха шрапнели.

Екипът моментално се изправи на крака и се втурна към дупката. Йегер стигна пръв и скочи от два метра през разбития отвор, като се целеше в свободна част от пода на обвитото в дим помещение.

Изобщо не си направи труда да използва стълбата. Нуждаеше се от скорост и изненада. Приземи се в клекнало положение и освети с фенера на пистолета помещението, докато си връщаше равновесието. Изключи всичко останало от ума си, проверяваше единствено за човешки фигури.

Лъчът му танцуваше през призрачните струи дим. Накрая се спря върху една фигура, клюмнала върху бюро.

Камлер.

82.

Зад себе си Йегер чу тупването на втори чифт кубинки. Инстинктивно разбра, че е Раф и че той оглежда другата страна на помещението. До тях се приземи трета фигура — Хинг. Нарова беше последна.

— Камлер е на мое единайсет — тихо каза Йегер в микрофона си. Кучият син беше ранен или най-малкото зашеметен от взрива. — Трябва ни жив. Повтарям: жив.

Беше жизненоважно да заловят Камлер жив и с ума си. Той беше ключът за спирането на всичко това. Със знанията си. С авторитета. Със способността си да заповяда на онези, които беше изпратил да всяват хаос и да отмъщават, да спрат. Или най-малкото да издаде къде са, за да бъдат открити.

Йегер забеляза друга мишена. Една фигура се олюляваше вдясно от Камлер. Зашеметен, мъжът се опитваше да вдигне автомата си и да открие огън. Йегер го закова пръв — бум, бум, бум.

Два куршума в тялото и трети в главата — за всеки случай.

— Един долу — прошепна той в микрофона.

„Три“ — каза глас в главата му. Беше изстрелял три патрона от тринайсетте в пълнителя; оставаха му още десет.

До него скочи четвърта фигура — Нарова, с готово за стрелба оръжие. Те огледаха помещението в търсене на други мишени. Докато го правеха, Йегер се изуми от онова, на което се бяха натъкнали тук. Покрай стените бяха наредени множество компютърни терминали и сложни средства за комуникация.

Мястото напомняше на оперативен щаб на малка, но изключително високотехнологична армия.

Йегер забеляза, че Камлер се опитва да се размърда.

— Поемам Камлер — рязко каза той.

Докато се изправяше и тръгваше напред, някаква фигура изскочи от прикритието си с вдигнато оръжие.

Раф я свали, преди да е дръпнала спусъка.

— Един долу — спокойно каза той.

Едрият маор беше в стихията си. Чувстваше се като у дома си, когато се биеше в мрак и в тесни пространства.

Йегер предпазливо пристъпи към Камлер. Но докато приближаваше стъпка по стъпка, някой се втурна покрай него от дясната му страна. Хинг се хвърли към Камлер — към бившия си шеф, тъмничар и мъчител, — вдигнал пръсти като хищни нокти, за да издере очите му.

Камлер реагира изненадващо бързо за човек на неговата възраст. Той вдигна компактен пистолет „Тип 92“ и дръпна спусъка. Два 9-милиметрови куршума се забиха в Хинг и го спряха насред крачка. Китаецът рухна на пода.

Докато Камлер се обръщаше, Йегер стреля и изби оръжието от ръката му. Миг по-късно го фрасна в главата с дръжката на пистолета си. Камлер залитна назад, блъсна се в стената и се свлече.

Йегер го сграбчи за косата и рязко дръпна назад. На скулата му имаше рана, но иначе изглеждаше само зашеметен. Подсече го и Камлер падна на земята като торба лайна.

— Помещението е чисто — спокойно докладва Раф по радиото.

— Чисто — повтори Нарова.

— Покрийте входа — нареди Йегер. — Хинг е свален. Някои да го провери.

Обискира набързо Камлер, за да се увери, че не е въоръжен, след което клекна, за да изравни очите си с неговите.

— Здравейте, господин Камлер. Поканихте ни да се отбием. Е, направихме го.

Вдигна пистолета и го натика в лицето на Камлер, докато дулото не се заби в кървящата му скула.

— Имам няколко въпроса. Натисна още и кръвта потече около твърдите ръбове на оръжието. — Ще попитам само веднъж... къде са Рут Йегер и Питър Майлс?

Лицето на Камлер се изкриви в жестока усмивка.

— Закъсня. Не можеш да ги спасиш. Нито да спреш всичко това. Хайл Хитлер и да живее Хилядолетният райх.

Йегер отстъпи крачка назад и го изрита право в гърдите. Камлер се блъсна в стената.

Йегер се обърна към Нарова.

— Твой е.

После погледна Раф, който се беше навел над лежащия на земята Хинг. Едрият маор поклати глава. Безстрашен до последния миг, Хинг беше загинал, докато изпълняваше клетвата си — да спипа Камлер.

Йегер тръгна към изхода.

— Добре. А сега да прочистим това място.

Двамата с Раф излязоха от командната стая в тънещия в мрак коридор.

83.

Нарова се настани удобно на стола срещу Камлер.

Беше момент, който не смяташе да претрупва.

Беше го чакала много дълго време.

Беше го завързала за стола му по същия начин, по който бе завързала Иселхорст в къщата му в гората на Хайделберг. Всъщност, не съвсем. Освен че беше омотала с тиксо тялото му за металната рамка. Нарова бе сторила същото с лицето и цялата му глава, оставяйки само един тънък процеп за очите — прозорците към душата.

Искаше да вижда очите му, за да може да преценява докъде стига прагът му на ужас.

Беше пробила малка дупка при носа на Камлер, колкото да може да диша. Като се изключеше това, той бе целият омотан в тиксо.

Точно както ѝ беше нужен.

— Е, знаеш коя съм — започна тя с онзи спокоен, зловец монотонен глас, който бе така изнервящо и напълно лишен от чувства. Милост, състрадание, съчувствие — тези неща отсъстваха в гласа ѝ и го правеха двойно по-страшен. — Можеш да кимнеш, за да потвърдиш — продължи тя. — О, не можеш ли? Добре тогава, можеш да мигнеш. Едно мигване за „да“, две за „не“. А сега мигни веднъж, за да ми покажеш, че си ме разбрал.

Клепачът на Камлер едва потрепна.

Най-неочаквано Нарова замахна със зашеметяваща сила и фрасна с пистолета си главата на Камлер отстрани.

Силата на удара беше такава, че пленникът ѝ и столът му се катурнаха на пода. Разбира се, Камлер не изкрещя — устата му беше запушена плътно. Нарова го изправи в седнала позиция, след което отново се настани пред него. Докато го правеше, откъм тъмния коридор проехтяха приглушени изстрели Йегер и Раф продължаваха с прочистването.

По главата на Камлер нямаше следи от нараняване, но това се дължеше предимно на дебелилото тиксо. Под него пораженията можеха

да са какви ли не.

— И тъй, да опитаме отново — рече Нарова със смразяващо равен и безчувствен глас. — Мигни веднъж, за да ми покажеш, че си ме разбрал.

Камлер мигна.

— Браво. А сега имам само един въпрос към теб. Ще ми отговориш правдиво, или ще изпиташ болка, за каквато не си и сънувал, че е възможна. — Тя замълча за допълнителен ефект. — Разбираш ли?

Камлер мигна.

— Като изключим тези, които унищожихме преди малко в лабораторията ти, имаш ли други ИЯУ?

Нарова не се безпокоеше особено от радиацията, изтичаща от лабораторията. Уранът изобщо не беше толкова радиоактивен, колкото смятаха повечето хора. Ставаше убийствен едва когато се взриви както трябва.

Камлер мигна два пъти.

— Значи няма други ИЯУ? Сигурен ли си? Съветвам те да си помислиш много, много внимателно. Разбираш ли, ние тепърва започваме...

Камлер мигна веднъж.

— И тъй, да изясним, господин Камлер. Значи по света няма други ИЯУ, които да са под твой контрол? Значи всички са били тук?

Камлер мигна веднъж.

В този момент откъм края на коридора се разнесе глас.

— Фалк Кьониг! Аз съм Фалк Кьониг и идвам!

Нарова се завъртя със стола си, докато жалката фигура прекрачваше със залитане прага. Синът на Камлер беше бледа сянка на мъжа, с когото Нарова се беше сближила преди няколко месеца. Тогава завършилият в Германия природозащитник управляваше частния ловен резерват на Камлер в Катави в Източна Африка.

Тогава Фалк се беше превърнал в нещо като герой за Нарова въпреки кръвта, която течеше във вените му. Като се изключеше това — все пак никой не може да избира родителите си, — неговите неуморни усилия да запази едрите животни на Африка бяха спечелили истинското ѝ уважение. Двамата се бяха сближили благодарение на

споделената им любов към животните — най-вече слоновете и носорозите, — дори докато бяха наред с мрачните тайни на резервата.

Синът на Камлер се беше разбунтувал срещу наследството на семейството си. Приемането на различна фамилия беше част от усилията му да скъса връзките с нацисткото минало. Но когато Ханк Камлер изчезна, Фалк Кьониг беше заклеймен като съучастник в престъпленията на баща си и също се беше превърнал в беглец.

В преследван човек.

Единствено Нарова и донякъде Йегер бяха продължили да вярват в него.

Когато се срещнаха за първи път, Фалк беше смел защитник на дивите животни, който предприемаше дръзки акции из африканската савана и преследваше банди браконieri. Непокорната руса коса и наболата брада му придаваха малко хипарски вид екзотичен, макар и рошав еко боец.

Поне така си беше помислила Нарова. Мъжът, който стоеше сега пред нея, беше бледа сянка на онзи. Косата му беше сплъстена от засъхнала кръв, очите му бяха хлътнали и с тъмни кръгове около тях, единият му крак беше наранен и той куцаше.

Нарова изпита прилив на съчувствие към него, бързо последван от рязко безпокойство.

Йегер неслучайно го беше пратил тук.

Несъмнено синът знаеше някои от тъмните тайни на баща си.

84.

Нарова стана.

— Седни на стола ми. Като че ли имаш нужда.

Кьониг се отпусна на предложеното място. За момент зяпна с ужас фигурата пред себе си — биологичния си баща.

После поклати глава.

— Сам си го докара, татко. Отказваше да слушаш, когото и да било, включително мен. И сега всичко приключи. Приключи.

В очите на Камлер за миг блесна предизвикателство, примесено с нещо друго, което Нарова не беше очаквала — ликуване. *Тържество от победата.*

Поглед, който не можеше да скрие.

Но с какво разполагаше Камлер, за да ликува? Освен ако...

— Кажи ми — обърна се Нарова към Кьониг. — Възможно ли да е направил нещо, което да гарантира, че не можем да го спрем?

Кьониг сви рамене.

— Не знам. Докара ме тук почти като пленник. Преследваха ме. Той ми предложи убежище. Не съм извършил никакво престъпление, но въпреки това съм белязан заради баща си. Затова дойдох с него. Нима имах друг избор? Той каза, че ще сподели с мен новата си мечта, ако съм верен. Играх ролята. Известно време. Но щом разбрах какво всъщност възнамерява, се опитах да ти се обадя.

Кьониг погледна баща си.

— Той ставаше все по-подозрителен. Параноичен. Изключи ме от кръга си доверени лица и на практика започна да се държи с мен като с пленник. Но все пак знам някои неща. Той строи осем устройства, тъй като числото осем е свещено за СС. И някои вече са доставени при целите си.

Нарова погледна Камлер. Очите му се изцъклиха от безсилна ярост. По погледа му Нарова разбра, че я е излъгал и че синът му казва истината.

— Значи имаме едно или повече ИЯУ, които вече са по местата си, така ли? — попита тя. — И той е чакал всичките осем да бъдат доставени, преди да ги задейства едновременно?

Кьониг кимна.

— Нищо друго не изглежда логично.

— Знаем ли кои са целите?

Кьониг поклати глава.

— Така и не ми каза. Но се хвалеше с едно — че ако взривиш четиресет килограмова бомба над атомна електроцентрала, ще предизвикаш стопяване на реактора и така ще увеличиш експоненциално пораженията.

Докато Кьониг говореше, баща му издаваше нечленоразделни звуци под тиксото. Нарова не се съмняваше, че се опитва да спре сина си, преди да е издал семейните тайни. Слава богу, Кьониг беше много по-свестен от баща си.

— Как ги е доставил? — попита тя. — До целите им?

— Не знам. Но почти всички атомни електроцентрали са разположени по брегове, защото се нуждаят от вода за охлаждане. Дори четиресет килограмово устройство е сравнително малко по размери. Можеш да стигнеш до мястото с яхта, да хвърлиш котва и да чакаш сигнала за детониране. Странно е, но повечето от тези атомни електроцентрали нямат дори зона с ограничен достъп. Напълно открити мишени са.

Нарова се обърна към Камлер.

— Ти ме излъга — започна тя с нежен шепот. — Предупредих те, че ако ме излъжеш, нещата ще станат много по-лоши. Сега настоявам да ми кажеш къде са изпратени бомбите и как да ги спрем.

Тя придърпа стола си към него.

— Следващата част ще ми хареса. И повярвай, ще отговориш.

85.

Камлер се взираше в Нарова през маската си от тиксо. Очите му преливаха от омраза.

Тя бръкна в раницата си и извади малък медицински пакет. Взе две спринцовки — същите, с които неотдавна беше третирала Иселхорст — и ги вдигна така, че Камлер да може да ги вижда.

— Две спринцовки — обяви тя. — Едната е пълна със суксаметониев хлорид, който е парализик. Другата съдържа налоксон хидрохлорид, който е анти опиоид. Ще ти спестя сложната наука. Първото вещество е респираторен депресант и ще спре дишането ти. Напълно. Второто има обратното действие.

Тя погледна Камлер в очите.

— Останеш ли твърде дълго под въздействието на първото, ще се задушиш до смърт. Ако не получиш бързо достатъчно количество от второто, ефектът е необратим. Но знаеш ли коя е най-хубавата част? През цялото време ще бъдеш в пълно съзнание и ще изпиташ съвсем ясно какво е да се задушиш и да умреш.

Тя извади командоския си нож, хвана ръката на Камлер и разряза достатъчно от тиксото, за да сложи турникет и да намери изпъкнала вена.

— Ще ти сложа двупосочна клапа, така че да мога да вкарвам и химикала, и противоотровата. Така ще мога да те накарам да преживяваш отново и отново какво е да умираш.

Вдигна ножа и направи разрез там, където трябваше да е устата му. Усмихна се.

— Ако не искаш да продължа, сега е времето да говориш.

Частично беше освободила устните на Камлер. Около тях имаше разпокъсано тиксо. В очите му се четеше смес от страх и ярост, която той насочи към сина си.

— Винаги си бил мръсно комунистическо лайно! Предател от най-лошите! — процеди той, като пръскаше кървава слюнка. — Ти си срам...

Пистолетът на Нарова го халоса още веднъж и силата на удара запрати Камлер отново на пода. Почти неволно Кьониг понечи да помогне на баща си, но Нарова го спря.

Тя изправи Камлер, като го държеше за косата.

— Това ли е отговорът на въпроса, който ти зададох? Не. — Тонът ѝ се повиши, в очите ѝ се мярна убийствена ярост. Ефектът беше абсолютно ужасяващ. — Синът ти има повече чест и почитеност, отколкото можеш дори да си представиш. Така че или внимавай какво говориш, или си дръж устата затворена.

Тя се обърна към Фалк.

— Не е нужно да гледаш това.

Фалк поклати глава.

— Трябваше да положи повече усилия, за да го спра. *Можеш* да направя повече, за да го спра. — Замълча за момент. — Оставам, поне докато не ни даде нужната информация.

Без да му отговори, Нарова се обърна отново към Камлер.

— И така, слагам ти първата инжекция. Тя ще спре дишането ти. През това време можеш да си помислиш как искаш да отговориш. Въпросът ми е: къде са доставените ИЯУ и как да ги спрем? След една минута без кислород мозъчните ти клетки ще започнат да умират. След три ще настъпи сериозно мозъчно увреждане. Така че е по-добре да си готов с отговорите.

Тя вдигна първата спринцовка и внимателно натисна буталото. Последното, което искаше, беше да инжектира въздух във вените на Камлер и да го убие. Продължи да натиска буталото, докато от иглата не се показаха първите капки.

След това вкара спринцовката във вената на Камлер.

Натисна буталото докрай. Отначало нямаше видима реакция, но после горната половина от тялото на Камлер сякаш престана да функционира. Равномерното повдигане и отпускане на гърдите му, вдишването и издишването, дори движението на очите — всичко това спря.

Но очите му останаха отворени. Замръзнали и изпълнени с ужас.

Нарова провери пулса му. Сърцето биеше. Той просто беше престанал да диша и беше абсолютно безпомощен да направи каквото и да било.

Камлер беше жив и в съзнание, но изпитваше какво е да умираш.

86.

Йегер подаде глава зад бетонната колона и лъчът на фенера му прониза мрака.

Бункерът на Камлер имаше Т-образна форма. В долния край на Т-то се намираше командната стая; в десния край беше входът. Докато прочистваше лявата част, беше открил Фалк Кьониг, заключен в една странична стая.

Изглеждаше логично Раф да поеме дясната част към изхода. Йегер пък изпитваше изгаряща нужда да намери жена си — и Питър Майлс. Реши, че би трябвало да са в стая, разположена някъде по този тъмен коридор, възможно най-далече от входа.

Но реши да не прибързва — не можеше да ги спаси, ако го убият.

Напредваше сантиметър по сантиметър, като пристъпваше на пръсти.

Някъде отпред забеляза движение. Малко по-тъмна сянка, долепена за врата. Той завъртя оръжието си точно когато фигурата излезе напред. И наистина беше *тя*. Най-неочаквано Йегер се озова лице в лице с жена си.

Тя пристъпи напред към светлината. Нямахме как да го отрече — все още беше прекрасна. Побелелият му пръст беше на спусъка, но мозъкът му бе напълно парализиран.

— Не би го направил — прошепна тя. — Нима би убил майката на детето си? След всичко, през което минахме... Ние с теб сме екип, Уил Йегер.

Мълчание. Йегер беше изгубил дар слово. Продължаваше да се цели, макар в сърцето си да знаеше, че каквото и да каже или направи тя, няма да намери сили да дръпне спусъка.

Тя посочи пистолета, който държеше в ръката си.

— Чаках. Теб. Добре скрита, както винаги си ни учил. Можех да стрелям. Не го направих. Искях да поговорим.

Йегер най-сетне възвърна гласа си.

— Тогава говори. Като начало, какво правиш тук, по дяволите?

— Не е ли очевидно? Камлер... той е нашият спасител.

Очите на Рут бяха изцъклени. Йегер беше виждал този поглед при сблъсъците с екстремисти по целия свят. Наречи го промиване на мозъци. Сляп фанатизъм. Каквото и да е. Винаги вървеше с този поглед.

— Ние сме като чума, която разяжда тази безценна земя — продължи Рут. — Съсипваме я. Унищожаваме я. Камлер възнамерява да сложи край на всичко това. Той е еко спасителят на нашето време, той ще даде начало на нова епоха.

Тя погледна умолително Йегер.

— Опитах се да ти го кажа в Лондон. Опитах се да го споделя с теб. Но ти отказваше да слушаш. Нямахме време. Никога нямаше време. Природата се нуждае от закрила — *от нас*. Нужно е да заличиш половината човечество, за да я спасиш. В това има проста и прекрасна логика, не разбираш ли?

Йегер имаше чувството, че са го фраснали в лицето. Нарова се беше оказала права от самото начало. Камлер и жена му — помежду им винаги е имало връзка. Те споделяха една и съща кауза, която поставяха над всичко — защитата на природата и околната среда. Тя беше избягала тук, при него, за да се включи в някакъв нечестив съюз. В някакъв култ към смъртта, призоваващ за спасяване на света чрез Армагедон.

— Нищо ли няма да кажеш? — попита го тя със задавен от емоции глас. — Не разбираш ли, че това е правилното, единственото правилно нещо, което може да се направи? Нима не виждаш?

— Не — отвърна Йегер. — Виждам единствено отчаяно объркан човек. — Той замълча за момент. — За едно обаче си права. Трябваше да съм до теб, когато имаше нужда от мен. А не бях. Което означава, че вината е моя.

— Недей. — Със сълзи на очи тя протегна ръце към него. — Не съжалявам за това. Това е събуждане. Нещо, което винаги съм искала. Съжалявам само...

— Аз съжалявам прекъсна я Йегер.

— Не, не — възрази тя и поклати енергично глава. — Няма време. За извинения. За съжаления. Часовникът тиктака. Няма време за нищо, освен да се *присъединиш* към нас. Няма време...

Беше прекъснатата, когато някаква огромна фигура изскочи от сенките и без нито дума я фрасна отстрани по главата с масивния си юмрук. Рут отлетя в мрака, блъсна се с ужасен глух звук в стената и се свлече на пода.

— Това ще накара кучката да млъкне — изръмжа нападателят ѝ.

Йегер го беше разпознал още преди да заговори. Стив Джоунс, неговото проклятие. Трябваше да приключи с него. Докато Джоунс се опитваше да се прикрие, Йегер дръпна спусъка.

Щрак.

Опита отново. *Щрак.*

Пистолетът му беше засякъл.

Метна се настрани в мига, в който Джоунс откри огън. Куршумите се забиха в бетонната колона и за миг Йегер усети рязка болка в лявото бедро.

Мамка му, беше улучен. Приличаше на повърхностна рана, но въпреки това усети как топла течност потича по крака му.

Притиснат в колоната, той провери пистолета. Нищо не беше заяло в механизма за изхвърляне на гилзите, така че проблемът трябваше да е в пълнителя. P228 по принцип бяха абсолютно надеждни, но все пак оръжията им бяха подложени на сериозни изпитания, докато газеха в мръсните води на потопа.

Джоунс излезе в коридора, насочил оръжие към Йегер.

— Празен пълнител или шибана засечка — каза той. — Няма особено значение, когато си изправен срещу ей това. — Той размаха оръжието си, китайски автомат „Тип 79“. — Отдавна не сме се виждали, Йегер. И между другото, добре дошъл в ада.

Йегер не отговори. Ранен, със засякло оръжие и без резервни пълнители, той беше яката загазил.

— Дойде да си търсиш женичката, а? — подигравателно продължи Джоунс. — Ще ти издам една малка тайна. Разпрахме я.

Той стреля отново. От стената полетяха парчета мазилка и се забиха в колоната. Йегер трескаво извади пълнителя, но това не разблокира оръжието.

— Е, видя я — подигравателно рече Джоунс. — Вярна жена? Не бих казал.

Той посегна към пода и повлече Рут напред. Тя изглеждаше пълна развалина. Почти в безсъзнание. Сърцето на Йегер прескочи

един удар, когато Джоунс я дръпна за косата и я повдигна.

Може би си го представи, но видя как устните ѝ се раздвижват и оформят думата „Съжалявам“.

— Пусни я изхриптя той. — Ще се бия с теб както избереш, но я пусни.

— Ще направя нещо по-добро — озъби се Джоунс и пусна Рут. Главата ѝ тупна с глух удар на пода. — Предлагам ти шанс. Повече, отколкото ти ми даде при подбора. Оставям автомата си. Ти оставяш онзи боклук. Ще се бием. Никакви стрелби. И ще сложим край. Тук.

Йегер реши, че няма избор трябваше първо да убие Джоунс, преди да се притече на помощ на жена си. Хвърли пистолета си и металът издрънча върху бетонния под.

— Изритай го — нареди Джоунс, заплашвайки го с автомата си.

Йегер се подчини.

— Добро момче.

Джоунс спря. Стисна оръжието си и се извъртя, като стовари приклада в главата на Рут, после бързо се обърна и отново насочи автомата към Йегер.

— *Сега* сме готови. Готови да видим колко те бива, Йегер, шибана путка.

— Мъртъв си — промълви Йегер. — Днес е денят, в който ще умреш.

87.

Джоунс остави автомата си на пода и го изрита към сенките.

Йегер излезе от прикритието си. Докато го правеше, остра болка прониза крака му. Ранен се изправяше срещу напълно здравия Джоунс — не беше най-доброто положение, в което можеше да бъде. Но изгарящата омраза към този тип и изпълнената го ярост трябваше да му дадат някакво предимство.

Двамата мъже пристъпиха предпазливо напред. Джоунс беше висок почти метър и деветдесет и пет и с всички стероиди, които използваше, беше същинска планина от мускули, точно както Йегер го помнеше. Почти не приличаше на човек.

Йегер открай време беше по-бърз от него, но нямаше как да знае дали и сега ще е така с ранения му крак. Застана в бойна поза, с разкрасени крака на ширината на раменете, с леко обърнати навътре стъпала, с присвити колене, с вдигнати пред лицето ръце, готови да нанесат удари.

И тогава Джоунс направи нещо абсолютно неочаквано. Посегна към бедрото си и извади нож. Някогашният командоски нож на Нарова — осемнайсет сантиметра калена, остра като бръснач стомана — сега беше в ръката му.

— Позна ли го? — Джоунс се усмихна зло. Казах, без стрелби. А не без ножове. Наричам го Убиеца на акули. Макар че е също толкова добър и при изкормване на хора. Виж какво направих на дъртия Майлс.

Йегер не отговори. Умът му беше изцяло съсредоточен върху предстоящия сблъсък.

Започнаха да обикалят в кръг като големи котки, готови за скок. От тренировките си по бойни изкуства Йегер знаеше, че най-често ключът в подобни схватки е да удариш пръв, при това здраво. Онзи, който се поколебаеше, умираше.

Направи хода си — при това бързо, много бързо.

Изрита странично с външния ръб на дясната си кубинка коляното на Джоунс.

Джоунс се опита да отскочи и да избегне удара, но това беше прост пример за причина и следствие — нападателят винаги имаше предимство в скоростта. Ритникът на Йегер закачи крака му. Ударът не беше толкова съсипващ, колкото бе възнамерявал; не се чу хрущане на кост. Но все пак беше начало.

Джоунс отстъпи назад и възстанови равновесието си точно когато Йегер замахна с всички сили към дебелия му като на бик врат. Отново само го закачи, но ударът отвори възможност за следващия му ход. Миг по-късно Йегер атакува с левия си юмрук като с таран и го заби с унищожителна сила в гръкляна на Джоунс.

Бръснатата глава на противника му отлетя рязко назад и се върна обратно от убийствения удар.

Битката беше продължила само секунди. Но докато гледаше как масивната снага на Джоунс се свлича на пода, Йегер усети пронизваща болка в здравия си крак, който се подгъна под него. Докато падаше, Стив Джоунс му беше нанесъл свиреп удар с ножа си.

Йегер се просна на пода, от прободения му крак рукна кръв. Запълзя напред, като се опитваше да се измъкне на безопасно разстояние.

Зад него Джоунс започна да се обръща.

— Прекалено бърз ли бях? — ехидно попита той. — Не видя ли ножа? О, да! Ще се забавлявам до последния миг.

Джоунс прибра ножа и се изправи с олюляване на крака над проснатия Йегер.

— От толкова време очаквах този момент — подигравателно каза той. — Сега ще ритам главата ти, докато малкото мозък в нея не стане на пихтия.

Отстъпи назад, за да може да се засили.

— Ще те пребия, докато не се окажеш на косъм от смъртта. Но няма да умреш. Още не. Не и днес. Не. Това е прекалено лично... Ще те оставя жив. Знаеш ли защо? За да гледаш как семейството ти се пържи.

Йегер се беше свил до стената, кървящ и безпомощен пред извисяващата се фигура на противника си.

— Мислеше си, че като атакуваш това място, ще ни спреш ли? — присмя му се Джоунс. — Ние *не можем* да бъдем спрени. И ще се разправим с клана Йегер така, както не можеш да си представиш!

Докато Джоунс се готвеше да нанесе удар, Йегер усети нещо да го притиска в кръста. Изведнъж си спомни — беше китайският QSZ-92 на Установ.

Второто му резервно оръжие.

И докато Джоунс се засилваше, Йегер извади скритото оръжие. За миг в очите на гиганта се изписа изумление, преди насоченият към главата на Йегер ритник да се превърне в отчаян опит да избие пистолета от ръката му.

Йегер стреля. Първият куршум улучи Джоунс високо в крака, последван от още два. Когато тялото на Джоунс рухна на студения бетон, Йегер беше изпръскан с кръв и вътрешности.

Самият той пък потъваше в мрака на безсъзнанието.

88.

Суксаметониевият хлорид, наричан съкратено „сукс“ от практикуващите лекари, имаше широко приложение в болничните процедури. Освен това беше идеалната отрова за онези, които възнамеряваха да убият някого.

На Нарова ѝ трябваша три дози, за да пречупи Камлер — три преживявания на прага на смъртта, преди да рухне.

Когато заговори, разкритият сценарий накара кръвта на Нарова да изстине. Три ИЯУ в три световни столици, настроени да се взривят след трийсет минути.

В момента тя се беше навела над сателитния телефон и твореше с Брукс. Гласът ѝ беше пресеклив от напрежение и страх.

— Съд едно е „Адлер“, яхта „Нордхавн 64“ на Челси Пиърс Докс в Ню Йорк. Съд две е „Верволф“, „Нордхавн 52“ на Сейнт Катрин в Лондон. Съд три е „Файърленд“, също „Нордхавн 52“, в пристанището на Тел Авив.

Брукс повтори чутото.

— Добре, заемам се. — Той нареди на Нарова да остане при телефона и да не мърда.

Камлер беше признал, че освен трите устройства в пристанищата планира и пет други атаки срещу атомни електроцентрали — още пет яхти „Нордхавн“ с четиресет килограмови ИЯУ, общо осем на брой — свещеното число за СС. Благодарение на сукса Нарова беше получила всички подробности от него.

Първата цел беше атомната електроцентрала „Киншан“ на брега на Източно Китайско море, в покрайнините на Шанхай — град с население двайсет и четири милиона души. Втората цел беше американската „Калверт Клифс“ на Чесапийк Бей южно от Вашингтон с неговите осем милиона души. Трета беше френската „Фламанвил“ западно от Париж. Имаше също една канадска цел и втора електроцентрала в Китай. За щастие, устройствата бяха унищожени с разрушаването на лабораторията на Камлер. Така че приоритетът беше

да се справят с бомбите, които бяха по местата си и готови да се взривят.

В момента Нарова изобщо не завиждаше на Брукс. Той трябваше да координира три мисии по откриване и унищожаване на три различни континента, с много малко налично време. Нямаше как да се опитат да обезвредят устройствата; единствената възможност бе да взривят самите яхти.

Високообогатеният уран не е силно радиоактивен, освен ако не блъснеш с огромна сила две парчета от него едно в друго. Сблъсъкът довеждаше до самоподдържаща се ядрена реакция, предизвикваща експлозия, която на свой ред произвеждаше огромни количества радиация.

Ако устройствата бяха направени на парчета в трюмовете на яхтите и пратени на морското дъно, те щяха да бъдат относително безвредни. Сега всичко зависеше от Брукс.

Нарова се обърна към Фалк.

— Иди да намериш Йегер и Раф. Както и Алонзо. Трябва да се прегрупираме и да сме готови за действие, ако Брукс поиска още нещо от нас.

— Ами Питър Майлс и жената на Йегер? — попита Фалк.

Потърси и тях. Но лично аз нямам особени надежди, че ще ги намериш.

Фалк излезе с накуцване да изпълни нарежданията ѝ. Нарова го познаваше като храбър човек и не се изненада, че той беше постъпил правилно. Но точно сега искаше да не ѝ се пречка поради съвсем друга причина.

След като той излезе, Нарова взе прясно напълнената спринцовка сукс и я вкара в системата на ръката на Камлер.

Тя приближи лицето си до неговото и зашепна едва чуто.

— Мислеше си, че всичко е свършило ли? Боя се, че не. — Замълча за момент. — Разбираш ли, Камлер, това е лично. Ще ти разкажа една история — продължи тя. — Годианата е 1943. Соня Олшаневска е много красива руска еврейка. В продължение на три години се е борила в редиците на френската съпротива. Но е заловена и пратена в концлагера „Нацвайлер“. Там наред с останалите ужаси е била изнасилвана. Един човек я е превърнал в своя робиня и наложница.

Тя замълча за кратко.

— Любопитно ми е, чувал ли си тази история?

— Не — изхриптя Камлер. — Никога. Кълна се.

Дозите сукс, изглежда, го бяха пречупили. Може би взирането в лицето на смъртта най-сетне му беше разкрило черната му душа.

— Мъжът, който изнасилвал Соня Олшаневска, бил генерал Ханс Камлер от СС — продължи Нарова. — Баща ти. А Соня е моя баба. Баща ти е изнасилвал баба ми, което ни прави... почти семейство.

Тя се наведе още, докато устните ѝ почти докосваха ухото на Камлер.

— Това прави Фалк мой полубратовчед, а теб... получичо. Доколкото разбрах, терминът за убиване на чичо е авункулицид. Звучи малко тромаво, но ще свърши работа.

И с тези думи тя инжектира последната доза суксаметониев хлорид в кръвоносната система на Камлер.

— Сбогом, скъпи чичо. Днес е съден ден. Много закъснял за теб.

За миг погледът на Камлер се спря върху нея и устните му се свиха в арогантна омраза.

— Кажи на Йегер — изсъска той, — че съм станал смърт... — Главата му клюмна напред и прекъсна последните му думи.

Нарова се пресегна и провери пулса му. Нямаше. Ханк Камлер беше мъртъв. Но що за странни последни думи. Той не беше *станал смърт*. Той *бе мъртъв*.

Странно. И смразяващо по някакъв чудат, необясним начин.

Защо прозвуча толкова ликуващо в последния си дъх?

И защо беше това лично послание към Йегер?

89.

Хеликоптерът „Супер Линкс“ се носеше над Темза, приближавайки максималната си скорост от 320 км/ч. По изчисленията на пилота им оставаше една минута.

— „Делта Едно“, „Стингър Три“, шейсет секунди с равен глас каза той в микрофона си. — Включи лазерното насочване.

— Разбрано — отговори Пит Айрън, сержантът от контратерористичния отряд на САС, който беше разположен заедно с един от ефрейторите си Фред Гибсън на пристанището на Лондон.

След единайсети септември САС поддържаха контратерористична част в свръхсекретната си щабквартира в Лондон, която се намираше на един хвърлей от Уайтхол. Готова и в очакване на тревога като тази, която бяха получили днес.

Сигналът беше постъпил само двацет минути по-рано. Трябваше да унищожат яхта „Нордхавн“ на Сейнт Катрин Докс, независимо какви са рисковете за цивилни жертви и косвени поражения. Крайният срок за изпълнение на задачата беше 03:59 ч.

Бяха ги предупредили, че при провал небето буквално ще се срути.

Айрън и Гибсън бяха приклекли само на сто метра от целта. От позицията си до ресторант „Зизи“ виждаха ясно името на яхтата.

На кърмата ѝ беше изписано „Верволф“.

— „Стингър Три“, „Делта Едно“, осветявам целта — събщи Айрън на пилота.

— „Делта Едно“, „Стингър Три“, прието.

Сержантът от САС включи монтирания на тринога и насочен към яхтата лазерен мерник; горещата точка на лазера — там, където той се отразяваше в корпуса — щеше да бъде ориентир за предстоящия удар.

Пилотът направи рязък завой надясно и обърна носа на хеликоптера към маркера димната граната, която Гибсън бе хвърлил по мишената. Машината се понесе ниско над реката източно от вековния Тауър Бридж.

Осемнайсет минути по-рано, докато ги вдигаха под тревога, специалният отдел беше зает да измъква наистина объркани яхтсмени от леглата им. Разполагаха само с няколко минути да евакуират пристанището и да разкарат всички цивилни.

За момент сержант Айрън се зачуди как ли щяха да реагират яхтсмените, когато видят как любимите им лодки биват надупчени от шрапнели. Не че му пукаше особено.

За да получат подобна заповед — въздушен удар по гражданен съд в сърцето на Лондон, — кризата трябваше да е от гигантски мащаби. Сержантът се запита кой ли е изровил информация в подкрепа на подобен ход.

Над него хеликоптерът забави скорост, докато приближаваше позицията за стрелба, а носът му се завъртя към целта.

— Виждам лазера — с равен глас каза пилотът. Последва продължителна пауза. Целта е прехваната. — Отново пауза. — Атакувам.

Последва секунда закъснение, след което от ракетните установки, монтирани от двете страни на тъпия нос на хеликоптера, изблъква огън и две 70-милиметрови ракети с лазерно насочване CRV7 полетяха към яхтклуба.

Бойната глава с 4,5 кг експлозив беше в състояние да пробие бронята на танк Т-72. Както и можеше да се очаква, стоманеният корпус на „Нордхавн 52“ беше разкъсан, сякаш отворен от гигантска отварачка за консерви.

Двете бойни глави пробиха корпуса и се взривиха дълбоко в недрата на съда. Сержант Айрън си помисли, че това е малко прекалено, когато яхтата за два милиона долара цъфна, бълвайки парчета стопен алуминий в кипящо море от пламъци.

Когато пушекът се разсея, видя как жалките горящи останки от яхтата потъваха бързо, а водата съскаше, докато поглъщаше нажежения метал. Съдовете от двете ѝ страни бяха претърпели доста сериозни поражения.

Сержант Айрън се намръщи. Някои доста богати господа трябваше да се изръсят сериозно, за да поправят лъскавите си играчки.

А бунтовникът в него се разтапяше от гледката.

Погледна часовника си — 03:58.

— Точно по график — каза той на клекналата до него фигура.

Ефрейтор Гибсън кимна.

— Свършихме си работата. Да се махаме оттук.

90.

Нарова натисна копчето за отговор и грабна телефона.

— Да.

— Брукс е. Кризата приключи. Тел Авив беше пръв. Израелците изобщо не се церемониха. Вдигнаха един Ф-15 и изстреляха противокорабна ракета „Харпун“ по яхтата. От „Файърленд“ не е останало нищо. Втори беше Ню Йорк. Един „Блек Хоук“ отлетя към Хъдсън и изстреля „Хелфайър“ през мостика на „Адлер“. Последен беше Лондон. Типично за британците, все правят нещата в последния момент. Пратиха две ракети CRV7 по „Верволф“ точно в 3:58.

— Две минути по-рано от последния момент — посочи Нарова. Повече от достатъчно.

Брукс се усмихна. Нарова беше чудесен агент. Радваше се, че тя е на страната на добрите.

— Успяхте ли да извлечете информацията, която ни трябва? — попита той.

— В крайна сметка — потвърди Нарова.

Тя му съобщи подробностите за другите яхти и целите им. За щастие, нито един от петте съда все още не беше отплавал, или поне Камлер беше казал така. Пет яхти, плюс трите унищожени. Нарова си позволи да се поздравя с постигнатото — нещо, което не правеше често. Скоро щяха да спипат и тях. И осемте устройства щяха да бъдат унищожени.

— Ще вдигна екипи да се погрижат за тях — каза Брукс. — Възможно ли е екипажите да са получили сигнал от Камлер да бягат?

— Малко вероятно. — Тя погледна клюмналия на стола труп. Имаше вид на човек, който най-сетне като че ли е намерил покой. — И определено вече няма да предупреждава никого.

— Би ли ми дала нашия... приятел. Искам да му съобщя лично, че се е провалил.

— Това може да се окаже малко трудно — с безизразен глас отвърна Нарова. — Разпитът беше доста напрегнат. Сърцето му не

издържа.

— Сърцето? Мъртъв ли е? — Брукс изруга. — С нетърпение очаквах да изправя кучия син пред съда.

— Така ли? Защо? Той не заслужава килия. Щеше да я превърне в трибуна за нацистката си кауза. Заслужаваше онова, което получи.

Брукс не възрази. Камлер беше мъртъв и светът бе несъмнено безопасно място след смъртта му, независимо по какъв начин е бил отстранен. Шефът на ЦРУ знаеше, че Нарова говори направо, което беше рядкост в тяхната работа. Оценяваше го.

— А вашите хора? Има ли жертви?

— Питър Майлс е бил докаран на косъм от смъртта с побой. Нуждае се от спешна медицинска помощ. Йегер изгуби много кръв от срязана артерия. Ту идва на себе си, ту губи съзнание, но успяхме да го стабилизираме.

— А ти?

— Нищо ми няма. — Тя замълча за момент. — Но няколко от хората на Камлер са в неизвестност. Сред тях е и заместникът му Стив Джоунс. Ранен е, но успя да се измъкне.

— Как?

— В подземен хангар в една скрита пещера имаше няколко коли. Джоунс успя да се добере до една от тях. Опитвахме се да го спрем, но се измъкна през дъжд от куршуми.

— А жената на Йегер? — поинтересува се Брукс.

Лицето на Нарова потъмня.

— Същото като Джоунс. Знаем, че е ранена, но и от нея няма следа. Предполагаме, че е тръгнала с Джоунс.

— Добре, преди колко време са се измъкнали с колата?

— Преди двацет минути. Най-много трийсет.

— Ще ги намерим. Не се безпокой, ще ги намерим.

— И после? Вземете предвид какво може да има в колата. Малко вероятно е, но може да е натоварена с...

— Разбрах. Не се безпокой, това е минало. Имаме начини да действаме дори в Китай.

— Добре. Само не започвайте трета световна война. Този път бяхме твърде близо до Армагедон...

— Остави това на мен. Време е да се разберем с китайците, а тъй като Камлер е възнамерявал да удари две от най-големите им атомни

електроцентрали, мисля, че ще бъдат по-отстъпчиви.

— А Йегер? — попита Нарова. — И с него ли ще се разберем? За жена му? За онази кола?

Брукс помълча малко, преди да отговори.

— Едва ли. Най-добре за всички ще е да не научава. Поне засега, докато не приключи всичко.

Нарова си позволи да се усмихне едва-едва.

— Разбрано.

— Бъди на линия. Ситуацията се променя бързо.

Нарова го увери, че ще бъде, и прекъсна връзката.

91.

Нарова излезе от командното помещение и отиде в кухнята, където се грижеха за ранените. Раф беше включил генератора, така че поне имаха електричество и осветление.

Докато минаваше през бъркотията, оставена от Джоунс и Йегер — кръвта и отломките от жестокия им сблъсък лице в лице, — тя зърна слабия отблясък от острие. Сърцето ѝ прескочи.

Позна го моментално.

Наведе се и го взе. Този кинжал означаваше страшно много за нея.

Навремето беше принадлежал на генерал-майор Едуард Йегер — Тед, герой на САС от войната и основател на „Тайните ловци“, човека, който помогнал за спасяването на бабата на Нарова от нацисткия концлагер.

Тед Йегер бил истински състрадателен човек. Когато разбрал, че Соня Олшаневска е бременна след изнасилване, той ѝ предложил да стане кръстник на нероденото дете. Той беше кръстник на майката на Нарова и се беше отнасял със самата Ирина като със своя племенница.

Именно от Тед Йегер тя беше научила за първи път тъмната история на семейството си и той пръв я привлече да работи за „Тайните ловци“. Когато се срещна с Уил Йегер, тя се беше запитала дали той някога ще бъде достоен за оставеното от дядо му.

Сега, докато вървеше към кухнята, тя знаеше в сърцето си, че със сигурност е достоен.

След битките им тук, в леговището на Камлер, тя трябваше да го признае — Йегер беше по душа таен ловец. Знаеше също, че без него никога нямаше да се доберат до Камлер.

Планът да разменят товара на самолета в Амазония беше дело на Йегер. Волфрамовата бомба, техният троянски кон, също бе негово дело. Както и взривяването на тръбите, наистина гениално хрумване.

Тя погледна окървавения кинжал. Имаше нужда от хубаво почистване. Но се беше завърнал, най-сетне.

Влезе в кухнята и потърси Раф и Алонзо. Двамата се бяха навели над Йегер, който беше в полусъзнание. Раф и Алонзо бяха срязали панталоните му и бяха сложили турникет на десния му крак.

— Как е той? — напрегнато попита тя.

Раф сви рамене.

— Знаеш как е. Омекнал. Но ще избута.

Шеговитата забележка означаваше, че най-лошото е отминало.

— А останалите?

— Майлс е в безсъзнание, но стабилен — обясни Раф. — С малко по-прилична медицинска помощ би трябвало да се оправи. Фалк също ще се оправи. — Той замълча за момент. — Изгубихме Хинг, но ако си казала на Брукс да прати спешна помощ, останалите ще прескочат трапа.

— Обеща. Не го ли направи, тежко му.

Нарова се обърна и излезе. Сателитният телефон улавяше сигнал само от командната стая. Докато вървеше по коридора, мислите ѝ се зареяха. Преследването на Камлер беше мисията на живота ѝ. И ето че сега *неговият* живот беше свършил, тъмното зло беше заличено и дългът, който имаше към майка си, беше платен.

И какво щеше да е делото на живота ѝ сега?

Каква друга мисия можеше да я доближи до Йегер, както беше направила работата им с „Тайните ловци“? Не знаеше, но таеше надежда. Както често ѝ беше повтарял генерал-майорът, животът награждава настоятелните. Това беше мечта, която тя щеше да подхранва.

Звънна на Брукс, който я увери, че медицинският екип вече е изпратен. Щял да пристигне след не повече от двамайсет минути.

— А колата? — попита тя. — Колата с Джоунс и неговата... приятелка?

— Открита е — съобщи Брукс.

Пулсът на Нарова се ускори.

— И? Как я следите? Какво възнамерявате? Чия плячка ще бъде — наша или на китайците?

— Не мога да отговоря — сдържано рече Брукс. — Това е повече от свръхсекретно. Но мога да ти кажа следното — и в момента следя колата на екраните. — Брукс замълча. — Мога да ти прехвърля

картината, ако имаш подходящ екран и широколентова интернет връзка.

Нарова разполагаше с тях. С помощта на Фалк беше успяла да влезе в безжичния интернет на базата. Съобщи детайлите на Брукс и на екрана до нея се появи зърнеста картина. На нея се виждаше „Грейт Уол Хавал Н6“, китайски джип, много популярен в страната. Машината се носеше с пълна скорост по замръзнал път, който се виеше през пролом със сиви стени.

— Инфрачервеното наблюдение показва четири фигури — отбеляза Брукс. — Така че освен Рут Йегер и Стив Джоунс, в колата пътуват още двама бегълци. Случайно да имаш някаква представа кои може да са те?

— Никаква.

Докато правеше серия резки завои, мощният джип поднесе силно и вдигна фонтани сняг и пръст изпод гумите си.

— Обърни внимание на не толкова впечатляващото управление — добави Брукс. — Причината не е в колата. Виж колко ниско е клекнала. Предполагаме, че е бронирана и че човекът зад волана не е свикнал с начина, по който допълнителната тежест влияе на управлението. — Той помълча. — Но каквато и да е, бронята няма да им помогне за онова, което им предстои.

— А то е?

— Ще го кажа така: дори да се возят в танк „Ейбрамс“, нямат абсолютно никаква надежда да оцелеят.

„Най-после“ — помисли си Нарова.

— И между другото... премахването ще се случи всеки момент — добави Брукс. — Така че следи мишената...

Секундите се изнизваха, а Нарова не откъсваше очи от екрана. Едва я свърташе на едно място. Все едно гледаше някаква компютърна игра — не че Нарова си падаше особено по такива. Тя предпочиташе да преследва и убива в реалния свят онези, които наистина го заслужават. Точно като сега.

Изведнъж блесна ярка светлина, която ослепи обектива на платформата, с която Брукс следеше колата. Когато картината се възстанови и фокусира, Нарова видя димящи парчета, разхвърляни на широка ивица в пролома.

Нямаше представа какво оръжие е използвал Брукс за удара, но джипът беше напълно унищожен. Превърнат в горяща, разкъсана на парчета развалина. И всички вътре се бяха изпарили заедно с него.

Нарова се усмихна. Най-последно. Стив Джоунс и Рут Йегер — прав им път и на двамата.

92.

Йегер слезе тромаво от джипа. Десният крак още го болеше, но той ненавиждаше идеята да използва патерица. Не се гордееше особено и с факта, че трябва да се обляга на Нарова.

Тя беше предложила да шофира, за което ѝ бе благодарен. Не трябваше да сяда зад волана под въздействието на силните обезболяващи, които вземаше.

В момента най-важното беше, че е жив, че е изписан от болницата и че отново ще види момчетата си. А също и че светът беше в безопасност — поне засега. Докато някой друг побъркан като Камлер не се опита да всее хаос и унищожение.

Люк и Саймън тръгнаха към него от другия край на игрището — кални, потни и задъхани, но горди в новите си ученически униформи.

Бяха изгубили мача, но все пак бяха играли като същински демони, а това беше единственото от значение в ръгбито. Както и в живота като цяло, помисли си Йегер. Докато приближаваха, той се възхищаваше как няколко месеца в подобно училище може да превърнат синовете му от момчета в младежи.

Бяха пораснали толкова много. И не само защото бяха по-едри, по-високи и със забележимо по-пресипнали гласове — а защото вървяха уверено и целеустремено.

Спряха на няколко метра от него. Със смеещи се очи, но малко несигурни дали да се втурнат да го прегърнат пред другарите му и пред непознатата жена, застанала до баща им.

Йегер изгледа калните им физиономии.

— Радвам се, че почистих пинкито за вас — оплескани сте целите в кал!

Пинки беше тяхна семейна шега. През Втората световна война САС открили, че светлорозовият цвят е най-добрият камуфлаж за колите по време на операциите в пустиня. Не кафяво, каки, жълто или охра, а розово. Джиповете на САС още се боядисваха в този цвят за пустинни операции, откъдето беше дошло и името на техния.

Въпреки калта всички се напъхаха в колата.

— Всеки войник от САС ли получава красива блондинка, която да седи до него в колата? — поинтересува се осиновеният му син Саймън и посочи с брадичка Нарова.

Йегер сподави смеха си.

— Уви, не. Но за да сме наясно, тя кара. Аз съм дъртак, при това бивш войник от САС. Освен това можеш да си гледаш работата.

— Хей, аз си я гледам.

Разсмяха се.

Нарова подкара колата и излязоха от територията на училището на път към магистралата.

— Е, момчета, това е Ирина — обяви Йегер, след като се сети, че е забравил да я представи. — Тя предложи да ми помогне да ви закарам у дома, което е много мило от нейна страна. — Замълча за момент. — Но може да бъде много страшна, когато поиска.

Момчетата се спогледаха.

— Сякаш не сме добри.

— Да, сякаш.

— Знаеш ли защо изгубихме мача? — попита Люк. За него ръгбито беше живот, храна и въздух и също като баща си не обичаше да губи. — Станахме алчни във второто полувреме. Решихме, че сме спечелили. Поехме глупави рискове и си платихме за тях.

— Както има навик да прави и баща ви — с равен глас вметна Нарова.

Йегер завъртя очи.

Люк погледна татко си. За момент лицето му стана съвсем сериозно.

— Мама ми липсва.

— Знам. На всички ни липсва. — И в известен смисъл за Йегер беше наистина така.

След като Брукс се свърза с китайските власти, те реагираха тутакси и пратиha екипи в леговището на Камлер. Ранените бяха откарани в най-близката болница, оборудвана с най-модерна апаратура. Което се оказа жизненоважно за възстановяването на Йегер и Майлс.

Именно в болницата Йегер беше научил какво бе открито за блудната му жена. Останките от лаптопа на Рут бяха намерени сред

изгорените останки от леговището. Те и имейлите ѝ разкриха до каква степен е била съблазнена от налудничавите планове на Камлер.

По типичния си кротък начин Майлс беше обяснил на Йегер, че залитанията на Рут са се дължали повече на травмата, отколкото на истинска вяра в нацистката философия. Тя беше демонстрирала всички класически симптоми на стокхолмски синдром.

Йегер си спомни, че бяха изучавали стокхолмския синдром в курсовете за отвличане и работа със заложници в рамките на контртерористичното обучение в САС. Дължеше името си на един банков обир в Стокхолм, при който заложниците бяха застанали на страната на престъпниците. Синдромът се изразяваше в склонност на заложниците да изпитват симпатия към похитителите си, особено ако споделят сходни ценности и възгледи с тях.

Йегер се беше насиллил да мисли за това състояние във връзка с жена си. Стокхолмският синдром можеше да обясни до голяма степен поведението ѝ през последните няколко месеца, макар че щеше да му е нужно време, за да ѝ прости. И то доста време. Колкото до любовта, нея още я имаше, но бе обгърната завинаги в мъка и гняв.

В унищожената кола бяха открити няколко тела, едното, от които на жена. Китайските власти бяха обещали да вземат ДНК проби, които да потвърдят, че Рут Йегер и Стив Джоунс са сред загиналите, но определено не бързаха.

Това не беше особено изненадващо. Не можеше да се каже, че Брукс и ЦРУ бяха побързали да ги предупредят, когато Камлер замисляше да унищожи света от китайска земя. Защо сега те да бързат да споделят резултатите си?

Въпреки това Йегер не се съмняваше, че жена му е загинала в онази кола. Все пак, докато не получише абсолютно потвърждение, не смяташе да казва нищо на момчетата. Те си имаха достатъчно други грижи.

— Някакви новини? — настоя Люк. — Нещо?

Йегер поклати глава.

— Нищо конкретно. Но да не губим надежда. Да не се отказваме.

Чувстваше се като Юда, докато го изричаше, макар че всъщност се опитваше да ги защити от най-лошото. Погледна към Нарова. Тя изглеждаше точно така, както и при първата им среща. Студена. Безстрастна. Лишена от емоции.

Разбира се, дълбоко в себе си не беше такава. Йегер го знаеше. В известен смисъл точно това харесваше у нея. Непробиваемото ѝ спокойствие. Откровената честност. Прямотата, с която говореше, без никакви извъртания.

Тихата ѝ, ненакърнима сила.

Реши, че е време да разведри настроението. Да пусне няколко изтъркани шеги. Поредната древна традиция на семейство Йегер — при дългите пътувания татко винаги изтърсва най-изтърканите шеги.

Той се обърна към момчетата.

— Е... защо не играят покер в джунглата?

Люк завъртя очи и изстена.

— Не ми казвай — заради прекалено многото кибици.

Йегер се ухили.

— Много добре. А какво е индус?

Люк отново изстена.

— Ха-ха. Много смешно. — Той сръга Саймън в ребрата. — Май всичко е наред, щом татко почна с тъпите шеги.

Саймън се ухили.

— Като стана въпрос за индуси, учим за тях в училище. Доста е готино. — Той заговори с нарочно гръмовен глас: — Сега станах смърт, разрушител на светове! Казал го Кришна, пичът със синьото лице.

Нарова пребледня и рязко завъртя глава.

— *Какво каза? Сега станах какво?*

Саймън сви рамене.

— Смърт, разрушител на светове. Такъв е цитатът. Както казах, думите са на бог Кришна.

— Да, но един тип на име Опенхаймер също ги е изрекъл — добави Люк. — Когато американците взривили първата атомна бомба. Учихме го по история. В общи линии, добро обобщение на онова време.

Нарова стрелна с поглед Йегер. В очите ѝ се долавяше паника, която той изобщо не можеше да проумее.

— Тук има място за почивка. Ще спра.

Тя отби и спря джипа. Докато го правеше, Йегер усети страха, който бе пропълзъл в колата.

— Какво става? — попита я.

Нарова го погледна нервно. Тревожно. А това беше много обезпокоително. Щом *тя* беше смутена, каквото и да ставаше, трябваше да е наистина сериозно.

— Аз... отстраних Камлер. Няма начин да не си го разбрал. — Опитваше се да подбира внимателно думите си заради момчетата на задната седалка. — Но знаеш ли кое е най-шантавото? Той си отиде едва ли не *тържествуващ*.

Погледна Йегер в очите.

— Не довърши последните си думи. Но знаеш ли какви бяха те? *Сега станах смърт...* Тогава не схванах значението им. — Кратка пауза. — Сега разбирам.

Йегер усети как изстива. Парчетата от пъзела се нареждаха в ума му и картината беше абсолютно смразяваща.

— Нима изричаш това, което си мисля? — попита той.

— Изиграл ни е — отвърна Нарова, потвърждавайки най-лошите му предчувствия. — Камлер е изиграл всички, дори най-близките до него. — Ужасена, тя поклати глава. — Устройствата не са били само осем. Някъде има още едно.

— Господи — промълви Йегер. — Девет. И последното вероятно е настроено да се задейства.

Нарова кимна мрачно.

— И още нещо. Последното съобщение на Камлер беше лично. Думите му бяха: „Кажете на Йегер“.

93.

Очите на Йегер се разшириха. Сграбчи го страх, от който не можеше да се освободи. В главата му прозвуча неканена фраза от кървавата му битка със Стив Джоунс в леговището на Камлер. Беше я забравил през дългите часове в безсъзнание след това, но сега тя се върна с пълна сила, събудена от спомените на Нарова.

Обърна се към момчетата, като полагаше всички усилия да скрие тревогата си. Подаде им дебитната си карта.

— Вземете, знаете кола. Сигурно умирате от глад. Ще се видим в „Макдоналдс“ в пет часа.

Единственият отговор, който получи, беше затръшваме на врати и момчетата изчезнаха.

Йегер се обърна отново към Нарова.

— Преди да го прострелям, Стив Джоунс каза нещо. Нещо като „Ще те оставя жив, за да гледаш как семейството ти се пържи“. Едва сега се сещам.

Погледът на Нарова стана твърд като от стомана.

— Значи е лично. И за двамата. Срећу теб и близките ти. Ако все още съществува някакво устройство, то е предназначено за теб и тях.

— Но как? И къде?

Нарова посочи към двете златни арки, които се извисяваха над мястото за почивка.

— Момчета. Това трябва да е. Камлер те измъчваше с Рут и Люк и преди, нали не си забравил? Този път Рут избяга при Камлер. Застана на негова страна. Това оставя единствено момчетата.

Йегер погледна към притъмняващия хоризонт в посока към брега. Мачът по ръгби беше приключил късно. Смрачаваше се. Вечерта се спускаше. В далечината над скалата се издигаха две осветени от прожектори кули, заобиколени от странен, призрачен ореол от синя, сякаш извънземна светлина.

Прозрението му дойде от изневиделица, като ослепителна мълния.

— Реакторът в „Хинкли Пойнт“ — прошепна той. — Това трябва да е.

Четиресет килограмово ИЯУ, взривено при „Хинкли“, щеше да предизвика стопяване на реактора. Катастрофално унищожение. Щеше да отговаря отлично на целите на Камлер... а училището на момчетата, което се намиреше съвсем наблизо, щеше да е едно от първите поразени места. Може би дори щеше да бъде сринато до основи от ударната вълна.

Той се обърна към Нарова.

— Електроцентралата „Хинкли“ е на две крачки от училището им. Освен това е на брега, така че е идеална цел за яхтите му. Силните ветрове ще пръснат радиоактивния облак из цялата страна. Бристол, Рединг, Оксфорд, Лондон... и всички градове между тях. И оттам към Западна Европа, също като Чернобил...

Умът му започваше да осъзнава пълните последствия, пълния ужас от подобен удар.

— Надхитрени сме. Напълно. Винаги са били *девет*. Как може да сме били толкова тъпи? Как така сме пропуснали?

Нарова сви рамене.

— Случва се. Не сме свършени.

— Деветото устройство. Присмехът му към всички нас. Подаръкът му за един съсипан свят.

— Не и ако го спрем. — Гласът на Нарова беше задавен от напрежение. „Хинкли“ е на колко, двацет минути път?

— По-малко. Петнайсет.

Тя стовари юмрук върху волана на джипа.

— Тогава какво чакаме? Ами момчетата?

Йегер погледна към двете кули.

— Няма да ги вземаме близо до целта. Ще останат тук. Ще се обадя на някого да ги вземе.

Провери часа и датата на часовника си. Джини. Приятелката на Раф обикновено работеше нощна смяна, но вече беше излязла в почивка. Раф възнамеряваше да я изненада с екскурзия. Грабна телефона си. Можеше да ѝ се обади.

Понечи да отвори вратата на джипа, но за момент спря. Датата. Абсолютно смразяващо. Не вярваше в съвпадения.

— Знаеш ли коя дата сме? Трийсети април. Денят на смъртта на Хитлер. Замислил го е предварително. Сигурен съм.

— Има само един начин да разберем. — Нарова го изглежда. — Трябва да се размърдаме. Съобщи на момчетата.

— А оръжия? С какво ще се бием с онези на яхтата? С голи ръце ли?

Нарова посегна към кръста си и извади компактен пистолет. Нейната „Берета 92FS“. Йегер не знаеше как е успяла да я вмъкне, но не беше особено изненадан.

— Никъде не отивам без нея — каза тя. — Иди да предупредиш момчетата.

— А ти се обади и кажи да вдигнат под тревога хеликоптер от Валхала — извика ѝ през рамо Йегер, докато изскачаше от колата. Би трябвало да пристигнат бързо.

Валхала беше прозвището на базата на САС „Херфорд“, която се намиреше северно от Бристол Чанъл. Беше напълно логично да повикат подкрепления, които да пристигнат час по-скоро.

— Ние ще стигнем преди тях — извика Нарова след него.

94.

Най-напред ги предупреди шумът. Странният, призрачен рев на някаква машина, издигаща се бързо в нощното небе. Само че Йегер и Нарова никога не бяха чували за летателно средство, способно да се издигне направо от морето, особено при подобни условия.

Каквато и да беше загадъчната машина, тя си оставаше абсолютно скрита в мрака, почти невидима за невъоръжено око. Единственото изключение беше търбухът ѝ, където Йегер различи слаба, пулсираща светлинка.

Мигащото дяволско око беше единственият знак, че невидимата машина се издига в небето.

Йегер завъртя глава на изток към тъмния силует на брега на Съмърсет. На около километър от него се издигаше осветената структура на атомната електроцентрала, подобна на гигантски космически кораб, кацнал на ниските отвесни скали.

Близостта между електроцентралата и приближаващата летяща машина беше ужасяваща.

Нарова беше клекнала на кърмата на лодката и я насочваше напред, като се мъчеше да намери баланс между желанието ѝ да се движат по-бързо и нуждата от незабелязано подхождане. При тези обстоятелства кражбата на надуваемата лодка беше единствената им възможност. Бяха видели няколко съда, привързани в Бриджуотър Бей, но надуваемата беше най-подходяща.

Бърза, стабилна, относително безшумна и без висока надстройка, тя бе идеалният щурмови съд за морски десант, предпочитан от специалните части по целия свят. Освен това беше още по-подходяща заради силния вятър и вълнението. Лодката беше почти непотопяема и можеше да се справи отлично и в много по-лоши условия от тези.

След като потеглиха. Нарова дори не се опита да спори, когато Йегер настоя да му даде пистолета си. Които и да бяха хората в яхтата, която трябваше да е някъде в тъмните води, Йегер бе твърдо решен лично да им види сметката.

Докато Нарова приближаваше лодката към мястото, където трябваше да се намира стартовата платформа, на тъмната линия, разделяща нощното небе и морето, започна да се оформя силует. Йегер с труд успяваше да различи съда, който едва се очертаваше на просмукващата се през облаците лунна светлина.

Той имаше класическата форма на яхта „Нордхавн“, предпочетеното от Камлер средство за доставка на устройствата, които трябваше да предизвикат невероятни жертви и хаос по целия свят.

Когато съдът се материализира от мрака, Нарова съвсем намали оборотите, за да могат да се промъкнат до жертвата си безшумно и незабелязано. Надуваемата лодка пълзеше напред, Йегер беше затаил дъх и се молеше ревят на загадъчната летяща машина да заглуши шума на двигателя им.

Онези на яхтата със сигурност щяха да са много по-добре въоръжени от Йегер и Нарова, които имаха само един пистолет. Ако разберяха за надуваемата лодка, можеха просто да я надупчат от палубата. Или да застрелят Йегер и Нарова много преди яхтата да се озове в обхвата на пистолета им.

Колкото и да не му се искаше, трябваше да се промъкнат незабелязано, докато летящата машина се носеше към целта си и дяволското око примигваше все по-близко до скалите.

Йегер не се съмняваше, че летящата платформа е оборудвана с последното ИЯУ на Камлер. Деветото устройство — онова, което бяха пропуснали, тъй като бяха приели, че с цялото си високомерие и мегаломания Камлер ще се придържа стриктно към священото число на нацистите.

Йегер реши, че загадъчната платформа трябва да е някакъв дрон. В момента той беше само на минути път до въздушното пространство на електроцентралата. Точно затова беше мигащата червена светлина — тя играеше ролята на ориентир, така че операторът на дрона да може да го насочи в тъмното небе до точното място на детонацията, изчислено така, че да причини максимални поражения и да предизвика катастрофалното стопяване на атомния реактор.

Надуваемата лодка приближаваше все повече към яхтата. Секунди по-късно силуетът ѝ се извиси над тях — тъмен и плътен, очертан на фона на осветеното от луната небе. Йегер протегна ръка, за

да се отблъсне от яхтата. Последното, което искаха, беше да се блъснат с нея и да предупредят намиращите се на борда, че си имат гости.

След това започна да избутва с ръце лодката към прикованата за борда стълба. Непрекъснато оглеждаше палубата горе за някакво движение или знак, че са открити.

Нищо.

За момент погледна името на яхтата, изписано върху корпуса — „Сив вълк“. Кодовото име, което си беше избрал Камлер. Както беше казал, преди да издъхне, това беше лично. Подарък от Камлер за Уил Йегер — смъртта на най-близките и най-скъпите му хора. Или поне такива бяха намеренията му.

„Е, лично е и за двама ни“ — мрачно си помисли Йегер.

Сграбчи с лявата си ръка стълбата и без да каже нито дума на Нарова, се прехвърли на скобите. Започна да се катери нагоре напълно безшумно въпреки пресните си наранявания и болката, която изпитваше в крака си.

Безкрайно предпазливо подаде глава над парапета и огледа палубата. В слабо осветената кабина се виждаше изправена масивна фигура. По-скоро бе облежната на стената, сякаш имаше нужда от опора, за да остане права.

Стив Джоунс. Трябваше да е той. По някакъв начин се беше измъкнал от колата, ако изобщо е бил в нея, когато Брукс я беше поразил от въздуха. И както изглеждаше, все още си ближеше раните, нанесени му от Йегер при бруталния сблъсък в леговището на Камлер.

Но ако Джоунс беше тук, това означаваше ли, че и...?

95.

На изток от тях пулсиращата червена светлина на дрона бързо приближаваше въздушното пространство над атомната електроцентрала. Независимо кой се намираще на борда на тази яхта на смъртта, той трябваше да бъде спрял. Нямаше време за губене.

Йегер не се поколеба. Прехвърли се на палубата безшумно като котка и се запромъква към кабината, като се придържаше към най-плътните сенки. Вратата беше отворена и секунди по-късно той се вмъкна вътре.

Озова се на долното ниво на мостика. Джоунс беше на горното. Йегер намери стълбата и започна да се изкачва, като се придържаше към външния ѝ край, където беше по-малко вероятно стъпалата да изскърцат под тежестта му.

Стигна до горното ниво, като че ли без да го забележат. Погледна приведената над кормилото фигура. Масивните рамене, издутите мускули, бръснатата глава — това определено беше Джоунс. Погледът му беше неотклонно насочен напред към дрона, който приближаваше целта си.

Йегер огледа целия мостик. Джоунс като че ли беше сам, но в ъгъла до него се виждаше характерната форма на „Тип 79“ със сгъваем приклад автомата, използван от хората на Камлер.

Трябваше да бъде двойно по-предпазлив.

Пристъпи тихомълком към проклятието си, насочил пистолета в главата на едрият мъж. Джоунс сякаш все още не чуваше и не забелязваше нищо. Внезапно Йегер замръзна, когато високоговорителят на мостика изпраща оглушително и от него се разнесе глас.

— Какъв беше колът за детониране?

Джоунс изруга.

— Колко пъти, мамицата му... ХК300445. Едва ли може да е очевидно, мътните да го вземат.

— Помолих за кода, а не за куп ругатни — хладно отвърна гласът и повтори: — ХК300445.

— Точно. Браво, умнице.

— Съсредоточи се да поддържаш стабилен курс, ако мислиш, че си в състояние да го направиш.

Връзката прекъсна и Джоунс изруга отново.

Кръвта на Йегер се смрази. Кодът *наистина* беше очевиден. ХК означаваше Ханк Камлер, а 300445 беше датата на смъртта на Хитлер. Но не това го беше вцепенило. Можеше да се закълне, че е познал гласа на оператора на дрона, колкото и изкривен да бе от високоговорителя.

Гласът беше определено женски. И ужасяващо познат. Но най-шокиращото беше впечатлението, че именно той контролира този последен етап от апокалиптичната мисия.

Вцепенението се смени с изгаряща ярост. Какво й бяха причинили Камлер и Джоунс? Безшумно като дебнеща змия, той се промъкна напред, като през цялото време се целеше там, където дебелият врат на Джоунс се срещаше с бръснатата му глава.

Когато реши, че е достатъчно близо, той вдигна ръка и стовари свирепо дръжката на пистолета върху черепа му. Стомана срещна кост, силата на удара беше такава, че главата на Джоунс политна напред. Едрият мъж изгуби съзнание и рухна като камък, а челото му се удари в руля на яхтата.

Йегер клекна до него и насила отвори устата му. После напъха цевта на пистолета колкото се може по-навътре и дръпна спусъка. Погрижи се да завърти цевта нагоре, така че куршумът да мине през мозъка на Джоунс.

Кръв и сива пихтия пръснаха по пода на яхтата. Устната кухня и черепът на Джоунс изиграха ролята на заглушител, точно както беше възнамерявал Йегер. Той се наведе над тялото, за да се увери, че този път наистина си е свършил работата. Нямаше съмнение — очите на Стив Джоунс бяха празни, невиждащи и абсолютно мъртви. *Най-после.*

Леко замаян от възторг, Йегер се изправи и погледна носа на яхтата. Там беше клекнала тъмна фигура, наведена над някакво устройство. Несъмнено операторът на дрона.

Йегер излезе от кабината и се промъкна напред. Наистина, операторът беше наведен над конзола, която би трябвало да

контролира платформата, натоварена с импровизираното ядрено устройство, което можеше да бъде взривено всеки момент.

Докато се промъкваше. Йегер изпита чувството, че са го изритали в корема, когато осъзна, че силуетът наистина му е познат — дългата, спускаща се като водопад коса, позата, стройната фигура. По някакъв начин Рут и Стив Джоунс бяха оцелели при въздушния удар срещу колата. Може би бяха скочили в движение, оставяйки другите пътници като примамка. Хитро. Но не достатъчно хитро. Йегер и Нарова се бяха оказали една крачка пред тях. Сега беше време да сложи край на това веднъж завинаги.

Йегер насочи беретата напред.

— Рут! — задавено извика той. — Момчетата са там! Люк и Саймън. Всичко приключи! Върни дрона! Спри!

Щом чу гласа му, Рут Йегер едва не изпусна конзолата. Обърна се в недоумение. На лицето ѝ беше изписан шок. Йегер видя как ръцете ѝ замръзнаха нерешително над терминала; дронът беше увиснал във въздуха на около 45 метра от атомната електроцентрала.

В изтерзания поглед на Рут се четеше нещо, граничещо с безумие. Устните ѝ се раздвижиха, но не се чу никакъв звук. Какво се опитваше да каже, по дяволите? Накрая Йегер осъзна: „Съжалявам. Съжалявам. Съжалявам“.

— Момчетата! — изкрещя той. — Те са там! Върни дрона!

Очите на Рут рязко се разшириха и в тях вече се четеше абсолютна лудост. Имаше и омраза, макар че Йегер не можеше да проумее към кого или какво. В следващия миг тя му обърна гръб и насочи дрона към целта му.

Ръцете на Йегер затрепериха. Глас в главата му крещеше: „Убий я! Убий я! Убий я!“. Въпреки вечерния мраз в очите му се стичаше пот. Той опита да се успокои, за да стреля, но мозъкът му вече не беше в състояние да командва ръцете му.

Дронът се озова в пространството над атомната електроцентрала. И всеки момент щеше да се взриви. Трябваше да стреля.

Изведнъж от сенките изскочи някаква фигура. Стройна, силна, необвързана с чувства като милост или обич. С боен нож в ръката.

С едно плавно движение Ирина Нарова се хвърли върху Рут и заби дълбоко острието. Разнесе се смразяващ кръвта писък. Йегер

откъсна поглед от ужасната гледка две жени, едната, от които беше обичал, а другата беше започнал да обича, биещи се на живот и смърт.

Дронът се поклащаше над атомната електроцентрала, увиснал като невъзможно привидение. Йегер насочи пистолета към двете фигури, но те така се бяха оплели една в друга, че не можеше да рискува да стреля, дори да успееше да събере сили да го направи.

Докато се бореше, Нарова заби острието още по-дълбоко с едната си ръка и отскубна конзолата от противницата си. След това рязко се извъртя и нанесе свиреп удар от карате, който запрати Рут Йегер назад в сенките.

Миг по-късно тя се блъсна в парапета на яхтата, праметна се през него и изчезна в мрака.

— Как да управлявам шибаното нещо! — изкрещя Нарова и посочи конзолата. Знам как да се бия, а не как да летя!

Йегер се насили да се размърда. Той спринтира през палубата и взе конзолата от ръцете ѝ. В същото време дронът започна да завива на изток и да се спуска под безумен ъгъл към по-близката от двете охлаждащи кули на атомната електроцентрала.

Погледът му се плъзна по различните лостчета, лампички и копчета. През последните му дни в САС използваха широко дроне, предимно за отдалечено наблюдение в пущинаците на Афганистан. Със сигурност би трябвало да знае как да управлява това нещо.

Побутна с палец лявото лостче, увеличавайки мощността, а с дясното изравни дрона. Докато го правеше, с внезапно отвращение осъзна, че конзолата е хлъзгава от кръв.

Кръвта на жена му.

Пропъди мисълта от ума си. Сега единствено важното беше да управлява проклетото нещо. Да насочи дрона на запад, далеч от брега, и да го потопи в морето.

Така експертите щяха да го открият по-късно и напълно да обезвредят бомбата. Да приберат обогатения уран и да неутрализират заплахата.

Йегер стабилизира дрона, после го накара да завие и да се отдалечи от брега. Когато прецени, че е на достатъчно разстояние от сушата, го насочи надолу и го остави да лети към морската повърхност. Бяла пяна проблесна в мрака, когато дронът се гмурна под вълните.

Миг по-късно шумът от двигателите му заглъхна, докато жадните дълбини го поглъщаха.

Ловът беше свършил.

Йегер пусна конзолата и се втурна към парапета. Погледът му отчаяно търсеше сред тъмната вода, макар да знаеше, че е безнадеждно.

Ирина Нарова си беше свършила добре работата. От Рут Йегер нямаше абсолютно никаква следа.

Окървавеното ѝ тяло потъваше в ледените дълбини също като последното ядрено устройство на Камлер.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.